

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

**The Opinion of Students toward Learning and Teaching Management of
English in a higher Education Mahachulalongkornrajavidyalaya University**

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิลรัตน์ กลิ่นจันทร์
พระมหาประยูร ชีรวีโส (สุยะใจ)
พระมหาสุรียา วรเมธี (นักปราชญ์)

ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๕๘

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ISBN 978-974-364-693-5

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

**The Opinion of Students toward Learning and Teaching Management of
English in a higher Education Mahachulalongkornrajavidyalaya University**

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิลรัตน์	กลิ่นจันทร์
พระมหาประยูร	ธีรวิโส (สุยะใจ)
พระมหาสุรียา	วรเมธี (นักปราชญ์)

ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๕๘

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ISBN 978-974-364-693-5

(ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย)

Research Report

The Opinion of Students toward Learning and Teaching Management of English in a Higher Education Mahachulalongkornrajavidyalaya University

by

Asst. Prof. Nilratana Klinchan

Phramaha Prayoon Theerawongso (Suyajai)

Phramaha Suriya Wamedhi (Nakprat)

Department of Foreign Languages, Faculty of Humanities

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

B.E. 2548

Research Project Supported by Mahachulalongkornrajavidyalaya University

ISBN 978-974-364-693-5

(Copyright Mahachulalongkornrajavidyalaya University)

ชื่อรายงานการวิจัย:	ความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ผู้วิจัย:	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิลรัตน์ กลิ่นจันทร์ พระมหาประยูร ชีรวีโต (สุยะใจ) พระมหาสุริยา วรเมธี (นักปราชญ์)
ส่วนงาน:	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ปีงบประมาณ:	2548
ทุนอุดหนุนการวิจัย:	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความคิดเห็น และเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนิสิต ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อประมวลปัญหา ข้อเสนอแนะ ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทั้งหก ด้าน คือ หลักสูตร สื่อการเรียนการสอน ผู้เรียน ผู้สอน การจัดการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล จำแนกตามตัวแปร คือ สถานภาพ อายุ วุฒิ การศึกษาเดิม ประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม และระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ การศึกษาและเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ส่วนกลาง ชั้นปีที่ 3 จำนวน 200 รูป ในปีการศึกษา 2548 ทั้ง 4 คณะ คือ คณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามมาตรฐานค่าอย่างง่ายและแบบสอบถามปลายเปิดเชิงพรรณนาเชิงความถี่ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างโดยใช้ค่าที (t-test) และใช้การวิเคราะห์การแปรปรวนแบบทางเดียว (one-way analysis of variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ใช้การทดสอบโดยวิธีการของ Tukey-Kramer Test

การจัดทำข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ผลการ วิจัยสรุปดังนี้

1. นิสิตส่วนใหญ่เป็นพระภิกษุ ร้อยละ 86.00 อายุระหว่าง 15 – 25 ปี ร้อยละ 58 วุฒิ การศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย คือ พระปริยัติธรรมสามัญ (ม.6) ร้อยละ 40

ประสบการณ์ภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมเป็นโรงเรียนรัฐบาล ร้อยละ 71 ระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ร้อยละ 48 และส่วนมากเป็นนิสิตสังกัดคณะสังคมศาสตร์ ร้อยละ 34

2. นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 6 ด้าน โดยรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

3. นิสิตมีสถานภาพ และมีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นิสิตมีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยและ นิสิตมีระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05

5. นิสิตสังกัดคณะต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการเรียนการสอน นิสิตสังกัดคณะพุทธศาสตร์และครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านหลักสูตร ควรปรับปรุงเนื้อหาและโครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน เพื่อให้สอดคล้องต่อการนำไปใช้เพื่อศึกษาต่อระดับสูง

2. ด้านสื่อการเรียนการสอน จำนวนสื่ออุปกรณ์มีจำนวนจำกัด เช่น สื่อการศึกษา คอมพิวเตอร์ โปรเจกเตอร์ มีจำนวนจำกัด ควรจัดสรรงบประมาณ เพื่อจัดหาวัสดุอุปกรณ์สื่อการเรียนให้เพียงพอต่อความต้องการ

3. ด้านผู้สอน ผู้สอนควรเอาใจใส่ติดตามผลการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐานของผู้เรียนให้มากขึ้น

4. ด้านผู้เรียน ผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีพอและแตกต่างกัน ควรปรับพื้นฐานผู้เรียนให้อยู่ในระดับเดียวกัน

5. ด้านการเรียนการสอน ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั้งในและนอกสถานที่ เพื่อให้ นิสิตได้ประสบการณ์จริงมากที่สุด

6. ด้านการวัดผลประเมินผล ควรประเมินจากการสะสมงาน และปฏิบัติจริงของผู้เรียนในทักษะทั้งสี่ด้านเพิ่มขึ้น

Research Title: An Opinion toward Learning and Teaching Management of English among the Undergraduate Students at the Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Researchers: Asst. Prof. Nilratana Klinchan
Phramaha Prayoon Theerawongso (Suyajai)
Phramaha Suriya Wamedhi (Nakprat)

Department: Department of Foreign Languages, Faculty of Humanities of Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Fiscal Year: 2548 / 2005

Research Scholarship Sponsor: Mahachulalongkornrajavidyalaya University

ABSTRACT

The objectives of this research are to study their opinions and to compare with the level of the opinions of the undergraduate students toward Learning and Teaching management of English, collecting problems and suggestions on the management learning and teaching of English at the Mahachulalong kornrajavidyalay University are in 6 aspects namely: curriculum, learning and teaching media, students, instructors, learning and teaching activities and measurement–evaluation as classified by the following independent variables: status, age, faculty, academic background, experience in learning English and grade of academic achievement. The samples of using in this research were 200 undergraduate students class III in B.E. 2548 academic year at the Mahachulalongrajavidyalaya University in Bangkok metropolitan from 4 faculties namely faculties of Buddhism, education, humanities, and social sciences.

The statistics used for data analysis were: percentage, mean, standard deviation te-test, one-way analysis of variance and Turkey-Kramer Test.

The results of the research were as follows:

1) Most of the undergraduate students were monks and between 15-25 years. Their backgrounds before attention to the Pariyattidhamma class VI (M.6) had experienced in learning English from the government schools and grades of academic achievement 2.00 43 percent and most of them were in the faculty of social sciences.

2) On the overall, undergraduate students expressed their opinions toward the management learning and teaching of English in 6 aspects in moderate level. They also expressed their ideals toward each aspect in the moderate level.

3) The undergraduate students with different status and ages had significantly different in their opinions on the overall in each aspect.

4) The undergraduate students with different academic backgrounds before attending University and grade of academic achievement were significantly different their opinions toward the management learning and teaching in overall and each aspect at 0.05-level.

5) On the whole undergraduate student in different faculties were not significantly different in their opinions toward English leaning and teaching management. When considering each aspect of learning and teaching activate it was found that the undergraduate students of faculties of Buddhism and education were significantly different in their opinions toward English learning and teaching management.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลงเพราะได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากคณะทำงานร่วมวิจัย คือ พระมหาสุริยา วรเมธี (Ph.D.) และพระมหาประยูร ชีรวังโส (Ph.D.) อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ขอกราบขอบคุณ พระครูปลัดสุวัฒนวิจิตรคุณ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ได้เมตตาอนุญาตทุนสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ เพื่อให้สามารถดำเนินการวิจัย จนทำให้งานสำเร็จได้สมบูรณ์ มา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบคุณ พระครูกัลยาณสิทธิวัฒน์ คณบดีคณะพุทธศาสตร์ที่ได้กรุณาให้การสนับสนุนส่งเสริมและอำนวยความสะดวกด้านการบริหารการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ ดร. โคนิณัฐ ศรีทอง และ อาจารย์บุญเลิศ จิรภัทร์ ที่ปรึกษาโครงการในการให้คำปรึกษาในข้อปัญหาต่าง ๆ เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ พระฐิตวงษ์ อนุตตโร เลขานุการสำนักงานคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ ที่ได้กรุณาช่วยเหลือในการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติให้งานวิจัยสำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบคุณ เจ้าหน้าที่ คณะมนุษยศาสตร์ที่อำนวยความสะดวกในการทำการวิจัยมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยชั้นปีที่ 3 ทุกคณะที่ได้กรุณาอำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อปรับปรุงในการจัดการเรียนการสอนต่อไปและมอบเป็นเครื่องบูชาแด่ผู้มีพระคุณคือบิดามารดาและบูรพาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอนตลอดมา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิลรัตน์ กลิ่นจันทร์
พระมหาประยูร ชีรวังโส (สุยะใจ)
พระมหาสุริยา วรเมธี (นักปราชญ์)

18 สิงหาคม 2549

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย¹ เป็นสถาบันการศึกษาของสงฆ์ในระดับสูง มีบทบาทในการผลิตบัณฑิต เพื่อการวิจัย การบริหาร การบริการวิชาการแก่สังคม พระราชบัญญัติ มาตรา 6 แห่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กำหนดให้มหาวิทยาลัย เป็น สถาบันการศึกษา และวิจัยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา วิจัยส่งเสริมและให้บริการทางวิชาการ ทางพระพุทธศาสนาแก่พระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์

มหาวิทยาลัย มีพันธกิจที่จะพัฒนาบัณฑิตพึงประสงค์ คือ มีปฏิปทาน่าเลื่อมใส ใฝ่รู้ ใฝ่คิด เป็นผู้นำด้านจิตและวิญญาณ มีสติปัญญาและความสามารถแก้ปัญหา มีศรัทธาอุทิศตน เพื่อพระพุทธศาสนา การที่จะบรรลุผลตามเป้าหมายดังกล่าว จะต้องมีกระบวนการจัดการเรียน การสอนที่มีประสิทธิภาพ ให้นิสิตเกิดความพึงพอใจ สัมฤทธิ์ผล การเรียนการสอน

การศึกษาถือว่า มีความสัมพันธ์โดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นผู้รู้จัก คิดเป็น ทำเป็น รู้จักแก้ปัญหาชีวิตและสังคม และรู้จักใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด การศึกษากระบวนการเสริมสร้างพัฒนาคุณภาพชีวิตให้มีคุณภาพ มีคุณธรรม และจริยธรรม มีพลานามัยสมบูรณ์ ตลอดจนมีความรู้ทักษะในการประกอบอาชีพให้ดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุข

การที่จะบรรลุจุดมุ่งหมาย ดังกล่าว จำเป็นที่จะต้องมีการจัดการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพ และทราบความความคิดเห็นที่เป็นสภาพจริงในการจัดการเรียนการสอน เพื่อ ปรับปรุงและแก้ไขและพัฒนาให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

ในยุคสังคมเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นในการสื่อสารเป็น อย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งทั่วโลกใช้ในการสื่อสารเป็นภาษาสากล กระทรวงศึกษาธิการ จึงตระหนักถึงความจำเป็น และเห็นความสำคัญในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษา

¹ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, พิธีประสาทปริญญา, (สำนักพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย, 2549), หน้า 81.

อังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ให้มีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถติดต่อสื่อสาร รับข่าวสาร และพัฒนาภาษาเพื่อการศึกษาต่อ¹

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่เป็นพื้นฐานให้สังคมการเรียนรู้ที่มีบทบาทในการจัดระบบ สารสนเทศเพื่อพัฒนาการศึกษาการศึกษา ปัจจุบัน สาขาภาษาอังกฤษและการสอนภาษาอังกฤษ เป็นส่วนหนึ่งในสาขาการจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเข้าใจเนื้อหาและทักษะภาษาอังกฤษ และมีเจตคติที่ดีประกอบ ด้วยคุณลักษณะเป็นผู้ใฝ่รู้ พร้อมออกไปเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแผ่ พระพุทธศาสนาภาษาอังกฤษ นับวันจะมีบทบาทมากขึ้น เมื่อประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับ ประเทศ ต่าง ๆ ทั้งด้านการศึกษา สังคม การเมือง เศรษฐกิจ ศิลปวัฒนธรรม และการเผยแผ่ พระพุทธศาสนา จึงจำเป็น อย่างยิ่งต่อการวิจัยการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษปัจจุบันประสบปัญหา เนื่องจากนิสิตใหม่ส่วนหนึ่ง มีวุฒิการศึกษาเทียบเท่ามัธยมปลายเมื่อเข้าเรียนปีที่หนึ่ง มีพื้นฐานการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน เช่น จบเปรียญธรรม 5 ประโยค จบการศึกษา กศน. พระปริยัติธรรมสายสามัญ สายสามัญ วุฒิ ปวช. ปัญหาความรู้พื้นฐานแตกต่างกัน ต่างมาศึกษาระดับเดียวกัน ก่อให้เกิดปัญหา การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นนิสิตทั้งสี่คณะคือ คณะพุทธศาสตร์ คณะ ครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์ จะเรียนวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษภาคบังคับ เพียง 4-6 หน่วยกิตเท่านั้นของแต่ละสาขา อาจจะไม่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษอีกจนจบระดับ ปริญญาตรี ส่วนนิสิตเลือกเข้าเรียนชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ของคณะมนุษยศาสตร์และ สาขาการสอนภาษาอังกฤษของคณะครุศาสตร์ มีจำนวนน้อย ตัวอย่าง สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะ มนุษยศาสตร์มีจำนวน 53 รูป สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์จำนวน16 รูป จากนิสิต ชั้นปีที่ 3 ทั้งหมด 376 รูป (ข้อมูลสำนักงานทะเบียนมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2548)² เมื่อเทียบกับนิสิตทุกคณะทุกสาขาที่เหลือ ดังนั้น ภาพรวมผู้ที่เรียน วิชาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีอาจจะอ่าน เขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ดี ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษา โดยมวลรวม หลักสูตรภาษาอังกฤษไม่สามารถจัดเสริมให้ได้ทั่วถึง เนื่องจากหน่วยกิตมวลรวม

¹กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, (กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาฯ, 2544), หน้า 12.

²กองทะเบียนและวัดผล สำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, (กรุงเทพฯ : 2548), อัดสำเนา.

ทั้งหมดเกินกำหนดที่ทบวงหรือกระทรวงกำหนดไว้ อาจเป็นปัญหาด้านคุณภาพการศึกษา หรือการจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในอนาคต

จากงานวิจัยของพระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์ ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนิสิต สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พบว่านิสิตส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะนิสิตที่จบปริญญาตรีหรือศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะไม่มีในหลักสูตรหรือวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก อีกอย่างหนึ่งนิสิตที่เรียนในมหาวิทยาลัยนั้น มีอายุแตกต่างกัน ซึ่งเป็นนิสิตที่แตกต่างจากสถาบันอื่น ๆ บางรูปมีประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แต่บางรูปไม่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อน¹

ปัจจุบัน ชาวต่างชาติได้หันมาสนใจศึกษาพระพุทธศาสนาเพิ่มมากขึ้น และการเผยแผ่พระพุทธศาสนาแก่ชาวต่างประเทศนั้น จำเป็นต้องใช้วิชาภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเผยแผ่ จำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้แก่พระนิสิต เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาในโลกไร้พรมแดน ปัจจุบันสำนักงานกิจการฝ่ายต่างประเทศ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้จัดอบรมส่งพระธรรมทูตออกไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาแก่ชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะพระพุทธศาสนทูตออกไปเผยแผ่พระพุทธศาสนายังต่างประเทศจำนวนมาก ซึ่งเป็นที่ต้องการทั้งผู้เผยแผ่และของชาวต่างชาติ และความตั้งใจต้องการไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระบัณฑิตเองปัญหาที่คือการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อสารการเผยแผ่พระพุทธศาสนาแก่ชาวต่างประเทศ นิสิตต่างคณะต่างสาขาวิชา มีความรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เป็นสาเหตุและอุปสรรคการปฏิบัติศาสนกิจ ในการสื่อการการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

ดังนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะศึกษาปัจจัยที่มีปัญหาต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาและปรับปรุงพัฒนานิสิตของมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

¹พระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์, “ปัญหาการเรียนของนิสิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย,” สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), (กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547), บทคัดย่อ.

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย (Objective of Research Project)

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนิสิตปีที่ 3 ในคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
3. เพื่อประมวลปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

1.3 สมมติฐานของโครงการวิจัย (Synthesis of Research Project)

สมมติฐาน นิสิตที่มีสถานภาพ ที่มีอายุ ที่มีสังกัดคณะ ที่มีวุฒิการศึกษาเดิม และนิสิตที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

กรอบการวิจัยนี้ ศึกษาในด้านความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีดังนี้

ตาราง 1.1
กรอบการวิจัย

ตัวแปรต้น (Independent Variable)		ตัวแปรตาม (Dependent Variable)
ปัจจัยส่วนบุคคล - สถานะ - อายุ - คณะ - วุฒิการศึกษาเดิม - ประสบการณ์เรียนจากโรงเรียนเดิม - คะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียน	นิสิตปีที่ 3 →	ความคิดเห็นเกี่ยวกับด้าน - หลักสูตร - ด้านด้านสื่อการเรียนการสอน - ด้านผู้เรียน - ด้านผู้สอน - ด้านการเรียนการสอน - ด้านการวัดการประเมินผล

1.5 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ความคิดเห็น หมายถึง ความเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ -ด้านหลักสูตร -ด้านสื่อการเรียนการสอน -ด้านผู้เรียน -ด้านผู้สอน -ด้านการเรียนการสอน -ด้านการวัดการประเมินผล

สถานะ หมายถึงความเป็นพระภิกษุ และสามเณร ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

นิสิต หมายถึง นิสิตชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทั้ง 4 คณะ ในกรุงเทพมหานคร

คณะ หมายถึง คณะที่ทางมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เปิดสอนให้ พระภิกษุ สามเณรเข้าศึกษา ในคณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะ สังคมศาสตร์ส่วนกลาง

ด้านหลักสูตร หมายถึง วัตถุประสงค์ โครงสร้างและเนื้อหาสาระรายวิชาในหลักสูตร

ด้านผู้เรียน หมายถึง ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ผู้มีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนมีวุฒิการศึกษาเดิมต่างกัน ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมการ เรียนการสอน

ด้านผู้สอน หมายถึง การเรียนการสอน ผู้สอนมีความรับผิดชอบและเข้า/ออก สอนตรง เวลา ผู้สอนมีความสามารถในวิชาที่สอน ผู้สอนสร้างบรรยากาศการเรียนรู้กระตุ้นให้นิสิตค้นคว้าหา ความรู้ร่วมกิจกรรม ผู้สอนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของผู้เรียนสม่ำเสมอผู้สอนเตรียมการสอน เอกสารการสอนอย่างสม่ำเสมอ

ด้านการเรียนการสอน หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน วิชาการ สอน การใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาไปสู่เป้าหมาย ที่หลักสูตรต้องการ¹

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนที่จะแสดงผลเป็นระดับ คะแนนสะสม (Grade Point Average) ของระดับชั้นอุดมศึกษาของนิสิต ซึ่งวัดผลการเรียนเฉลี่ย ทุกรายวิชา เมื่อสิ้นภาคการศึกษาที่หนึ่งและสอง

¹ รัตนา ประเสริฐศรี, “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยพัฒนวิชาการเซตุน”, สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, 2543), หน้า 18.

ด้านการวัดผลและประเมินผล แจกวิธีการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้า วัดผลและประเมินผลเมื่อจบหน่วยการเรียนรู้ การประเมินผลจากการสะสมงาน และการรายงานการปฏิบัติจริงของผู้เรียน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบความคิดเห็นของนิสิต ที่มีต่อการจัดการเรียนการศึกษาวិชา ภาษาอังกฤษ

1.5.2 ทำให้ทราบระดับความคิดเห็นของนิสิตแต่ละคณะ ที่มีต่อการจัดการเรียนการ สอนวิชาภาษาอังกฤษ

1.5.3 ทำให้ทราบปัญหา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถนำไปเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร เพื่อให้มีการปรับปรุงคุณภาพและ ประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษางานวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอเป็นหัวข้อตามลำดับดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
- 2.2 ประวัติความเป็นมาของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- 2.3 หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ สาขาการสอนภาษาอังกฤษและรายวิชาที่เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- 2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน
 - 2.4.1 ด้านหลักสูตร
 - 2.4.2 ด้านสื่อการเรียนการสอน
 - 2.4.3 ด้านผู้เรียน
 - 2.4.4 ด้านผู้สอน
 - 2.4.5 ด้านการเรียนการสอน
 - 2.4.6 ด้านการวัดการประเมินผล
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ
 - 2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

Best กล่าวว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงออกในด้านความเชื่อที่นำไปสู่การคาดคะเนหรือ การแปลผลในพฤติกรรมหรือเหตุการณ์¹

¹ Best J.W., **Research in Education**, (Boston : Library of Congress Cataloguing-in-Publication data, 2003), p. 169.

หลวงวิเชียร แพทยาคม¹ กล่าวว่า ความคิดเห็น (Opinion) กับทัศนคติ (Attitude) มักจะถูกใช้สลับกันเสมอ ทัศนคติมักจะหมายถึง ความพยายามที่จะทำ (Intention to act) ซึ่งจะเกี่ยวข้องกันอย่างมากกับอุปนิสัยและพฤติกรรมส่วนความคิดเห็นเป็นเพียงคำพูดและเครื่องหมาย แต่ทุกคราวที่พูดถึงการทดสอบทัศนคติมักจะหมายถึงถึงความคิดเห็นด้วย

กฤษณี มหาวิรุฬห์² กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นความรู้สึกเชื่อถือที่ไม่อยู่บนความแน่นอน หรือความจริง แต่ขึ้นอยู่กับจิตใจบุคคลจะแสดงออกโดยมีข้ออ้าง หรือการแสดงเหตุผลสนับสนุนหรือปกป้องความคิดนั้น ความคิดเห็นบางอย่างเป็นผลของการแปลความหมายของข้อเท็จจริง ซึ่งขึ้นกับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละบุคคล เช่น พื้นความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน สภาพแวดล้อม ฯลฯ และมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ การแสดงความคิดเห็นนี้ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ก็ได้

อุทัย หิรัญโต³ ให้ความเห็นว่า ความคิดเห็นของคนมีหลายระดับ คือ อย่างผิวเผินก็มีอย่างลึกซึ้งก็มี สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคติ (Attitude) นั้นเป็นความคิดเห็นอย่างลึกซึ้งและติดตัวไปเป็นเวลานาน เป็นความคิดเห็นทั่ว ๆ ไปไม่เฉพาะอย่างและมีอยู่เป็นเวลาอันสั้นเรียกว่า Opinion เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนฐานของพยานหลักฐานที่เพียงพอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อยเกิดขึ้นง่ายแต่สลายเร็ว

ประภาเพ็ญ สุวรรณ⁴ กล่าวว่า ความคิดเห็นถือได้ว่าเป็นการแสดงออกทางด้านทัศนคติอย่างหนึ่ง แต่การแสดงความคิดเห็น มักจะมีอารมณ์ เป็นส่วนประกอบ และเป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างยิ่งต่อสถานการณ์ภายนอก

¹ วิเชียร แพทยาคม, หลวง, *จิตวิทยาสังคม*, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2509), หน้า 162-163.

² กฤษณี มหาวิรุฬห์, “ทัศนคติในการดำเนินงานเบื้องต้นของประชาชนกรรมการหมู่บ้านตามโครงการรณรงค์คุณภาพชีวิตและความจำเป็นพื้นฐาน : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดชัยนาท,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531), หน้า 37-38.

³ อุทัย หิรัญ, *สังคมวิทยาประยุกต์*, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2519), หน้า 80-81.

⁴ ประภาเพ็ญ สุวรรณ, *การจัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2520), หน้า 3.

เรื่องวิทย์ แสงรัตน¹ กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งใดด้วยการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม ซึ่งการแสดงความคิดเห็นนี้อาจจะได้รับการยอมรับหรือการปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ก็ได้

สุชา จันทร² ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นความรู้สึกของบุคคล แต่เป็นลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเท่าทัศนคติ โดยคนเราจะมีความคิดเห็นแตกต่างกัน และความคิดเห็นจะเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ

วาสนา ทีปะลา³ ได้สรุปไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึก และความเชื่อต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือเหตุการณ์หนึ่งเหตุการณ์ใด จากการใช้สติปัญญาที่ประกอบด้วยความรู้ ประสบการณ์หรือสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็นส่วนช่วยในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งอาจเป็นการพูดหรือการเขียน อาจจะถูกหรือผิดก็ได้ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นก็ได้ และความคิดเห็นอาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา หรือหากมีหลักฐานข้อเท็จจริงใหม่ ๆ ปรากฏขึ้นมาจากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ และการตัดสินใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ การรับรู้ ประสบการณ์ ทัศนคติ และสภาพแวดล้อมในขณะนั้นเป็นพื้นฐานซึ่งแสดงความคิดเห็นของแต่ละบุคคลไม่อาจบอกได้ว่าผิดหรือถูก และอาจจะเป็นที่ยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นก็ได้

Good⁴ ได้ให้ความหมายไว้ว่าความคิดเห็นเป็นความรู้สึกประทับใจ ความเชื่อ และการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

¹ เรื่องวิทย์ แสงรัตน, “ความคิดเห็นและความสนใจของนักเรียนเตรียมทหารเกี่ยวกับอัตราการเพิ่มประชากรของประเทศไทย.” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522), หน้า 20.

² สุชา จันทรเอม และสุรางค์ จันทรเอม, จิตวิทยาการเรียนรู้, (กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2521), หน้า 8.

³ วาสนา ทีปะลา, “ความรู้ความคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมายวิชาชีพการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลศูนย์และโรงพยาบาลทั่วไป,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533), หน้า 12.

⁴ Good, Carter V., อ้างใน นาคม ชีรสวรรณจักร, **Dictionary of Education**, (New York : Me Graw-Hill Book Company, Inc, 1969), p. 16.

Webster's New Twentieth Century Dictionary¹ ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่าเป็นการประเมินค่าการแสดงความรู้สึก หรือการคาดการณ์ในเรื่องคุณภาพหรือคุณค่าในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของบุคคล และการที่จะยอมรับความคิดเห็นนั้น ๆ ต้องมีการพิจารณาหรือถกเถียงเพื่อหาข้อสรุปของความแตกต่างในเรื่อง ทักษะและความเชื่อนั้นมาก่อน

ประเภทของความคิดเห็น

Rammer² ได้แบ่งความคิดเห็นเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความคิดเห็นเชิงบวกสุด เชิงลบสุด เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ซึ่งสามารถบอกทิศทางได้ ทิศทางบวกสุดได้แก่ ความรักจนหลงบูชา ทิศทางลบสุดได้แก่ รังเกียจมาก ความคิดเห็นนั้นรุนแรงเปลี่ยนได้ยาก

2. ความคิดเห็นจากความรู้ ความเข้าใจ การมีความคิดถึงสิ่งนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจ เช่น ความรู้ ความเข้าใจในทางที่ดี ชอบ ยอมรับ เห็นด้วย ความรู้ความเข้าใจในลักษณะเป็นกลางเฉยๆ ไม่มีความคิดเห็น ความรู้ความเข้าใจในทางไม่ดี ไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย

3. การแยกแยะเป็นส่วน คือ การพิจารณาความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างละเอียด ซึ่งสามารถแยกออกจากกันได้ ทำให้เกิดความคิดเห็นได้ง่ายกว่าการรับรู้แบบหยาบ

Best³ ได้เสนอแนะว่า วิธีที่ง่ายที่สุดในการบอกถึงความคิดเห็น ก็คือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่า ความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นไร และสามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้

Morgan and King⁴ เสนอแนะว่าการที่จะให้ใครก็ตามออกความคิดเห็นควรถามกันต่อหน้า ถ้าจะใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบ ตอบว่าเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้ แบบสอบถามประเภทนี้ นิยมสร้างตามแนวคิดของ Likert ซึ่งได้แบ่งความคิดเห็นเป็นระดับ ได้แก่

1. เห็นด้วยอย่างยิ่ง

¹ Webster, **Webster's New World Dictionary of the American Language**, (Cleveland : The World Publishing, 1968), p. 1254.

² Rammer, H.H., **Introduction to Opinion and Attitude Measurement**, (New York : Haper and "What the Good Language Learner Can Teach Us in TESOL., 1954), p. 6.

³ Best J.W., **Research in Education**, Engle Wood Cliffs, (New Jersey : Prentice Hall, Inc., 1977), p. 177.

⁴ Morgan, C.T and R.A. King., **Introduction to Psychology**, (Tokyo Japan : Mc Graw Hill Kogabusta, Ltd., 1971), p. 516.

2. เห็นด้วย
3. ไม่แน่ใจ
4. ไม่เห็นด้วย
5. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2.2 ประวัติความเป็นมาของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทยที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงสถาปนาขึ้น ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ กรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นสถาบันการศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูง สำหรับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ เมื่อปีพุทธศักราช 2430 เริ่มเปิดดำเนินการเป็นรูปแบบของมหาวิทยาลัย เพื่อปีพุทธศักราช 2490 เป็นต้นมา ในปีพุทธศักราช 2540 รัฐสภาได้ตราพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ให้มีสถานะเป็นมหาวิทยาลัย ในกำกับของรัฐและเป็นนิติบุคคล มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ดำเนินการศึกษา และให้บริการวิชาการพระพุทธศาสนาแก่สังคม ดังนี้

2.2.1 บัณฑิตวิทยาลัยเปิดสอนระดับปริญญาเอก มี 1 สาขา คือ สาขาพระพุทธศาสนา ระดับปริญญาโท มี 4 สาขา คือ สาขาวิชาพระพุทธศาสนา สาขาวิชาปรัชญา สาขาวิชาภาษาบาลี สาขาวิชาธรรมนิเทศ ระดับปริญญาโท หลักสูตรนานาชาติเป็นภาษาอังกฤษ มี 1 สาขา คือ สาขาวิชาพระพุทธศาสนา

2.2.2 ระดับปริญญาตรี มี 4 คณะ คือ คณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์

2.2.3 ระดับมัธยมศึกษา มีโรงเรียน 3 แห่ง คือ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา โรงเรียนบาลีอบรมศึกษา โรงเรียนบาลีสาธิตศึกษา

2.2.4 การบริการวิชาการแก่สังคม มีกิจกรรมโชดกะวิทยาลัย โรงเรียนพุทธศาสนาวินอาทิตย์ สถาบันวิปัสสนาธุระ ส่วนธรรมวิจัย มหาจุฬาอาศรม ศูนย์พัฒนาสาสนามหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย แคมป์สน วารสารพุทธจักร ศูนย์วิปัสสนานานาชาติ โครงการอบรมพระธรรมทูตสายต่างประเทศ โครงการอบรมผู้จัดรายการธรรมทางวิทยุกระจายเสียง บรรยายธรรมทางวิทยุโทรทัศน์กับสถาบันต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน นอกจากนี้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ขยายการศึกษาระดับปริญญาโทไปที่วิทยาเขตเชียงใหม่ วิทยาเขตขอนแก่น วิทยาเขตบาฬีพุทธโฆษนครปฐมและ วิทยาเขตนครราชสีมา คณะครุศาสตร์ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ นอกจากนี้

ขยายวิทยาลัย 5 แห่ง คือวิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ วิทยาลัยสงฆ์นครพนม วิทยาลัยสงฆ์เลย วิทยาลัยสงฆ์ลำพูนและวิทยาลัยสงฆ์พระพุทธชินราช และในส่วนวิทยาเขตมี 10 แห่ง คือ วิทยาเขตหนองคาย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช วิทยาเขตเชียงใหม่ วิทยาเขตขอนแก่น วิทยาเขตนครราชสีมา วิทยาเขตอุบลราชธานี วิทยาเขตแพร่ วิทยาเขตสุรินทร์ วิทยาเขตพะเยา และวิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆษา นครปฐม

2.2.5 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ขยายห้องเรียนระดับปริญญาตรี 12 แห่ง คือ ห้องเรียนวัดบูรพาภิราม จังหวัดร้อยเอ็ด วิทยาเขตขอนแก่น ห้องเรียนวัดพระพุทธบาทเขากระโดง จังหวัดบุรีรัมย์ วิทยาเขตสุรินทร์ ห้องเรียนวัดศรีบุญเรือง วิทยาเขตเชียงใหม่ ห้องเรียนวัดบุญวาทย์ จังหวัดลำปาง วิทยาเขตแพร่ ห้องเรียนวัดพระธาตุช้างค้ำ จังหวัดน่าน วิทยาเขตพะเยา ห้องเรียนวัดสระกำแพงใหญ่ จังหวัดศรีสะเกษ วิทยาเขตอุบลราชธานี ห้องเรียนวัดมัจฉินทวารี จังหวัดปัตตานี ห้องเรียนวัดพัฒนาราม จังหวัดสุราษฎร์ธานี วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ห้องเรียนจังหวัดกาญจนบุรี ห้องเรียนจังหวัดฉะเชิงเทรา และห้องเรียนจังหวัด เชียงราย

2.2.6 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีสถาบันสมทบในต่างประเทศ คือ สถาบันสมทบวิทยาลัยพระพุทธศาสนา ดองกุก ซอนบอบ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี สถาบันสมทบวิทยาลัยพระพุทธศาสนาซินจู๋ไทเป ไต้หวันและสถาบันสมทบในประเทศ คือ สถาบันมหาปัญญาวิทยาลัย ที่วัดถาวราราม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

2.2.7 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย¹ ขยายหน่วยวิทยบริการไปยังต่างจังหวัด 4 แห่ง คือ จังหวัด สงขลา ราชบุรี สกลนคร และมหาสารคาม

2.3 หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษและสาขาการสอนภาษาอังกฤษ

หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ หลักสูตรสาขาการสอนภาษาอังกฤษ และรายวิชาภาษาอังกฤษที่นิสิตกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในด้านสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาหลักสูตรกำหนดเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์ และแต่ภาคการศึกษา ความเหมาะสมของจำนวนรายวิชาในโครงสร้างหลักสูตร การจัดลำดับรายวิชาในการเรียนก่อนหลังเรียนของแต่ละภาคเรียน ความยากของเนื้อหาวิชา ความเหมาะสมของระยะเวลาเรียนภาษาอังกฤษของแต่ละสาขา/คณะ มีดังนี้

¹ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, “หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต, สารนิพนธ์พุทธศาสตรบัณฑิต, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2538), หน้า 21-25.

ปรัชญาของหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทย ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงสถาปนาขึ้นเพื่อเป็นสถานศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูง สำหรับพระภิกษุสามเณร และประชาชนทั่วไป

มหาวิทยาลัย มีเป้าหมายชัดเจนที่จะพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ คือมีปฏิปทาน่าเลื่อมใส ใฝ่รู้ใฝ่คิด เป็นผู้นำด้านจิตใจและปัญญา มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีศรัทธาอุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนา รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม รู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงทางสังคม มีโลกทัศน์ที่กว้างไกลมีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเอง ให้เปรียบพร้อมด้วยคุณธรรมและจริยธรรม

ข้อบังคับว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี

1) คุณสมบัติของผู้สมัครเข้าศึกษา

1. คุณสมบัติของนิสิตที่เป็นพระภิกษุสามเณร
2. เป็นผู้สอบได้เปรียญธรรม 5 ประโยคขึ้นไป หรือ
3. เป็นผู้สอบได้เปรียญธรรม 3 ประโยค และเป็นผู้สำเร็จการศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ได้รับประกาศนียบัตรอื่นที่มหาวิทยาลัยรับรอง หรือ
4. เป็นผู้สำเร็จการศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนพระปริยัติธรรมสามัญศึกษา หรือ
5. เป็นผู้สำเร็จการศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือได้ประกาศนียบัตรอื่นที่มหาวิทยาลัยรับรอง และเมื่อได้รับการพิจารณาคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแล้ว ต้องศึกษาวิชาภาษาบาลีที่มหาวิทยาลัยกำหนดไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต หรือ
6. เป็นพระสังฆาธิการ หรือครูสอนพระปริยัติธรรมผู้สำเร็จการศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าและสอบได้นักธรรมชั้นเอก และได้รับการแต่งตั้งมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี
7. เป็นผู้ที่มหาวิทยาลัยอนุมัติให้เข้าศึกษาเป็นกรณีพิเศษ เพื่อขอรับปริญญาตามหลักเกณฑ์ที่สภาวิชาการกำหนด
8. เป็นผู้ที่มิร่างกายแข็งแรง และไม่เป็นโรคหรือภาวะอันเป็นอุปสรรคในการศึกษา
9. ไม่เคยถูกกีดกันออก หรือถูกไล่ออกจากสถาบันการศึกษาใด ๆ เพราะความผิดทางความประพฤติหรือวินัย
10. คุณสมบัติของนิสิตที่เป็นคฤหัสถ์ให้เป็นไปตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

2) การคัดเลือกผู้เข้าศึกษา

1. คัดเลือกจากโควตานักเรียนดี จากโรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ผู้สอบได้ชั้น ม.6 เกรดเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.00 ขึ้นไป
2. มหาวิทยาลัยดำเนินการรับสมัครนิสิตใหม่ โดยพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบคัดเลือก ผู้สมัครเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี ในแต่ละปีการศึกษา

3) การจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัยให้ใช้ระบบหน่วยทวิภาค (Semester Credit System) โดยแบ่งเวลาการศึกษา ในแต่ละปีการศึกษาออกเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติ

- ภาคการศึกษาที่หนึ่ง (First Semester) มีเวลาเรียนไม่ต่ำกว่า 16 สัปดาห์
 - ภาคการศึกษาที่สอง (Second Semester) มีเวลาเรียนไม่ต่ำกว่า 16 สัปดาห์
- นอกจากนั้น จะจัดการศึกษาภาคฤดูร้อน (Summer Session) ต่อจากภาคการศึกษาที่สองอีก 1 ภาคก็ได้ หรือจัดการศึกษาภาคฤดูร้อน (Summer Session) สำหรับนิสิตลงซ่อมรายวิชา โดยมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า 6 สัปดาห์ แต่ให้เพิ่มชั่วโมงการเรียน ในแต่ละรายวิชาให้เท่ากับภาคปกติ ภาคการศึกษาฤดูร้อนเป็นภาคการศึกษาที่ไม่บังคับ

4) ระยะเวลาการศึกษา

ตามหลักสูตรระดับปริญญาตรีต้องไม่ต่ำกว่า 8 ภาคการศึกษาปกติ และต้องปฏิบัติงานตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยอีก 2 ภาคการศึกษา

5) การลงทะเบียนรายวิชา

1. นิสิตต้องลงทะเบียนรายวิชาตามที่ประสงค์จะเรียน ตามแบบฟอร์มและหลักเกณฑ์ที่กองทะเบียนและวัดผลกำหนดไว้
2. ให้มีการลงทะเบียนรายวิชาทุกภาคการศึกษา และการลงทะเบียนทุกครั้งต้องได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งจะลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานในบัตรลงทะเบียนรายวิชา
3. นิสิตต้องมาลงทะเบียนรายวิชาด้วยตนเอง ตามวันเวลาและสถานที่ที่กำหนด พร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียมและส่วนที่ค้างชำระ (ถ้ามี) ให้เรียบร้อยจึงจะถือว่าการลงทะเบียนนั้นสมบูรณ์และนิสิตจะได้รับรายงานผลการศึกษาเมื่อสิ้นภาคการศึกษา เฉพาะรายวิชาที่ได้ลงทะเบียนไว้แล้วเท่านั้น

4. นิสิตที่มาลงทะเบียนรายวิชาหลังจากวันที่ลงทะเบียนและวัดผลกำหนดให้ถือว่ามาลงทะเบียนช้า ต้องชำระค่าธรรมเนียมเพิ่มเป็นพิเศษตามอัตราที่มหาวิทยาลัยกำหนด ซึ่งจะประกาศให้ทราบเป็นคราว ๆ ไป

5. นิสิตที่ไม่มาลงทะเบียนรายวิชาภายใน 10 วันแรกของภาคการศึกษาปกติ หรือ 7 วันแรกของภาคการศึกษาภาคฤดูร้อน เว้นแต่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการประจำคณะ หรือคณะกรรมการประจำวิทยาลัยเป็นกรณีพิเศษ ทั้งระยะเวลาที่พินกำหนดนั้น ไม่นานเกินสมควร และต้องชำระค่าธรรมเนียม ตามข้อบังคับในกรณีที่นิสิตได้รับอนุมัติให้ลงทะเบียนเป็นกรณีพิเศษ เช่นนี้ ถ้าเวลาเรียนนับจากวันลงทะเบียนรายวิชาเหลืออยู่ไม่ถึงร้อยละ 80 ของภาคการศึกษานั้นก็ให้มีสิทธิเข้าสอบในรายวิชาที่ได้ลงทะเบียนด้วย แต่ทั้งนี้ต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาที่เหลือ

6. นิสิตที่ไม่ลงทะเบียน รายวิชาในภาคการศึกษาปกติภาคใดภาคหนึ่งที่มหาวิทยาลัย เปิดทำการสอน จะต้องลาพักการศึกษาภายใต้เงื่อนไขที่ได้ระบุไว้ในข้อ 21 หากไม่ปฏิบัติตามดังกล่าว มหาวิทยาลัยจะถอนชื่อนิสิตผู้นั้นออกจากทะเบียนนิสิต และให้พ้นสถานสภาพการเป็นนิสิตทันที

7. ถ้าไม่เกินกำหนด 2 ปี นับจากวันที่ มหาวิทยาลัยถอนชื่อนิสิตออกจากทะเบียนนิสิตตามข้อ 21 ข้อ 25.6 และข้อ 58.3.13 มหาวิทยาลัยอาจอนุมัติให้นิสิตผู้นั้นกลับเข้าเป็น นิสิตใหม่ได้เมื่อมีเหตุอันสมควร โดยให้ถือระยะเวลานั้นเป็นระยะเวลาพักการศึกษา ในกรณีเช่นนี้ นิสิตต้องเสียค่าธรรมเนียม เสมือนเป็นผู้ลาพักการศึกษา รวมทั้งค่าธรรมเนียมอื่น ๆ ที่ค้างชำระ (ถ้ามี) ด้วย

6) การประเมินผลการศึกษา

ระบบการประเมินผลการศึกษาในแต่ละรายวิชานั้น ให้มีผลการศึกษาระดับ (Grade) และค่าระดับ (Grade-Point) ดังนี้

ผลการศึกษา	ระดับ	ค่าระดับ
ดีเยี่ยม	A	4.0
ดีมาก (VERY GOOD)	B+	3.5
ดี (GOOD)	B	3.0
ค่อนข้างดี (VERY FAIR)	C+	2.5
พอใช้ (FAIR)	C	2.0
ค่อนข้างพอใช้ (QUITE FAIR)	D+	1.5
อ่อน (POOR)	D	1.0
ตก (FAILED)	F	0

ทั้งนี้ เกณฑ์คะแนนต่ำสุดที่ถือว่าผ่านในรายวิชานั้น ๆ คือ ระดับ D

7) สัญลักษณ์ ผลการเรียน

I	Incomplete	ไม่สมบูรณ์
S	Satisfactory	สอบได้ไม่กำหนดระดับ
U	Unsatisfactory	สอบตกไม่กำหนดระดับ
W	Withdrawn	ถอนรายวิชาที่ศึกษา
Au	Audit	ศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิต

8) ในการศึกษารายวิชาตามหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปของมหาวิทยาลัยหรือรายวิชา ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป ของมหาวิทยาลัย อาจมีการวัดผลโดยไม่มีค่าระดับก็ได้ และให้แสดงผลการศึกษาโดยใช้สัญลักษณ์ S หรือ U รายวิชาใดซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับรายวิชาพื้นฐานทั่วไปของมหาวิทยาลัย ตามความในวรรคก่อนให้เป็นไปตามประกาศของมหาวิทยาลัย

9) ให้มีการประเมินผลการศึกษา เมื่อสิ้นการศึกษาทุกภาคโดยคำนวณหา "ค่าระดับเฉลี่ย" ของรายวิชาที่นิสิตที่ได้ลงทะเบียนไว้ สำหรับภาคการศึกษานั้น ค่านี้เรียกว่า "ค่าระดับเฉลี่ยประจำภาค" (SEMESTER GRADE POINT AVERAGE = SGPA) และให้หาค่าระดับเฉลี่ยสำหรับรายวิชาทั้งหมดทุกภาคการศึกษา ตั้งแต่เริ่มเป็นนิสิตจนถึงภาคการศึกษาปัจจุบัน ค่านี้เรียกว่า "ค่าระดับเฉลี่ยสะสม" (ACCOMMULATIVE GRADE POINT AVERAGE = CUMGPA)

10) การย้ายโอนสังกัดคณะหรือวิทยาลัยอาจทำได้ในกรณีต่อไปนี้

1. นิสิตจะมีสิทธิขอย้ายโอนสังกัดคณะหรือวิทยาลัยที่ได้ศึกษาอยู่ ไปอยู่ในสังกัดอีกคณะหนึ่ง ได้ต่อเมื่อได้ศึกษาในคณะหรือวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ภาค การศึกษาปกติไม่นับภาคการศึกษาที่ลาพักถูกสั่งพักหรือถูกถอนชื่อออกจากทะเบียนนิสิตและต้องได้ค่าระดับเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 1.75

2. การขอย้ายโอนสังกัดคณะหรือวิทยาลัย ให้นิสิตผู้ประสงค์จะขอย้ายโอนสังกัดแสดงความจำนงเป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมเหตุผลประกอบยื่นต่อคณบดี หรือผู้อำนวยการวิทยาลัยที่ตนสังกัดอย่างช้า 15 วัน ก่อนวันเปิดภาคการศึกษาปกติ ให้คณบดีหรือผู้อำนวยการวิทยาลัยที่นิสิตสังกัดอยู่ ส่งคำขอย้ายโอนพร้อมข้อคิดเห็นประกอบไปยังคณะหรือวิทยาลัยที่นิสิตขอย้ายโอนไปสังกัดเพื่อศึกษานั้น การจะอนุมัติหรือไม่ให้อยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการประจำคณะหรือคณะกรรมการประจำวิทยาลัยที่เกี่ยวข้อง เมื่อได้รับอนุมัติให้ย้ายโอนสังกัดแล้วต้องเสียค่าธรรมเนียมตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

3. การย้ายโอนคณะหรือวิทยาลัย ต้องดำเนินการให้เสร็จก่อนการลงทะเบียนรายวิชา เว้นแต่อธิการบดีจะประกาศหรือสั่งการเป็นอย่างอื่น

4. ให้คณะกรรมการประจำคณะ หรือคณะกรรมการประจำวิทยาลัยที่รับย้ายโอน มีอำนาจพิจารณาเทียบรายวิชาและหน่วยกิตที่นิสิตผู้นั้นได้ศึกษาไว้แล้ว เพื่อกำหนดเงื่อนไขการศึกษา และ จำนวนหน่วยกิตที่จะต้องศึกษาใหม่ในคณะหรือวิทยาลัยที่รับย้ายโอน ให้คณะหรือวิทยาลัยที่รับย้ายโอนดำเนินการตามความในวรรคแรกให้เสร็จสิ้น และแจ้งผลให้กองทะเบียนและวัดผลทราบก่อนวันลงทะเบียนเรียนของภาคการศึกษานั้น ๆ

11) นิสิตผู้สำเร็จการศึกษาต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้:-

(1) สอบได้หน่วยกิตสะสมครบตามหลักสูตรที่เข้าศึกษาภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 เท่าของเวลาการศึกษาตามหลักสูตร และมีค่าระดับเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

(2) ผ่านการฝึกภาคปฏิบัติตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการฝึกภาคปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐาน

(3) ไม่มีพันธะอื่นใดกับมหาวิทยาลัย

12) นิสิตที่จะได้รับปริญญาเกียรตินิยม จะต้องมีคุณสมบัติเพิ่มเติมดังนี้:-

เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง

1. ต้องสอบได้หน่วยกิตครบตามหลักสูตรภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษานั้น ๆ

2. สอบได้ค่าระดับเฉลี่ยสะสมทุกรายวิชาไม่ต่ำกว่า 3.50

3. ไม่เคยสอบได้ต่ำกว่า C หรือได้สัญลักษณ์ U ในรายวิชาที่ลงทะเบียนไว้และ

4. ไม่มีประวัติในระเบียนการศึกษาว่าเป็นผู้เคยประพฤติผิดอย่างร้ายแรง ในระหว่างที่ศึกษา

เกียรตินิยมอันดับสอง

1. สอบได้หน่วยกิตครบตามหลักสูตร ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษานั้น ๆ สอบได้ค่าระดับเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 3.00

2. ไม่เคยสอบได้ต่ำกว่า D หรือได้สัญลักษณ์ U ในรายวิชาที่ลงทะเบียนไว้ และ

3. ไม่มีประวัติในระเบียนการศึกษาว่าเป็นผู้เคยประพฤติผิดอย่างร้ายแรง ในระหว่างที่ศึกษา

นิสิตที่โอนมาจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ไม่มีสิทธิได้รับปริญญา เกียรตินิยม เว้นแต่จะได้ศึกษาและได้หน่วยกิตสะสมตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัย ไม่น้อยกว่า สามในสี่ของจำนวนหน่วยกิตทั้งหมด

2.3.1 หลักสูตรสาขา วิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

1. ชื่อหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้
- 2.2 เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าพระพุทธศาสนา
- 2.3 เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแผ่พุทธธรรม

ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. โครงสร้างหลักสูตร

3.1 วิชาพื้นฐานทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	30 หน่วยกิต
3.2 วิชาแกนพระพุทธศาสนา	ไม่น้อยกว่า	50 หน่วยกิต
3.3 วิชาเฉพาะด้าน	ไม่น้อยกว่า	66 หน่วยกิต
3.3.1 วิชาบังคับ		50 หน่วยกิต
3.3.2 วิชาเลือก		16 หน่วยกิต
3.4. วิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	4 หน่วยกิต
	รวมไม่น้อยกว่า	150 หน่วยกิต

3.5 รายวิชาในหลักสูตร

3.5.1 วิชาพื้นฐานทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	30 หน่วยกิต
-------------------------	-------------	-------------

ดูรายละเอียดในหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป ในสาขาวิชาพระพุทธศาสนา คณะพุทธศาสตร์

3.5.2 วิชาแกนพระพุทธศาสนา	ไม่น้อยกว่า	50 หน่วยกิต
---------------------------	-------------	-------------

ให้นิสิตศึกษาวิชาแกนพระพุทธศาสนา 50 หน่วยกิตประกอบด้วยกลุ่มวิชาภาษาบาลี 8 หน่วยกิต กลุ่มวิชาพระพุทธศาสนา 32 หน่วยกิต ดังมีรายละเอียดในวิชาแกนพระพุทธศาสนา ในสาขาวิชาพระพุทธศาสนา คณะพุทธศาสตร์ และกลุ่มวิชาพระพุทธศาสนาประยุกต์ 10 หน่วยกิต ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

302 309 การอ่านพระพุทธศาสนา 1	2 (2-0-4)
302 310 การอ่านพระไตรปิฎกภาคภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
302 311 การอ่านพระพุทธศาสนา 2	2 (2-0-4)
302 405 การเขียนบทความทางพระพุทธศาสนา	2 (2-0-4)

302 415	สนทนาธรรมและกรรมฐาน	2 (2-0-4)
3.5.3	วิชาเฉพาะด้าน ไม่น้อยกว่า	66 หน่วยกิต
3.5.4	วิชาบังคับ	50 หน่วยกิต
302 201	โครงสร้างภาษาและการอ่านภาษาอังกฤษ	3 (3-0-6)
302 202	โครงสร้างภาษาและการเขียนภาษาอังกฤษ	3 (3-0-6)
302 301	การฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 1	3 (3-0-6)
302 302	การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสื่อข้อมูล	3 (3-0-6)
302 303	การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอภิปราย	3 (3-0-6)
302 304	การฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 2	3 (3-0-6)
302 305	การอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์	3 (3-0-6)
302 306	การเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายความ	3 (3-0-6)
302 307	การเขียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ	3 (3-0-6)
302 308	หลักการแปล	3 (3-0-6)
302 401	การเขียนภาษาอังกฤษเชิงอภิปราย	3 (3-0-6)
302 402	การฟังและการพูดภาษาอังกฤษ 3	3 (3-0-6)
302 404	สถานที่สำคัญทางศาสนาในประเทศไทย	3 (3-0-6)
302 411	การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ	3 (3-0-6)
302 412	การพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชน	3 (3-0-6)
302 413	การสื่อความหมายระหว่างชนต่างวัฒนธรรมที่ใช้ ภาษาอังกฤษ	3 (3-0-6)
302 414	สัมมนาพระพุทธศาสนาภาคภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
3.5.5	วิชาเลือก ไม่น้อยกว่า	16 หน่วยกิต
ก.	กลุ่มวิชาบังคับให้เลือก 1 กลุ่มวิชา	8 หน่วยกิต
	กลุ่มการแปล 8 หน่วยกิต	
302 406	การแปล 1	2 (2-0-4)
302 407	การแปลงานเขียนเฉพาะด้าน	2 (2-0-4)
302 416	การแปล 2	2 (2-0-4)
302 417	การแปลแบบล่าม	2 (2-0-4)
	กลุ่มภาษาศาสตร์ภาษาอังกฤษ 8 หน่วยกิต	
302 312	เสียงและระบบเสียงของภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)

302 313 ระบบคำและประโยคของภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
302 314 ระบบความหมายของภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
302 408 การวิเคราะห์ลักษณะงานเขียนภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
ข. กลุ่มวิชาบังคับให้เลือก 1 กลุ่มวิชา	8 หน่วยกิต
302 315 การอ่านวรรณกรรมทางพระพุทธศาสนา	2 (2-0-4)
302 316 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี	2 (2-0-4)
302 317 การอ่านภาษาอังกฤษด้านศิลปะและวัฒนธรรม	2 (2-0-4)
302 318 ภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรสำนักงาน	2 (2-0-4)
302 403 ศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทย	3 (3-0-6)
302 409 วรรณคดีอังกฤษ 1	2 (2-0-4)
302 410 การอ่านภาษาอังกฤษด้านสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์	2 (2-0-4)
302 418 วรรณคดีอังกฤษ 2	2 (2-0-4)
302 419 ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์	2 (2-0-4)
3.5.6 วิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า	4 หน่วยกิต
<p>นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ต้องเลือกศึกษารายวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย ลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นวิชาเลือกเสรี จำนวนไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต โดยความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา</p>	
3.5.7 วิชาโทภาษาอังกฤษ ไม่น้อยกว่า	18 หน่วยกิต
<p>นิสิตที่ประสงค์จะศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท ต้องศึกษารายวิชาภาษา อังกฤษ จำนวนไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต ตามองค์ประกอบดังนี้</p>	
3.5.8 วิชาบังคับ 4 รายวิชา	12 หน่วยกิต
302 201, 302 202, 302 301, 302 302	
3.5.9 วิชาเลือก	6 หน่วยกิต
<p>ให้เลือกศึกษารายวิชาต่าง ๆ ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษอีกจำนวนไม่น้อยกว่า 6 หน่วย กิต โดยความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา</p>	

2.3.2 หลักสูตร สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์

1. ชื่อหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อผลิตบัณฑิต ให้สามารถใช้ทักษะในการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้

2.3 เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถใช้ความรู้ภาษาอังกฤษ ในการศึกษา ค้นคว้าหลักธรรมและเผยแผ่พระพุทธศาสนา

3. โครงสร้างหลักสูตร

3.1 วิชาพื้นฐานทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	30 หน่วยกิต
3.2 วิชาแกน พระพุทธศาสนา	ไม่น้อยกว่า	50 หน่วยกิต
3.3 วิชาชีพครู	ไม่น้อยกว่า	30 หน่วยกิต
3.4 วิชาเอก	ไม่น้อยกว่า	48 หน่วยกิต
3.4.1 วิชาบังคับ		30 หน่วยกิต
3.4.2 วิชาเลือก		18 หน่วยกิต
3.5 วิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า	4 หน่วยกิต
	รวมไม่น้อยกว่า	162 หน่วยกิต

รายวิชาในหลักสูตร

3.1 วิชาพื้นฐานทั่วไป	ไม่น้อยกว่า	30 หน่วยกิต
ดูรายละเอียดในหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป ในสาขาวิชาพระพุทธศาสนา คณะครุศาสตร์		
3.2 วิชาแกนพระพุทธศาสนา	ไม่น้อยกว่า	50 หน่วยกิต

ให้นักศึกษาวิชาแกนพระพุทธศาสนา 50 หน่วยกิต ประกอบด้วยกลุ่มวิชาภาษาบาลี 8 หน่วยกิต กลุ่มวิชาพระพุทธศาสนา 32 หน่วยกิต ดังมีรายละเอียดในวิชาแกนพระพุทธศาสนา ในสาขาวิชาพระพุทธศาสนา คณะครุศาสตร์ และกลุ่มวิชาพระพุทธศาสนาประยุกต์ 10 หน่วยกิต ดูรายละเอียดในสาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์

3.3 วิชาชีพครู ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต
 ตูรายละเอียดในวิชาชีพครูในสาขาวิชาการบริหารการศึกษาระดับปริญญาตรี

3.4 วิชาเอก ไม่น้อยกว่า 48 หน่วยกิต

3.4.1 วิชาบังคับ 30 หน่วยกิต

203 357	การฟังและการพูดเบื้องต้น	3 (3-0-6)
203 358	การฟังและการพูดเพื่อสื่อสาร	3 (3-0-6)
203 359	ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	3 (3-0-6)
203 360	เทคนิคการอ่าน	3 (3-0-6)
203 361	การเขียนเบื้องต้น	3 (3-0-6)
203 362	การอ่านและการเขียนเชิงข้อมูล	3 (3-0-6)
203 363	การอ่านและการเขียนเชิงอภิปราย	3 (3-0-6)
203 460	หลักการแปล	3 (3-0-6)
203 461	การสอนภาษาอังกฤษ 1	3 (3-0-6)
203 462	การสอนภาษาอังกฤษ 2	3 (3-0-6)

3.4.2 วิชาเลือก 18 หน่วยกิต

203 463	สัทศาสตร์ในการสอนภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
203 464	ระบบคำและระบบไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
302 314	ระบบความหมายของภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
302 315	การอ่านวรรณกรรมทางพระพุทธศาสนา	2 (2-0-4)
302 317	การอ่านภาษาอังกฤษด้านศิลปะและวัฒนธรรม	2 (2-0-4)
302 318	ภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรสำนักงาน	2 (2-0-4)
302 406	การแปล 1	2 (2-0-4)
302 407	การแปลงานเขียนเฉพาะด้าน	2 (2-0-4)
302 408	การวิเคราะห์ลักษณะงานเขียนภาษาอังกฤษ	2 (2-0-4)
302 410	การอ่านภาษาอังกฤษด้านสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์	2 (2-0-4)
302 416	การแปล 2	2 (2-0-4)
302 419	ภาษาอังกฤษเพื่อการประชาสัมพันธ์	2 (2-0-4)

3.5 วิชาเลือกเสรี

นิสิตวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ต้องเลือกศึกษารายวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นวิชาเลือกเสรี จำนวนไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต โดยความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา

ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

3.6 วิชาโทการสอนภาษาอังกฤษ

นิสิตที่ประสงค์จะศึกษาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท ต้องศึกษารายวิชาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวนไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต ตามองค์ประกอบดังต่อไปนี้

3.6.1 วิชาบังคับ 5 วิชา

203 357, 203 358, 203 359, 203 460, 203 461 15 หน่วยกิต

3.6.2 วิชาเลือก 6 หน่วยกิต

ให้เลือกศึกษาวิชาต่าง ๆ ในวิชาการสอนภาษาอังกฤษอีกจำนวนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต โดยความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา

ทั้ง 4 คณะ คือ คณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์ จะต้องเลือกเรียนกลุ่มรายวิชาพื้นฐานดังนี้

กลุ่มวิชาภาษา 8 หน่วยกิต

ก. วิชาบังคับ 2 หน่วยกิต

00 108 ภาษากับการสื่อสาร 2(2-0-4)

ข. วิชาเลือกบังคับ 2 หน่วยกิต

00 109 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 2(2-0-4)

(สำหรับผู้ไม่เลือกเรียนภาษาอังกฤษ 1-2-3)

0 110 ภาษาศาสตร์เบื้องต้น 2(2-0-4)

(สำหรับผู้เลือกเรียนภาษาอังกฤษ 1-2-3)

ค. วิชาเลือก ให้นำนิสิตเลือกศึกษาภาษาต่างประเทศ 1 ภาษา 4 หน่วยกิต

000 111 ภาษาอังกฤษ 1 2(2-0-4)

(บังคับสำหรับผู้มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ถึงภาษาอังกฤษ 2)

000 112 ภาษาอังกฤษ 2 2(2-0-4)

000 206 ภาษาอังกฤษ 3 2(2-0-4)

000 113 ภาษาสันสกฤต 1 2(2-0-4)

(บังคับสำหรับผู้มีพื้นฐานภาษาสันสกฤตไม่ถึงภาษาสันสกฤต 2)

000 114 ภาษาสันสกฤต 2 2(2-0-4)

000 207 ภาษาสันสกฤต 3 2(2-0-4)

000 115 ภาษาเขมร 1 2(2-0-4)

000 116 ภาษาเขมร 2 2(2-0-4)

000 117 ภาษาเวียดนาม 1 2(2-0-4)

000 118 ภาษาเวียดนาม 2 2(2-0-4)

000 119 ภาษาพม่า 1 2(2-0-4)

000 120 ภาษาพม่า 2 2(2-0-4)

000 121 ภาษามาลเลย์ 1 2(2-0-4)

000 122 ภาษามาลเลย์ 2 2(2-0-4)

000 123 ภาษาลาว 1 2(2-0-4)

000 124 ภาษาลาว 2 2(2-0-4)

000 125 ภาษาจีน 1 2(2-0-4)

000 126 ภาษาจีน 2 2(2-0-4)

000 127 ภาษาญี่ปุ่น 1 2(2-0-4)

000 128 ภาษาญี่ปุ่น 2 2(2-0-4)

000 129 ภาษาฮินดี 1 2(2-0-4)

00 130 ภาษาฮินดี 2 2(2-0-4)

2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

2.4.1 ด้านหลักสูตร

บุปผา เพิ่มสิน¹ ให้ความหมายว่า หลักสูตรมีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการศึกษาทุกระดับ ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นมวลประสบการณ์ที่จัดขึ้น เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามความมุ่งหวังและความต้องการของสังคมและประเทศชาติ หลักสูตรจะทำหน้าที่กำหนดทิศทางและ

¹ บุปผา เพิ่มสิน, “ความคิดเห็นต่อการสอนนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ ในโครงการ ความร่วมมือของโรงเรียนพาณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,” สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546), หน้า 10-11.

กิจกรรมที่เป็นข้อบ่งชี้ในการจัดการเรียนการสอน โครงสร้างหลักสูตรประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กระบวนการเรียนรู้ การวัด การประเมินผล

พรทิพย์พา ท้อสุวรรณ¹ ให้ความหมายว่า หลักสูตรเป็นหลักและหัวใจของการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการศึกษา ความเข้าใจในเรื่องหลักสูตร และการเรียนการสอน จะทำให้การจัดการศึกษาดำเนินไปด้วยดีทั้งแก่ผู้เรียนและช่วยให้อาจารย์ได้มีทิศทางและสิ่งที่กำหนดในการสอน ความสำคัญของหลักสูตรมีดังนี้

1. งานด้านหลักสูตรและการสอนทำให้การศึกษาดำเนินไปสู่เป้าหมายที่วางไว้
2. งานด้านหลักสูตร ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเป้าหมาย
3. หลักสูตรเปรียบเทียบแบบแปลนการจัดการเรียนการสอนพัฒนาหลักสูตรบอกไว้ว่า วัตถุประสงค์ที่ต้องการ มีอะไรบ้าง จะช่วยอะไร เป็นวัสดุอุปกรณ์ จะสอนอย่างไร จะจัดเตรียมการสอนอย่างไร เพื่อช่วยให้ ในด้านการเรียนการสอน หลักสูตรจึงจะมีความสำคัญ เป็นแผนยุทธศาสตร์ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จที่ต้องการ เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของอาจารย์ที่จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้มีความรู้ทักษะความประพฤติ มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ

ลักษณะที่ดีของหลักสูตร

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์² ลักษณะที่ดีของหลักสูตรควรมีดังนี้

1. ตรงตามความมุ่งหมายของการศึกษาวิชาชีพนั้น ๆ
2. ตรงตามลักษณะความถนัด ความสนใจของผู้เรียน
3. ตรงตามความต้องการทางวิชาเรียน ในทุกสาขาทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรม และธุรกิจ
4. ตรงตามลักษณะของวิชานั้น ๆ
5. มีเนื้อหาที่สมบูรณ์ที่จะสอนและทำให้ผู้เรียนเจริญงอกงาม ในทางความคิดทักษะและความพึงพอใจ
6. มีแนวทางการสอนและวิธีการสอนที่เหมาะสม
7. ความยืดหยุ่น คล่องตัว เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกได้
- 8 ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน

¹ พรทิพย์พา ท้อสุวรรณ, “ความคิดที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) พุทธศักราช 2545 ของครูผู้สอนวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี,” สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546), หน้า 46.

² ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, การบริหารวิชาการ, (กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต, 2535), หน้า 78.

9. ให้ความรู้ต่อเนื่องและให้วิธีการศึกษาความรู้ได้ด้วยตนเองและพัฒนาตนเองได้

อารีย์ ขุนจิต¹ การใช้หลักสูตรที่เน้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในตัวผู้เรียนจะต้องมีแนวปฏิบัติ คือเติมและเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนมีความคิดสร้างสรรค์ เติมศักยภาพตามความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนให้มากที่สุดที่จะทำได้ เห็นว่าควรมีหลักการปฏิบัติ ดังนี้

1. หลักสูตรควรช่วยพัฒนาผู้เรียนแต่ละคน เพื่อให้ผู้เรียนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมประชาธิปไตย
2. หลักสูตรควรช่วยพัฒนาความสามารถ และศักยภาพที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนแต่ละคนให้มากที่สุด
3. หลักสูตรควรช่วยพัฒนาการอยู่ร่วมกันในสังคมของผู้เรียน ให้มากที่สุดและพัฒนาการดำรงชีวิตในกลุ่มรู้จักปรับตัวตัวเอง
4. หลักสูตรควรช่วยพัฒนาชาติให้ก้าวหน้าทัดเทียมประเทศต่าง ๆ
5. หลักสูตรควรช่วยพัฒนาและสร้างแรงจูงใจในตัวผู้เรียน เพื่อตอบสนองความต้องการความเข้าใจและความมุ่งหวังในตัวเอง
6. หลักสูตรควรช่วยพัฒนาความสามารถทางด้านต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ
7. การวัดและการประเมินผลหลักสูตรควรเน้นที่พัฒนาการในตัวผู้เรียนแต่ละคน

2.4.2 ด้านสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ และตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนจึงควรมีความหลากหลาย มีลักษณะเป็นสื่อประสมที่น่าสนใจ ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างรวดเร็วโดยผู้สอนต้องสามารถเลือกใช้ปรับ และจัดการการใช้สื่อต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาของเรื่องที่เรียน นับตั้งแต่สื่อพื้นฐานใกล้ตัวผู้เรียน เช่น สื่อของจริง สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ จนถึงสื่อที่เป็นเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา วิดีทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ สื่อทางไกล และอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม สื่อดังกล่าวเป็นเพียงสิ่งที่ช่วยในการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์แต่สื่อไม่ใช่สิ่งแทนผู้สอน กระบวนการเรียนการสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

¹อารีย์ ขุนจิต, “ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน แผนการเรียนพาณิชย์การของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพุทธจักรวิทยา,” สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545), อ้างใน บรรพต สุวรรณประเสริฐ หน้า 15.

ผู้เรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ยังมีความจำเป็นสูงสุด และมีความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างยิ่ง¹

มัทนา ทอง² ได้กล่าวว่า ปัจจุบันสื่อหรืออุปกรณ์เข้ามามีบทบาทอย่างมากในการสอน ภาษาอังกฤษของครูประถม เนื่องจากแนวการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษใช้ ภาษาในการสื่อสาร ครูซึ่งเคยเป็นศูนย์กลางของการเรียนจึงถูกลดบทบาทลง เปลี่ยนมาให้นักเรียน เป็นศูนย์กลางการเรียนแทน นักเรียนจึงมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติจริงด้วยตนเอง สิ่งหนึ่งที่จะเป็น ตัวกลางให้ครูถ่ายทอดความรู้ เจตคติ และทักษะไปยังผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ คือ สื่อการสอน นั้นเอง

จิตตชา นิลคำ³ ได้กล่าวสรุปว่า สื่อการเรียนการสอนมีหลายประเภทซึ่งอาจารย์ผู้สอน ควรจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม เพราะสื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญและเป็นเครื่องมือหรือ อุปกรณ์ที่เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดจากผู้สอนไปสู่บทเรียน ให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม และรวดเร็ว

ชุตริตน์ เจริญสุข⁴ ได้กล่าวสรุปว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ได้แก่ วัสดุ อุปกรณ์ที่ผู้สอนนำมาใช้เป็นพาหนะในการถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น เพราะ สื่อสามารถดึงดูดความสนใจ ทำให้ผู้เรียนและตั้งใจเรียนรู้มากขึ้น และยังช่วยให้ผู้สอนสามารถ ปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้น และยังช่วยผู้สอนสามารถปฏิบัติงานสอนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และสร้าง เจตคติที่ดีต่อผู้สอนในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการนำสื่อต่าง ๆ มาใช้ในการเรียนการ สอน ผู้สอนควรตระหนักถึง

1) ประโยชน์ของสื่อการสอน

สื่อการสอนมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอย่างมาก ทั้งต่อตัวผู้สอนและผู้เรียน เพราะสื่อการสอนคือศูนย์รวมความสนใจของนักเรียน ช่วยให้อารมณ์ของการเรียนการสอน

¹ อ่างแก้ว, กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, หน้า 12.

² มัทนา ทองใหญ่, กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา, (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, 2539), หน้า 13-15.

³ จิตตชา นิลคำ, “ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี),” คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สารนิพนธ์ กศ.ม., (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, 2542), หน้า 25.

⁴ ชุตริตน์ เจริญ, “ปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาการเตรียมฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถาบัน ราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง,” สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ, 2545), หน้า 43.

สนุกสนานมีชีวิตชีวา นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะติดตามบทเรียน ครูสามารถใช้สื่อนำเข้าสู่วิชาเรียน สอนเนื้อหา สรุปและทบทวนบทเรียนได้เป็นอย่างดี สื่อการสอนยังช่วยครูประหยัดเวลาและแรงงานในการอธิบาย ช่วยนักเรียนให้เข้าใจบทเรียนได้รวดเร็ว ถูกต้องและจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น ถูกต้อง นักเรียนจะได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้นหลาย ๆ อย่าง จากการได้เห็น ได้ฟัง ได้สัมผัสและได้แสดงออก

2) ข้อควรพิจารณาในการเลือกใช้สื่อ

การนำสื่อมาใช้ในการเรียนการสอน ควรคำนึงถึงหลัก 3 ประการ คือ¹

1. ประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ เมื่อนำมาใช้แล้วสามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ในแผนการสอนทุกประการ จึงนับได้ว่าสื่อการสอนนั้นมีประสิทธิภาพ

2. มีประสิทธิผล (Productive) จำนวนผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมนั้น ถ้าเป็นจำนวนมากก็นับว่าสื่อนั้นมีประสิทธิภาพสูง แต่ถ้าจำนวนผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์นั้นต่ำก็แสดงว่าสื่อการสอนนั้นมีประสิทธิผลต่ำ

3. ประหยัด (Economy) นอกจากจะคำนึงถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลแล้วจะต้องคุ้มค่าทั้งทางด้านทุนทรัพย์และแรงงานรวมทั้งระยะเวลาในการใช้งานด้วย ลักษณะสื่อการสอนที่ดีในการพิจารณาเลือกสื่อการสอนมาใช้ในการเรียนการสอนนั้นจะพบว่า สื่อการสอนที่ดีนั้น ควรมีลักษณะดังนี้

1) สอดคล้องและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่จะสอนในชั่วโมงนั้น ๆ

2) เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละวัยมีความสนใจ ความต้องการและความสามารถต่างกัน เช่น เด็กในชั้นประถมมีความสนใจและสมาธิในช่วงสั้นชอบสีสันสดใส ชอบดูการ์ตูน ฉะนั้นหากจะเลือกภาพเป็นภาพง่าย ๆ ไม่แสดงรายละเอียด และควรที่จะเลือกภาพที่เป็นลายเส้นที่แสดงเฉพาะโครงร่างเป็นภาพง่าย ๆ ไม่แสดงรายละเอียดและเป็นภาพในลักษณะการ์ตูนสีที่ใช้ต้องเป็นสีสด แม้ระบายสีไม่ตรงความเป็นจริง ก็สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนในวันนี้ได้ดี

3) เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นให้ผู้เรียนได้กระทำด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ กล้าแสดงออก เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลตามเป้าหมาย

4) ใช้ได้ง่าย สะดวก และปลอดภัย สื่อการสอนที่นำมาใช้นั้น ถ้าทำให้ผู้ใช้คือครูมีความลำบากยุ่งยาก ไม่สะดวกที่จะใช้ ก็อาจจะทำให้มีผลเสียต่อกระบวนการเรียนการสอนได้

¹ อ่างแก้ว, กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, หน้า 13-15.

ยกตัวอย่างครูจะสอนคำ FIRE การใช้ของจริงเป็นสื่อการสอน จึงไม่ย่ำสะดวกและปลอดภัยนัก ครูควรเปลี่ยนไปใช้ภาพแทน

5) ไม่สิ้นเปลือง ประหยัดและคุ้มค่า ปัจจุบันมีการจำหน่ายสื่อการสอนที่บริษัทห้างร้าน ผลิตขึ้นเป็นสื่อสำเร็จรูป สื่อการสอนประเภทนี้ บางครั้งก็อาจเหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้สอน แต่บางครั้งก็ไม่ค่อยตรงกับความต้องการนัก จำเป็นที่ผู้สอนจะต้องผลิตเองบ้าง

2.4.3 ด้านผู้เรียน

สุไร พงษ์ทองเจริญ¹ ได้กล่าวถึง ผู้เรียนภาษาอังกฤษว่าควรจะมีคุณลักษณะดังนี้

1) อายุไม่ใช่องค์ประกอบที่สำคัญ ที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว

2) เวลาเรียนนั้นต้องให้ติดต่อกันถึง 600 ชั่วโมง จึงจะได้ผล

3) ความต้องการจะเป็นแรงกระตุ้น เพราะมนุษย์ต้องเรียนภาษาเพื่อใช้ในสังคมที่ตนเองอยู่เพื่อสื่อสารกับคนอื่น ผู้เรียนในประเทศไทยไม่ค่อยได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร จึงทำให้ขาดความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษด้วย

4) แรงจูงใจ คือความรู้สึกรักอยากเรียน แรงจูงใจภายนอก เช่น นักเรียนเห็นว่าผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ เมื่อสมัครเข้าทำงานและได้รับเงินเดือนสูง แรงจูงใจภายใน เช่น ผู้เรียนมีความเพลิดเพลินในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อยากเรียนต่อ ๆ ไป

5) ความพร้อม คือความสามารถที่จะเรียนได้ อาจเป็นความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น ทางร่างกาย ทางสติปัญญา และรวมทั้งทางด้านเศรษฐกิจด้วย เป็นต้น

พระธรรมปิฎก² ได้กล่าวว่า คนที่เล่าเรียนศึกษาจะเป็นนักเรียน นักศึกษา หรือนักค้นคว้าก็ตาม นอกจากจะพึงปฏิบัติตามหลักธรรมสำหรับคนที่ประสบความสำเร็จ คือ จักร 4 และอิทธิบาท 4 แล้ว ยังมีหลักการที่ควรรู้ และหลักปฏิบัติที่ควรประพฤติอีก ดังต่อไปนี้

1) รู้หลักบุพภาคของการศึกษา คือรู้จักองค์ประกอบที่เป็นปัจจัยแห่งสัมมาทิฐิ 2 ประการ ดังนี้

(1) องค์ประกอบภายนอกที่ดี ได้แก่ มีกัลยาณมิตร หมายถึง รู้จักหาผู้แนะนำสั่งสอนที่ปรียกา เพื่อน หนังสือ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทางสังคมโดยทั่วไป ที่ดี ที่เกื้อกูลซึ่งจะชักจูง

¹สุไร พงษ์ทองเจริญ, วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์, 2526), หน้า 16.

² พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต), พุทธธรรม, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2538).

หรือกระตุ้นให้เกิดปัญหาได้ ด้วยการฟัง การสนทนา ปรีกษา ซักถาม การอ่าน การค้นคว้า ตลอดจนการรู้จักเลือกใช้สื่อมวลชนให้เป็นประโยชน์

(2) องค์ประกอบภายในที่ดี ได้แก่ โยนิโสมนสิการ หมายถึงการใช้ความคิดถูกวิธี รู้จักคิด หรือคิดเป็น คือมองสิ่งทั้งหลายด้วยความคิดพิจารณาสืบสาวหาเหตุผลแยกแยะสิ่งนั้น ๆ หรือปัญหานั้น ๆ ออกให้เห็นตามสถานะและตามความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย จนเข้าถึงความจริง และแก้ปัญหาคือทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นได้ กล่าวโดยย่อว่า ข้อหนึ่ง รู้จักฟังพาให้ได้ประโยชน์จากคนและสิ่งที่แวดล้อม ข้อสองรู้จักฟังตนเอง และทำตัวให้เป็นที่ฟังของผู้อื่น

2) มีหลักประกันของชีวิตที่พัฒนา เมื่อรู้หลักบุพภาคของการศึกษา 2 อย่างนี้แล้ว ฟังนำมาปฏิบัติในชีวิตจริง พร้อมกับสร้างคุณสมบัติอื่นอีก 5 ประการให้มีในตน รวมเป็นองค์ 7 ที่เรียกว่า แสงเงินแสงทองของชีวิตที่ดงามหรือรุ่งอรุณของการศึกษา ที่พระพุทธเจ้าทรงเปรียบว่าเหมือนแสงอรุณเป็นบุพนิมิตแห่งอาทิตย์อุทัย เพราะเป็นคุณสมบัติต้นท่อนที่เป็นหลักประกันว่าจะทำให้ก้าวหน้าไปในการศึกษา และชีวิตจะพัฒนาสู่ความดีงามและความสำเร็จที่สูงประเสริฐอย่างแน่นอน ดังต่อไปนี้

- (1) แสวงหาแหล่งปัญญาและแบบอย่างที่ดี
- (2) มีวินัยเป็นฐานของการพัฒนาชีวิต
- (3) มีจิตใจใฝ่รู้ใฝ่สร้างสรรค์
- (4) มุ่งมั่นฝึกตนจนเต็มสุดภาวะที่ความเป็นคนจะให้ได้
- (5) ยึดถือหลักเหตุปัจจัยมองอะไรๆ ตามเหตุและผล
- (6) ตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท
- (7) ฉลาดคิดแยกคายให้ได้ประโยชน์และความจริง
- (8) ทำตามหลักเสริมสร้างปัญญา ในทางปฏิบัติ

3) บทบาทผู้เรียน ผู้เรียนถือได้ว่าเป็นมีความสำคัญที่สุด สำหรับจัดการเรียน การสอนจะต้องมีบทบาทอย่างน้อย 5 ประการคือ

- (1) ได้คิดเอง ทำเอง ปฏิบัติเองและสร้างความรู้ด้วยตนเองจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย
- (2) มีส่วนร่วม ในการกำหนดจุดมุ่งหมาย กิจกรรมและวิธีการเรียนรู้ สามารถเรียนร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข
- (3) มีส่วนร่วมในการประเมินผลอย่างมีความสุข
- (4) เน้นกระบวนการคิดและการปฏิบัติจริงนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

(5) เป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน โดยมีผู้เรียน ครูผู้สอน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายร่วมจัดบรรยากาศให้เอื้อต่อการเรียนรู้

2.4.4 ด้านผู้สอน

การจัดการศึกษาจะสำเร็จไปได้ด้วยดีเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของครู คุณภาพการศึกษาขึ้นอยู่กับคุณภาพของครู เพราะครูเป็นผู้นำหลักสูตรมาสู่การปฏิบัติหลักสูตรนั้น แม้ว่าจะเขียนไว้เพียงใด หากครูไม่มีความสามารถในการปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้คุณภาพการศึกษา ก็ย่อมไม่เกิดขึ้นตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต)¹ ให้ความคิดเห็นว่า ผู้ที่ทำหน้าที่สั่งสอน ให้การศึกษาผู้อื่น โดยเฉพาะครู อาจารย์ พึงประกอบด้วยคุณสมบัติดังนี้

1) ครูเป็นกัลยาณมิตร คือประกอบด้วยองค์คุณของกัลยาณมิตรธรรม 7 ประการ ดังนี้

(1) ปิโย น่ารัก มีเมตตา กรุณา ใส่ใจคนและประโยชน์สุขของเขา เข้าถึงจิตใจ สร้างความรู้สึกสนิทสนมเป็นกันเองชักชวนผู้เรียนให้อยากเข้าไปศึกษาไต่ถาม

(2) ครุ นำเคารพ คือเป็นผู้หนักแน่น ถือหลักการเป็นหลักสำคัญ และมีความประพฤติสมควรแก่ฐานะ เป็นที่พึ่งและปลอดภัย

(3) ภาวนีโย นำเจริญใจ คือมีความรู้จริง ทรงภูมิแท้จริง และเป็นผู้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเป็นที่ น่ายกย่องควรเอาอย่าง ทำให้ศิษย์เอ๋ยอ้างและรำลึกถึงความซาบซึ้ง มั่นใจและภูมิใจ

(4) วัตตา รู้จักพูดให้ได้ผล คือ รู้จักชี้แจงให้เข้าใจ รู้ว่า เมื่อไรควรพูดอะไร อย่างไร คอยให้ความแนะนำว่ากล่าว ตักเตือน เป็นที่ปรึกษาที่ดี

(5) วณัฏขโม อดทนต่อถ้อยคำ คือ พร้อมที่จะรับฟังคำปรึกษาซักถามแม้ จุกจิก ตลอดจนคำล่วงเกินและคำตักเตือนวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ อดทนฟังได้ ไม่เบื่อหน่ายไม่เสียอารมณ์

(6) คมกิริญจ กะลั่ง กัดดา แกล้งเรื่องล้าลึกได้ คือ กล่าวชี้แจงเรื่องต่าง ๆ ที่ยุ่งยากลึกซึ้งให้เข้าใจได้ และสอนศิษย์ให้ได้เรียนรู้เรื่องราวที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไป

(7) โน จัญฐานะ นิโยชเย ไม่ชักนำในอฐาน คือ ไม่ชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย เรื่องเหลวไหลไม่สมควร

¹ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต), *ธรรมนุญชีวิต*, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ธรรมมิก, 2541), หน้า 66-69.

2) ตั้งใจประสิทธิ์ความรู้ โดยตั้งตนอยู่ในธรรมของผู้แสดงธรรมที่ เรียกว่าธรรมเทศกธรรม 5 ประการคือ

(1) อนุบุพพิกขา สอนให้มีขั้นตอนถูกลำดับ คือ แสดงหลักธรรม หรือเนื้อหาตามลำดับความง่ายยาก ลุ่มลึกมีเหตุผลสัมพันธ์ต่อเนื่องกันไปโดยลำดับ

(2) ปริยายทสสววิ จับจุดสำคัญมาขยายให้เข้าใจเหตุผล คือ ชี้แจง ยกเหตุผลมาแสดงให้เข้าใจชัดในแต่ละแง่แต่ละประเด็น อธิบาย ให้มองเห็นกระจ่างตามแนวเหตุผล

(3) อนุทथा ตั้งจิตเมตตาสอนด้วยความปรารถนาดี คือสอนเขาด้วยจิตเมตตามุ่งจะให้ประโยชน์แก่ผู้รับคำสอน

(4) อนามิสันตร ไม่มีจิตเพ่งเล็งมุ่งเห็นแก่อามิส คือ สอนเขามีซึ่งมุ่งที่ตนจะได้ลาภสินจ้าง หรือผลประโยชน์ตอบแทน

(5) อนุปหัจจ วางจิตตรงไม่กระทบตนและผู้อื่น คือสอนตามหลักเนื้อหาหม่อมุ่งแสดงอรรถ แสดงธรรม ไม่ยกตน ไม่เสียดสีข่มขู่ผู้อื่น

3) ครุมีลีลาครบทั้งสี่ ครูที่สามารถมีลีลาของนักสอนดังนี้

(1) สันทสสนา ชี้ให้ชัดจะสอนอะไรก็ชี้แจงแสดงเหตุผล แยกแยะอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้ง

(2) สมหาทปนา ชวนให้ปฏิบัติ คือสิ่งใดควรทำ ก็บรรยายให้มองเห็นความสำคัญ และซาบซึ้งในคุณค่า เห็นสมจริง จนผู้ฟังยอมรับ อยากลงมือทำ

(3) สมุตเตชนา เร้าให้กล้า คือปลุกใจให้คิดค้น เกิดความกระตือรือร้น มีกำลังใจแข็งขัน มั่นใจที่จะทำให้สำเร็จ

(4) สัมปหังสนา ปลุกเล่าให้รำเรง คือทำบรรยากาศให้สนุกสดชื่น แจ่มใสเบิกบานใจให้ผู้ฟังเข้มแข็ง มีความหวัง มองเห็นผลดีและทางสำเร็จ

4) ครุมีหลักตรวจสอบ ครูตรวจสอบตนเองด้วยลักษณะการสอนของพระบรมครู 3 ประการ คือ

(1) สอนด้วยความรู้จริงใจ รู้จริง ทำได้จริง จึงสอนเขา

(2) สอนอย่างมีเหตุผล ให้เขาพิจารณาให้เข้าใจแจ่มแจ้ง ด้วยปัญญาของเขา

(3) สอนให้ได้ผลจริง ๆ สำเร็จความมุ่งหมายของเรื่องที่สอนนั้น ๆ

5) ครูทำหน้าที่ต่อศิษย์ คือ ปฏิบัติต่อศิษย์ โดยอนุเคราะห์ ตามทิศเบื้องขวา ดังนี้

(1) แนะนำ ฝึกอบรมให้เป็นคนดี

(2) สอนให้เข้าใจแจ่มแจ้ง

(3) สอนศิลปวิทยาให้สิ้นเชิง

(4) สร้างเครื่องคุ้มภัยในสารทิศ คือ สอนให้ศิษย์ให้วิชาเลี้ยงชีพได้จริง

คิลโก (Kilgo)¹ อ้างใน พรทิพย์ ท้อสุวรรณ มหาวิทยาลัย อลามาบาได้เสนอความเห็นที่ว่า การเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพสูงสุด ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ควรมีลักษณะดังนี้

1. ใช้กระบวนการกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องพยายามรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคลและจะต้องพยายามให้ผู้เรียนในห้องรู้จักกันด้วย
2. ใช้การวางแผนการเรียนการสอนร่วมกับผู้เรียน
3. เข้าใจความแตกต่าง ระหว่างบุคคล จัดการเรียนการสอนที่ยืดหยุ่นได้ใช้อุปกรณ์การสอนหลายวิธี
4. ต้องคำนึงองค์ประกอบด้านเวลา ขนาดชั้นเรียน ความสามารถที่แตกต่างกัน และภูมิหลังของผู้เรียน
5. มีความสุขกับการสอน
6. สอนทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียนไปพร้อม ๆ กับเนื้อหาวิชา
7. สนใจในวิชาที่สอนและชอบที่วิชาที่สอน
8. ต้องคำนึงเสมอว่า ความกล้า ความเขินข่า และความเป็นศัตรู เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ตรงกันข้ามความรู้สึกความปลอดภัย การยอมรับและความสุขทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี
9. เข้าใจวัตถุประสงค์ของการสอน และความพยายามทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการแสวงหาความรู้
10. ผู้สอนต้องพยายามส่งเสริมวิชาชีพครูให้เป็นวิชาสูงนั่นคือ การแสวงหาความรู้ นั้นไม่รู้จักจบ

2.4.5 ด้านการเรียนการสอน

รัตนา ประเสริฐศรี² ให้ความหมายถึงการเรียนการสอนหมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน วิชาการสอน การใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาไปสู่เป้าหมาย ที่หลักสูตรต้องการ โดยยึดหลักผู้เรียนเป็น

¹ คิลโก (Kilgo), อ้างใน พรทิพย์ ท้อสุวรรณ, “ความคิดที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) พุทธศักราช 2545 ของครูผู้สอนวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี,” สารนิพนธ์ กศ.ม., (ธุรกิจศึกษา), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546), หน้า 35-34.

²อ้างแล้ว, รัตนา ประเสริฐศรี, “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยพัฒนการเขตพน,” หน้า 18.

ศูนย์กลาง ตลอดจนคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ พร้อมทั้งทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้

สุมิตรา อังวัฒนกุล¹ ให้ความหมาย วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่รู้จักกันดีในปัจจุบันดังนี้

1) วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar-Translation Method) เป็นวิธีสอนที่มุ่งให้ความรู้ ความเข้าใจคำศัพท์ และกฎไวยากรณ์ รวมทั้งข้อยกเว้นต่าง ๆ แก่ผู้เรียน ผู้สอนเป็นผู้ทำหน้าที่อธิบายและให้ผู้เรียนนำความรู้ดังกล่าวนำไปใช้ในการทำแบบฝึกหัด เน้นการแปลเป็นหลัก การวัดผลจึงเน้นความจำ คำศัพท์ กฎไวยากรณ์ และความสามารถในการแปล

2) วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method) คล้ายกับวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล ไม่ใช่วิธีสอนแบบใหม่ แต่เป็นวิธีสอนภาษาต่างประเทศนิยมใช้กันมานานแล้วในยุโรป และนิยมใช้ปะปนกับวิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ และบางครั้งใช้วิธีสอนสองแบบผสมกันเรียกวิธีสอนแบบผสมเน้นว่า “Compromise Method” หรือ “Oral Method” เริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้น เมื่อคนนิยมใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร มีการค้าระหว่างประเทศและการเดินทางติดต่อธุรกิจเพิ่มมากขึ้น มีการท่องเที่ยวไปต่างประเทศ หรือโยกย้ายถิ่นฐานที่อยู่อาศัยทำให้เห็นว่า การเรียนการสอนด้วยวิธีแบบไวยากรณ์และแปล ไม่สามารถทำให้ใช้ภาษาได้ดี ยังไม่สามารถติดต่อสื่อสารได้ จึงหันมาใช้วิธีสอนให้เจ้าของภาษาเป็นผู้สอน เน้นทักษะการพูด โดยไม่มีการแปล เรียกวิธีสอนแบบนี้ว่าการเรียนรู้ความหมายต่าง ๆ เรียนด้วยวิธีเชื่อมโยงโดยตรง ไม่ผ่านกระบวนการแปลเป็นภาษาของผู้เรียนเองแนวคิดที่ว่าภาษาพูดการเรียนภาษา คือการให้ผู้เรียนได้สื่อสารด้วยภาษาที่เรียนนั้น และเพื่อให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น ควรให้ผู้เรียนรู้วิธีการคิดเป็นภาษาที่เรียนด้วย ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้นตลอดเวลาและสื่อสารราวกับว่าอยู่ในสถานการณ์จริง จุดประสงค์ของการเรียนภาษาต่างประเทศตามแนวคิดนี้ เปิดโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

3) วิธีสอนแบบฟังพูด (The Audio-lingual Method) วิธีนี้คล้ายกับวิธีสอนแบบตรง แตกต่างจากวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล วิธีสอนแบบฟังพูดนี้พัฒนาขึ้นในสหรัฐอเมริกา ช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง จากความจำเป็นที่ทหารจะต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ได้อย่างรวดเร็ว เพื่อนำไปใช้ในการรบ แนวคิดดังกล่าวนำไปสู่วิธีแบบฟังพูด ซึ่งมีหลักการบางอย่างคล้ายคลึงกับวิธีสอนแบบตรง แต่ส่วนใหญ่แล้วจะแตกต่างกัน โดยพื้นฐานการเรียนแบบฟังพูดนี้มีชื่อต่าง ๆ กัน ใน ค.ศ.1951-1960 วิธีสอนแบบนี้ว่า สอนแบบภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) หรือ สอนแบบฟัง พูด หรือ (Aural Oral Method) ต่อมาในปี ค.ศ. 1964 เนลสัน บรูคส์ (Nelson Brooks)

¹ สุมิตรา อังวัฒนกุล, แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540), หน้า 39-119.

มหาวิทยาลัยเซนต์ เร็ววิธีสอนแบบนี้ว่า Audio-Lingual Method เป็นชื่อนิยมใช้กันแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน วิธีสอนแบบฟัง พูดนี้ อิงแนวคิดที่ว่าภาษาคือ ภาษาพูด การสอนภาษา จึงเริ่มจากการฟัง พูด นำไปสู่พื้นฐานการอ่าน และการเขียน ดังนั้นภาษาที่นำมาให้ผู้เรียน ควรเป็นภาษาเจ้าของภาษา ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่การสอนเกี่ยวกับตัวภาษา เนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน เช่นระบบเสียง และโครงสร้างจุดมุ่งหมายของการสอนแบบฟังพูดนี้มุ่งให้ผู้เรียนสื่อสารโดยใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนได้ ผู้เรียนต้องฝึกภาษาที่เรียนนั้นซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัย สามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาให้ผู้เรียนเลียนแบบและปฏิบัติตามผู้สอน

4) การสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory) วิธีสอนแบบนี้ เป็นการสอนแบบไวยากรณ์และแปลโฉมใหม่ การเรียนภาษาเป็นกระบวนการเรียนเสียศัพท์ โครงสร้าง และการวิเคราะห์ภาษาอย่างมีแบบแผน ให้ความสำคัญความเข้าใจโครงสร้างของภาษามาก การฝึกหัดนั้นจะทำเมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจแล้ว อิงแนวคิดที่ว่า ภาษาเป็นระบบว่าตามกฎเกณฑ์ ความเข้าใจและการแสดงออกทางภาษาขึ้นอยู่กับความเข้าใจกฎเกณฑ์ ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบของภาษาและความหมายแล้ว ก็สามารถใช้ภาษาได้ จุดมุ่งหมายการสอนด้วยวิธีนี้ ขึ้นอยู่กับการพัฒนาความสามารถที่จะเข้าใจภาษาเป็นสำคัญ ควรให้ผู้เรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาที่เรียนนั้นก่อนจะนำไปประยุกต์ใช้ วิธีสอนนี้คล้ายแบบวิธีสอนไวยากรณ์ และแปลมุ่งสอนไวยากรณ์เพื่อนำไปใช้เกี่ยวกับภาษาที่เรียน และเน้นทักษะทั้ง 4 ตั้งแต่แรก

5) วิธีสอนแบบเงียบ (The Silent Way) ริเริ่มโดย กาลิเลโอ แกตเตกโน (Caleb Gettegno) ในปี ค.ศ.1963 หลักพื้นฐานการสอนแบบเงียบข้อหนึ่ง คือ การสอนควรเป็นรองการเรียน หลักสำคัญข้อหนึ่ง แนวคิดเน้นความรู้ความเข้าใจให้ผู้เรียนคิดด้วยตนเอง วิธีสอนแบบเงียบนี้ อิงแนวคิดที่ว่า การเรียนภาษาเกิดจากความคิดหรือพลังสมองของผู้เรียนเอง ผู้เรียนจะค้นพบกฎเกณฑ์ทางภาษาจากการทดลองพูด ผู้สอนควรมีบทบาทในการพูดให้น้อยที่สุด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูด และใช้ความคิดความเข้าใจที่จะค้นพบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นผู้ช่วยเหลือให้ผู้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรู้จักคิดด้วยตนเองและจากเพื่อน ๆ ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความพยายามและความคิดที่แก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาของตนเอง ดังนั้นในระยะเริ่มแรก ผู้สอนจะสอนเสียงซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของภาษาทุกภาษา

6) วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method) วิธีสอนนี้อิงแนวคิดที่ว่า การสื่อความหมายของภาษาต่างประเทศอาจทำได้โดยการปฏิบัติหรือใช้กริยาอาการประกอบผู้เรียนจะจำได้ดี ถ้าได้ปฏิบัติหรือแสดงการโต้ตอบด้วยการเรียนภาษา ควรเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายไม่ใช่คำโดด ๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฟัง

ให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกให้พูด ผู้เรียนรู้ภาษาจากการสังเกต การกระทำของผู้อื่นและจากการปฏิบัติด้วยตนเอง การที่ผู้เรียนรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นสำคัญ โดยผู้สอนอาจจะพูดคำสั่งซ้ำหรือปฏิบัติให้ผู้เรียนดูตัวอย่าง จุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้ ให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนเพื่อสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนต่อไป หลังจากเรียนในระดับเริ่มต้นแล้ว ผู้เรียนเป็นผู้เลียนแบบของผู้สอน โดยผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียน 2-3 คนปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย จากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของผู้สอน

7) วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) วิธีสอนนี้พัฒนาขึ้นโดย จอร์จ โลซานอฟ (Georgi Lozanov) นักจิตวิทยาบัลแกเรีย ค.ศ.1975 เน้นการสอนโน้มน้าวจิตใจของผู้เรียนให้กำจัดความรู้สึกว่าตนเองจะไม่ประสบความสำเร็จ และช่วยให้ผู้เรียนได้นำพลังสมองของตนเองออกมาใช้ในการเรียนให้เกิดผลอย่างเต็มที่ วิธีสอนนี้อิงแนวคิดที่ว่าสมองมนุษย์นั้นเต็มด้วยพลัง แต่ถูกนำมาใช้เพียงเล็กน้อย ผู้สอนควรโน้มน้าวให้ผู้เรียนได้ใช้พลังสมองของตนอย่างเต็มที่ โดยจัดความกลัวและข้อห้ามต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคการเรียนภาษา ผู้เรียนด้วยความสนุกสนาน ผ่อนคลายทางจิต จัดห้องเรียนมีบรรยากาศสะดวกสบาย มุ่งให้เรียน เรียนภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้สอนจะแนะนำให้ผู้เรียนทั้งหมดตั้งแต่ตอนแรกของการเรียน ผู้เรียนจะตอบสนองโดยใช้คำพูดหรือภาษาที่เรียนเพียง 2-3 คำเท่านั้นในระยะแรก ๆ ผู้สอนจะให้บทสนทนาที่มีคำแปลเป็นภาษาของผู้เรียน รวมทั้งไวยากรณ์

8) วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีนี้เน้นไม่ให้ผู้สอนคำนึงถึงความรู้สึกและสติปัญญาของผู้เรียนเท่านั้น แต่ต้องมีความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างการตอบโต้ทางกายภาพของผู้เรียน รวมทั้งปฏิกิริยาตอบโต้ เพื่อป้องกันตัวตามสัญชาตญาณและความต้องการในการเรียน วิธีสอนนี้นำหลักการมาจากแนวคิดการเรียนรู้แบบปรึกษา (Counseling Learning Approach) ผู้ริเริ่มแนวคิดนี้คือ ชาร์ลส์ เอ. เคอร์รัน (Charles A. Curran) ประมาณ ค.ศ.1960 แนวคิดนี้เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มผู้สอนต้องยอมรับความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนร่วมกันทำกิจกรรมและกำหนดความต้องการในการเรียน ส่วนผู้สอนจะทำหน้าที่เสมือนเป็นที่ปรึกษาด้านภาษาเท่านั้น ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มและมีอิสระในการคิด ชักชวนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมภายในกลุ่มให้ช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่าง ๆ เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนั้นให้ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเอง

9) วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) วิธีสอนนี้มีพื้นฐานแนวคิดที่ว่า ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษาคือ

พัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร เดลไฮส์ (Dell Hymes) ให้ความหมายว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเมื่อปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม เป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูด และควรจะพูดอะไร กับใคร เมื่อไรที่ไหนและในลักษณะอย่างไร การสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถควรจะสอนสิ่งเหล่านี้คือความรู้ความสามารถด้านภาษาหรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) ความสามารถในการใช้กลวิธี ในการสื่อสารความหมาย (Pragmatic Competence) มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสภาพสังคมเพื่อสื่อความหมาย สรุปได้ว่าการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร มุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา ตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความถูกต้องของภาษา การเรียนการสอนแนวนี้ จึงเน้นกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาใกล้เคียงสถานการณ์จริงให้มากที่สุด ในลักษณะสัมพันธ์ (Integrated Skill) ทักษะ ผู้สอนนำกิจกรรมมาให้ผู้เรียนฝึก ให้ผู้เรียน มีปฏิริยาโต้ตอบแบบป้องกันและกัน ในหลายลักษณะเช่น สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนากันเอง

2.4. 6 ด้านการวัดการประเมินผล (Measurement and Evaluation)

บุปผา เพิ่มสิน¹ การวัดการประเมินผล หมายถึงกระบวนการให้ได้มาซึ่งตัวเลขหรือสัญลักษณ์ที่มีความหมายแทนคุณภาพหรือคุณลักษณะของสิ่งที่จะวัดได้ โดยใช้เครื่องมืออย่างมีประสิทธิภาพ การประเมินผลหมายถึง (Evaluation) ตัดสินคุณค่าของวัตถุ กระบวนการตัดสินคุณค่าของวัตถุ เหตุการณ์หรือบุคคลด้วยวิเคราะห์จากข้อมูล ซึ่งได้มาจากการวัดผลแสดงระดับคุณภาพ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดแนวทางและหลักการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำคัญที่สุด ดังนี้

1. การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ ต้องควบคู่กับการเรียนการสอน ครูต้องทำหน้าที่ ถักทอการสอบและการสอน เป็นเนื้อเดียวกันในกระบวนการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องทำการประเมินผลอย่างต่อเนื่องทั้งก่อนเรียนระหว่างเรียนและหลังเสร็จการเรียนการสอน
2. การวัดการประเมินผลการเรียน เน้นเพื่อประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนมากกว่าเพื่อชี้ขาดว่าผู้เรียนเป็นอย่างไร การวัดเพื่อพัฒนาผู้เรียนได้ดี ครูต้องทำหน้าที่สอบวัดเอง

¹ อ่างแล้ว, บุปผา เพิ่มสิน, “ความคิดเห็นต่อการสอนนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ ในโครงการความร่วมมือของโรงเรียนพาณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,” หน้า 36.

3. การวัดและการประเมินผลการเรียน ต้องครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะพัฒนาการของผู้เรียน และคุณธรรม เด็กไทยยุคใหม่ต้องมีคุณลักษณะเก่ง ดี มีสุข สามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

4. การวัดและการประเมินผลการเรียน ใช้วิธีที่หลากหลาย เครื่องมือวัดผลไม่ควรเป็นแบบทดสอบอย่างเดียว แต่ควรใช้เหมาะสมกับสิ่งที่วัด เครื่องมือวัดได้แก่ แบบทดสอบ การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์เพิ่มสะสมงานหรือผลงานของผู้เรียน

5. มาตรา 22 ถือว่าในการเรียนการสอนผู้เรียนสำคัญที่สุด การเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้คิดเป็น ทำเป็น และพัฒนาตามธรรมชาติของผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพให้ความสำคัญแก่ผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเอง ประเมินเพื่อน

6. ระบบการวัดการประเมินผลการเรียน ต้องมีความเที่ยงตรง โปร่งใส สามารถตรวจสอบความถูกต้อง หลักฐานของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการประเมินผล

ประเภทของการประเมินผล

1. ประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินผล ในระหว่างที่มีการเรียนการสอน เพื่อซ่อมเสริมแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนและตรวจสอบประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนการสอนการประเมินผล เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนมีการประเมิน 2 ระยะคือ

1.1 การประเมินผลก่อนเรียน ประเมินสมรรถภาพของผู้เรียนก่อนที่จะเรียนในบทเรียนนั้น ๆ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้ ความสามารถของผู้เรียนว่าเพียงพอที่จะศึกษาต่อไปได้หรือไม่ การประเมินก่อนเรียนมีจุดมุ่งหมายสำคัญดังนี้

- 1) เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของผู้เรียน ก่อนที่จะเรียน มีความรู้เบื้องต้นเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานอย่างน้อยเพียงใด
- 2) เพื่อตรวจสอบศักยภาพผู้เรียนว่ากลุ่มที่เรียนนั้นเก่งหรืออ่อนเพียงใด
- 3) เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งหมด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ในเนื้อหาบทเรียนต่อไปได้
- 4) เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการสอนให้เหมาะสม

1.2 การประเมินผลระหว่างเรียนมีจุดประสงค์ดังนี้คือ

- 1) เพื่อศึกษาว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด
- 2) เพื่อจัดสอนซ่อมเสริมเมื่อผู้สอนทราบปัญหาหรือข้อบกพร่องของผู้เรียน

2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation)

การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน ประเมินผลรวมเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละวิชาว่าผู้เรียนมีความรู้เก่งหรืออ่อนวิชาใดการประเมินผลการเรียนปลายภาคมีจุดประสงค์ดังนี้

1) เพื่อตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน (Learning Achievement) ในรายวิชานั้น ๆ เพียงใดประเมินผลอ้างอิงพฤติกรรมในรายวิชานั้น ๆ

2) เพื่อจัดระดับคะแนนหรือเกรด แสดงถึงระดับความสามารถอันเป็นผลจากการเรียนรู้ว่าอยู่ในระดับใด เมื่อเทียบกับกลุ่มเดียวกัน

การประเมินผลรวม นอกจากจะใช้ข้อมูลเพื่อการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียนแล้วยังจะใช้ข้อมูลเพื่อการศึกษาเปรียบเทียบในงานวิจัย เพื่อพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนการสอน เช่น วิธีสอน สื่อการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นต้น ดังนั้น การสร้างเครื่องมือที่ใช้วัดผลจะต้องมีคุณภาพค่อนข้างสูง คือต้องเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง วัดผลได้ครอบคลุมสามารถแยกผู้เรียนตามระดับความสามารถที่แท้จริง

การประเมินผลแบบเดิมกับการประเมินผลแบบใหม่

1. การประเมินผลแบบเดิม เน้นการจัดอันดับผู้เรียน เน้นพุทธิวิสัย เน้นทักษะตามลำดับ แยกกระบวนการออกจากการผลิตผู้เรียนเปรียบเสมือนว่าผู้รับ ผู้สอนมีอำนาจในการตัดสินใจ ผู้เรียนมักไม่มีส่วนร่วมและสิ่งที่ประเมินต้องมีความเป็นประนัย วิธีวัดมักใช้เป็นข้อทดสอบแบบปรนัย แบบเลือกตอบกาเครื่องหมายถูกผิดเป็นต้น เป็นการวัดคุณสมบัติผู้เรียนที่แยกแยะระหว่างความรู้ ความคิด และทักษะปฏิบัติออกจากกัน เครื่องมือที่ใช้วัดเน้นการทำข้อทดสอบ การทำรายงาน และการทดสอบภาคปฏิบัติตามขั้นตอนในตำราหรือตามที่ครูกำหนด ประเมินเพื่อสรุปผลการเรียนเน้นปฏิบัติในห้องเรียน

2. การประเมินผลแบบใหม่ ประเมินผลตามสภาพจริง มีลักษณะเป็นกระบวนการเพื่อพัฒนาผู้เรียน ผลการประเมินแสดงถึงการปรับปรุงการสอนของผู้สอน และหลักสูตรเน้นคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียนเป็นภาพรวม เครื่องมือที่ใช้วัดผลและประเมินผลมีหลายวิธี เน้นสถานการณ์ในการสอบวัดผู้เรียน สามารถนำความรู้ทักษะไปใช้ในชีวิตประจำวัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ผลงานด้วยตนเอง มิได้แยกกระบวนการวัดและประเมินผลออกจากการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนรู้จักตนเองและเห็นแนวทางที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น และเน้นการวัดกระบวนการพอ ๆ กับการวัดผลสำเร็จของกระบวนการ

ประโยชน์ของการประเมินผลการเรียน

จากการประเมินจะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจของครูและนักศึกษา เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน การแนะแนว การประเมินหลักสูตร แบบเรียน การใช้สื่อสาร ประโยชน์ของการประเมินผลมีดังนี้

1. ด้านผู้สอน

- 1.1 ช่วยให้เราทราบระดับความสามารถของผู้เรียนว่า เก่งอ่อนเพียงใดเพื่อหาทางช่วยเหลือและสนับสนุนให้ดีขึ้น
- 1.2 ช่วยให้เราทราบว่า นักศึกษามองจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดหรือไม่เพียงไร ซึ่งสะท้อนให้เห็นเทคนิควิธีสอนที่ผู้สอนใช้ว่าเหมาะสมเพียงไร
- 1.3 ช่วยให้เราทราบถึงประสิทธิภาพของผู้สอนว่า มีประสิทธิภาพเพียงไรจะเป็นข้อมูลในการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- 1.4 ใช้เป็นเครื่องมือกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้น

2. ด้านผู้เรียน

- 2.1 ผู้เรียนทราบสถานภาพตนเองว่า มีความสามารถในระดับใด เก่งอ่อนวิชาใด มีความสามารถเด่น ค่อยด้านใด ทำให้สามารถพัฒนาตนเองในแนวทางที่เหมาะสม
- 2.2 ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและพัฒนาในการเรียนมากขึ้น
- 2.3 ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การทดสอบแต่ละครั้งนักศึกษาต้องเตรียมตัวสอบเพื่อให้ได้คะแนนมาก ๆ จึงทำให้มีการทบทวนบทเรียนเพิ่มขึ้น

3. ด้านการวิจัย

- 3.1 เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการจัดการเรียนการสอน
- 3.2 เป็นข้อมูลในการวิจัยในชั้นเรียน
- 3.3 เป็นข้อมูลในการรวบรวมข้อมูลวิจัย

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

สุรวีร์ เพ็ชรเพชรเลิศ¹ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการเรียนการสอน หลักสูตรธุรกิจศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ สรุปผลการวิจัยได้ว่า

¹ สุรวีร์ เพ็ชรเพชรเลิศ, “ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรธุรกิจศึกษา,” คณะศึกษาศาสตร์, (กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2543), บทคัดย่อ.

นิติตระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล มีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก นิติตที่อยู่ระดับมาก นิติตที่อยู่ระดับชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรธุรกิจศึกษา รวม 5 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนนิติตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรธุรกิจศึกษา โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลาวัญย์ จักรานูวัฒน์¹ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิติต นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ สาขาบริหารธุรกิจ (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร ต่อการจัดการศึกษาภาคพิเศษ สรุปผลการวิจัยได้ว่า นิติต นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ สาขาวิชาการธุรกิจ (M.B.A.) มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาคพิเศษด้านบริการวิชาการ ด้านส่งเสริมวิชาการ ด้านบริการนิติต นักศึกษา และด้านอาคารสถานที่โดยรวมอยู่ในระดับได้รับบริการมาก โดยที่ด้านบริการวิชาการอยู่ในระดับได้รับบริการมากที่สุด ส่วนด้านที่อยู่ในระดับได้รับบริการน้อยที่สุด ได้แก่ด้านส่งเสริมวิชาการ และด้านอาคารสถานที่

อุมาพร สกลรักษ์² ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดอาชีวศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีสาขาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนโดยรวม และรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาสาขาบัญชี สาขาการตลาด และสาขาเลขานุการมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมีความคิดเห็นโดยรวม และรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาที่มีสาขาต่างกัน มีความคิดเห็นด้านอาคารสถานที่ และสภาพแวดล้อมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

¹ ลาวัญย์ จักรานูวัฒน์, “ความคิดเห็นของนิติตนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานครต่อการจัดการศึกษา ภาคพิเศษ,” ปริญญาโทพนธ์ กศ.ม. ธุรกิจศึกษา, (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540), บทคัดย่อ.

²อุมาพร สกลรักษ์, “ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการเรียนการสอนของวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา,” (ปริญญาโทพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), (กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540), บทคัดย่อ.

จิตตชา นิลคำ¹ ได้ศึกษาปัญหาในการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกเป็นรายด้านดังนี้

ด้านหลักสูตร ด้านวิธีการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก นิสิตมีปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านผู้สอน ด้านวัดผล และประเมินผลนิสิตมีปัญหาการเรียนในระดับน้อย

นิรุตติ จันทนะทรัพย์² ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะวิชาอุตสาหกรรมศึกษาวิทยาลัยครูพระนคร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

ด้านผู้สอน นักศึกษาและบัณฑิตมีความคิดเห็นด้านหลักสูตรสอดคล้องกันอยู่ในระดับมากและมีความคิดเห็นว่า ลำดับความต้องการเพื่อการปรับปรุงเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะวิชาอุตสาหกรรมศึกษา ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ด้านสื่อการเรียนการสอน นักศึกษา และบัณฑิตมีความคิดเห็นในด้านสื่อการเรียนการสอนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก นักศึกษาและบัณฑิตมีความคิดเห็นในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีความคิดเห็นสอดคล้องกันอยู่ในระดับปานกลาง

วัชรา หมัดป้องตัว³ ได้ศึกษา การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่นักเรียนหญิงมีปัญหาต่อนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

¹ อ่างแก้ว, จิตตชา นิลคำ, “ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี),” หน้า 65-70.

² นิรุตติ จันทนะทรัพย์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะวิชาอุตสาหกรรมศึกษา วิทยาลัยครูพระนคร,” ปริญญาานิพนธ์, (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2536), หน้า 151-152.

³ วัชรา หมัดป้องตัว, “การศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเกษมโปลีเทคนิค,” ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545), บทคัดย่อ.

พงศ์พรรณ สิ้นธุชัย¹ ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม พบว่า นักศึกษามีปัญหาในเรื่องการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ ใน 4 ทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ด้านความต้องการนักศึกษามีความต้องการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษในด้านการฟังและการพูดอยู่ในระดับมาก แต่มีความต้องการเรียนรู้ในการอ่านและการ เขียนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเพศ นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาและความ ต้องการในการเรียนรู้ใน 4 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

รวงอรุณ ลิ้มเล็ก² ได้ศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดราชบุรี พบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมีปัญหาโดยรวม ด้านความรู้ความเข้าใจใน หลักสูตร และความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตาม ตัวแปรเพศ ครูผู้สอนที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจในหลักสูตร และด้าน ความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จรวยพร ต้นตระกูล³ กล่าวว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิงอาจไม่เห็นความจำเป็นในการ ใช้ทักษะการพูด เนื่องจากในชีวิตประจำวันของคนไทยไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ ยิ่ง สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนก็ไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

สุกัญญา เจริญวัลย์⁴ ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนมากกว่านักเรียนชาย ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน มีทัศนคติโดยรวมแตกต่างกันในด้านเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอน

¹ พงศ์พรรณ สิ้นธุชัย, “การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม,” ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2534), บทคัดย่อ.

² รวงอรุณ ลิ้ม, “การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี,” สารนิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541), หน้า 98.

³ จรวยพร ต้นตระกูล, “การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารด้านการฟังของนักศึกษาคณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยศรีปทุม,” วารสารศรีปทุม, (กรุงเทพฯ: 2543), หน้า 21.

⁴ สุกัญญา เจริญวัลย์, “การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร,” ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540), บทคัดย่อ.

และด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านอาคารสถานที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ประเสริฐ จันทรอุดม¹ ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร พบว่า ด้านอาจารย์ นักศึกษาในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานอยู่ในระดับน้อย ส่วนนักศึกษาคณะครุศาสตร์และคณะวิทยาการจัดการ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ด้านหลักสูตรและแบบเรียน นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาการจัดการมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาคณะครุศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

ภัทรวดี องค์กรสกุล² ได้ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือพบว่า นักศึกษาและอาจารย์มีปัญหาของหลักสูตรและเนื้อหา วิชากับลักษณะวิชา และต้องการให้มีการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ในด้านเนื้อหา วิธีสอน อุปกรณ์การสอน แบบทดสอบ และอื่น ๆ

อุษา สุขประเสริฐ³ ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตรสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พุทธศักราช 2531 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับ ปวช. สาขาวิชาช่างไฟฟ้า ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตรสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลพุทธศักราช 2531 ทั้ง 7 ด้าน มีระดับปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครู จำแนกตามเพศ และตำแหน่งงานปัจจุบัน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 ซึ่ง

¹ ประเสริฐ จันทรอุดม, “ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร,” ปริญญานิพนธ์ ศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), (กำแพงเพชร: บัณฑิตวิทยาลัยสถาบันราชภัฏกำแพงเพชร, 2536), บทคัดย่อ.

² ภัทรวดี องค์กรสกุล, “การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง,” ปริญญานิพนธ์ ศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), (กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล, 2537), หน้า 74.

³ อุษา สุขประเสริฐ, “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตรสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พุทธศักราช 2531 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับ ปวช. สาขาช่างไฟฟ้า ในเขตกรุงเทพมหานคร,” วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (การบริหารอาชีวศึกษา), (กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2540), บทคัดย่อ.

สอดคล้องกับสมมติฐานทุกด้าน สิ่งที่ผู้บริหารและครูให้ข้อเสนอแนะ จัดให้มีการอบรม สัมมนาในเรื่องหลักสูตรและจัดเอกสารหลักสูตรต่าง ๆ ที่ยังไม่เพียงพอ ให้ครบและสมบูรณ์ ส่วนเรื่องสื่อการสอนจะต้องปรับปรุงและจัดทำให้มีขึ้นอาจจัดตั้งเป็นศูนย์สื่อการสอน

จิตตชา นิลคำ¹ ได้ศึกษาปัญหา ในการเรียนของนิสิตปริญญาตรีภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกเป็นรายด้าน ดังนี้

ด้านหลักสูตร ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในการเลือกรายวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรี และผู้เรียนไม่ได้เลือกเรียนรายวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรีตามความสนใจตามความถนัด

ด้านวิธีการเรียนการสอน ปัญหาที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากการจัดเวลาฝึกทักษะคอมพิวเตอร์ในห้องปฏิบัติการมีน้อย และการศึกษาคุณภาพในสถานประกอบการธุรกิจมีน้อย

ด้านผู้เรียน ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก ค่าใช้จ่ายในการเรียนตลอดหลักสูตรสูงมาก และผู้เรียนไม่มีเวลามาพบผู้สอนนอกเวลาเรียน

ด้านผู้สอน ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากผู้สอนขาดความเอาใจใส่ต่อปัญหาในการเรียนของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และผู้สอนบรรยายเนื้อหาในรายวิชาที่สอนเร็วเกินไป ทำให้ผู้เรียนตามไม่ทัน

ด้านวัดผลและประเมินผล ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก ผู้สอนไม่อธิบายข้อบกพร่องที่พบจากการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบ และข้อสอบมีมากเกินไปแต่ให้เวลาในการทำข้อสอบน้อยเกินไป

ด้านสื่อการเรียนการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก ลิฟท์มีจำนวนไม่เพียงพอและค้างบ่อย และจำนวนสื่ออุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ กับจำนวนผู้เรียน เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์

¹ อ่างแล้ว, จิตตชา นิลคำ, “ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี),” หน้า 60-61.

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ฮาร์ท¹ ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของครุมัธยมของเท็นเธอเซนต์ไฮ สกูล (Ten Thousand High School) เกี่ยวกับการเรียนการสอน ปรากฏว่าครูที่ดีควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มีความสามารถที่จะชักจูงใจนักเรียนให้เกิดความสนใจในวิชาที่ตนสอน มีความฉลาดรอบรู้ สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิด
2. ครูต้องสนใจในตัวนักเรียนให้ความร่วมมือกับนักเรียน มีความเห็นอกเห็นใจนักเรียน
3. สามารถควบคุมอารมณ์ได้ ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
4. อธิบายได้อย่างแจ่มชัด มีวิธีสอนให้นักเรียนเข้าใจง่าย

โฮล์มส์ (Holmes.)² ทำการวิจัยเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูช่างในโคโลราโด เพื่อศึกษาถึงสมรรถภาพการสอนที่ต้องการของครูช่างในโคโลราโด โดยสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูช่าง จำนวน 161 คน ผลการวิจัยพบว่า สมรรถภาพการสอนของครูช่าง เป็นดังนี้

1. จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในหลักการเรียนรู้ และสามารถประยุกต์เข้ากับการสอนในโรงฝึกงานได้
2. จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจหลักสูตรเป็นอย่างดี พอที่จะให้คำแนะนำแก่กรรมการต่าง ๆ ของโรงเรียนได้
3. จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตร
4. จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการจัดโรงฝึกงานและผู้จัดชั้นเรียน
5. จะต้องสามารถวิเคราะห์อาชีพ เพื่อกำหนดลำดับชั้นการทำงานพื้นฐานได้
6. จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการวัดผล ประเมินผลในการสอน
7. จะต้องบันทึกผลความก้าวหน้า และติดตามนักเรียนเป็นรายบุคคลได้
8. ครูช่างจะต้องทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ
9. ครูช่างจะต้องเข้าใจบทบาทการสอน
10. ครูช่างจะต้องสามารถรวมเทคนิคการทำงาน ลำดับชั้นการทำงานและความรู้ในการทำงานหนึ่ง ๆ เข้ามาสัมพันธ์กัน ได้เป็นอย่างดี

¹ Hart, Frand W, **Teacher and Teaching by Ten Thousand High School Seniors**, (New York : Macmillan Co., 1954), p. 128.

² Holmes, Aavid Clask, **“Teaching Cometencier Needed by Trade and Industrial Teachers in Colorad.”** (Dissertation Abstracts International, 1975), p. 251-A.

บาติस्ता (Batista)¹ ได้ศึกษาพฤติกรรมของครูที่ดีจากกลุ่มตัวอย่างพบว่า พฤติกรรมของครูที่ดีประกอบด้วย การเป็นผู้ที่มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ทันสมัย มีความรู้ ความสามารถในการเขียนบทความและสิ่งพิมพ์ที่มีคุณภาพ มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน มีวิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน มีความรู้ในวิธีประเมินจุดมุ่งหมายของวิชาอย่างเหมาะสม มีคุณธรรมในวิชาชีพเป็นผู้ที่ทำงานด้วยการให้บริการกับสถาบันและชุมชนให้บริการทางวิชาการและวิชาชีพ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อเพื่อนครู นิสิตนักศึกษาและสถาบัน

บราวน์ (Brown)² กล่าวถึงกลวิธีในการเรียนภาษาไว้โดยแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ คือ กลวิธีการเรียน (Learning Strategies) และกลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) กลวิธีการเรียนคือ การที่ผู้เรียนรับความรู้เข้ามา และเก็บไว้เพื่อเตรียมพร้อมที่จะนำออกใช้ในโอกาสต่อไป โดยแยกออกเป็นกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้ คือ การถ่ายโยง (Transfer) การขัดขวาง (Interference) การสรุป (Generalization) การทำให้ง่าย (Simplification)

คลาร์ค (Clark.)³ ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนระหว่าง เพศชายและเพศหญิง พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์สติปัญญา และทักษะพื้นฐานในการอ่านแต่ในเรื่องการใช้ภาษาและการสะกดคำ นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายด้านความหมายของคำ นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผลการค้นคว้าในเกรด 6 ความแตกต่างระหว่างเพศไม่มีนัยสำคัญ

บิชอป (Bishop)⁴ ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐ ออเรกอน (Oregon) พบว่า วิธีการสอนที่ครูใช้ได้ผลดี เช่น การใช้ดนตรี การใช้เพลง การแสดงเรื่องตลกสั้น ๆ การแสดงแบบละคร การแสดงบทบาทและการฝึกแบบ ฟังพูด อุปกรณ์การสอนที่ใช้ได้ผลดีที่สุด คือ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียงแผ่นเสียง เครื่องใช้หูฟัง ภาพยนตร์ และเกมส์ต่าง ๆ วิธีการวัดผลที่ใช้ได้ผลดี ได้แก่ การถามตอบปากเปล่า สอนโดยให้นักเรียนวาดรูปตามที่ครูสั่ง ข้อสอบเขียนตอบในกระดาษ ข้อทดสอบจากเทปบันทึกเสียง

¹ Batista, John R. **Research in Education**, 4th ed. Englewood Cliffs, N.J. : (Prentice Hall, 1997), p. 257.

² Brown, H. Douglas, **Principle of Language Learning and Teaching**, (New. Jersey : Prentice-Hall.1980), pp. 83-179.

³ Clark, Willis W. **Boys and Girls Are There Significant Ability and Achievement Difference**, (Journal of Education Research, 1967), pp. 210-212.

⁴ Bishop, Russell Horold, **Foreign Language in the Elementary School**, "A study of Methods in Selected Areas of Oregon, (Dissertation Abstracts, 1976), pp. 2093-2094.

การทดสอบโดยใช้เกมต่าง ๆ รวมถึงการใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ โดยบังเอิญ สำหรับวิธีสอนที่ครูใช้ไม่ได้ผล ได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัดแปลการใช้วิธีการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การใช้วิธีฝึกซ้ำ ๆ มากเกินไป การใช้วิธีฝึกพูด ฝึกฟังโดยไม่มีภาพหรือของจริงอย่างไรก็ดี จากการสำรวจพบว่า ครูได้ใช้วิธีสอนหลายวิธีต่าง ๆ กันการสอนที่ดีย่อมใช้วิธีสอนและอุปกรณ์หลายอย่าง โดยเฉพาะครูที่สอนภาษานั้นได้เข้ารับการอบรมอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้นยังให้ครูสอนภาษาได้เดินทางไปศึกษาในต่างประเทศเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพของครู

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษางานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 กำหนดกลุ่มเป้าหมายและประชากรตัวอย่างที่ต้องการศึกษา
- 3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
- 3.3 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
- 3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กำหนดกลุ่มเป้าหมายและประชากรตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาความคิดเห็นของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทุกคณะที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ดังนี้

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ทั้ง 4 คณะ คณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และ คณะมนุษยศาสตร์ ในกรุงเทพมหานคร ของมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 376 รูป (สถิติจากกองทะเบียนและวัดผล สำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2548)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กรุงเทพฯ จากทั้ง 4 คณะ โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิต ชั้นปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในคณะ พุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และ คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 200 รูป โดยใช้ตารางการเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างของ KreJcie,R.V.,& Morgan,D. (1971)¹ ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

¹ Morgan, C.T and R.A. King, **Introduction to Psychology**, (Tokyo Japan : Mc Graw Hill Kogabusta, Ltd., 1971), p. 56.

1. ผู้วิจัยสำรวจข้อมูลหน่วยสมาชิกของประชากรจากแหล่งทุติยภูมิ คือ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย แล้วจัดทำกรอบของการสุ่ม (Sampling Frame) โดยอาศัยการแบ่งตามคณะต่าง ๆ ดังตาราง 1

ตาราง 3.1

จำนวนนิสิตชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548 จากคณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาที่ 1-2 ปีการศึกษา 2548 ดังนี้

คณะ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
คณะพุทธศาสตร์	76	41
คณะครุศาสตร์	87	46
คณะมนุษยศาสตร์	85	45
คณะสังคมศาสตร์	128	68
รวม	376	200

2. ทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยมีคณะเป็นชั้น (Strata) และมีนิสิตเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit)

3. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดของความคลาดเคลื่อน 0.05 (Limit of error) และระดับความเชื่อมั่น (Level of Confidence; $1-\alpha$) ที่ 0.95 ในการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร และกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของของ Krejcie, R.V., & Morgan¹ ตารางการเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 รูป และดำเนินการสุ่มตามหลักของการสุ่ม

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการและเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.2.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดเรียนการสอนในด้านทฤษฎี และผลวิจัยเพื่อนำเป็นกรอบแนวความคิดในการสร้างเครื่องมือ

¹ อ้างแล้ว, Morgan, C.T and R.A. King, **Introduction to Psychology**, p. 59.

3.2.2 สร้างเครื่องมือวัดแบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

- **ตอนที่หนึ่ง** ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ สถานะภาพ อายุ คณะ วุฒิกการศึกษาเดิม ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- **ตอนที่สอง** ข้อมูลคำถามด้านความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ ลิเคิร์ต (Likert Scale) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนประกอบด้วย 6 ด้าน คือด้านหลักสูตรจำนวน 9 ข้อ ด้านสื่อการเรียนการสอนจำนวน 11 ข้อ ด้านผู้เรียนจำนวน 7 ข้อ ด้านผู้สอนจำนวน 7 ข้อ ด้านการเรียนการสอนจำนวน 8 ข้อ ด้านการวัดการประเมินผลจำนวน 5 ข้อ ให้เลือกตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยกำหนดให้โดยกาเครื่องหมายถูกในช่องที่กำหนดไว้โดยกำหนดน้ำหนักระดับให้คะแนนแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ให้คะแนน 5 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยอย่างมากที่สุด

ให้คะแนน 4 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยมาก

ให้คะแนน 3 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยปานกลาง

ให้คะแนน 2 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยน้อย

ให้คะแนน 1 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยน้อยที่สุด

- **ตอนที่สาม** ข้อมูล คำถามแบบปลายเปิด โดยให้ผู้ตอบชี้ปัญหาและข้อเสนอต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดการประเมินผล

3.3 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

3.3.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน เพื่อกำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัย และเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์

3.3.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน แล้วดำเนินการสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหาใน 6 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ครูผู้สอน การวัดการประเมินผล

3.3.3 ร่างแบบสอบถาม ปรีกษาผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือเพื่อพิจารณาความถูกต้อง และเสนอแนะเพิ่มเติม

3.3.4 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนิสิตชั้นปีที่ 4 จำนวน 35 รูปที่มีใช้กลุ่มเป้าหมายเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ อัลฟา (Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวม 0.72

3.3.5 จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้ในกลุ่มเป้าหมาย ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2549

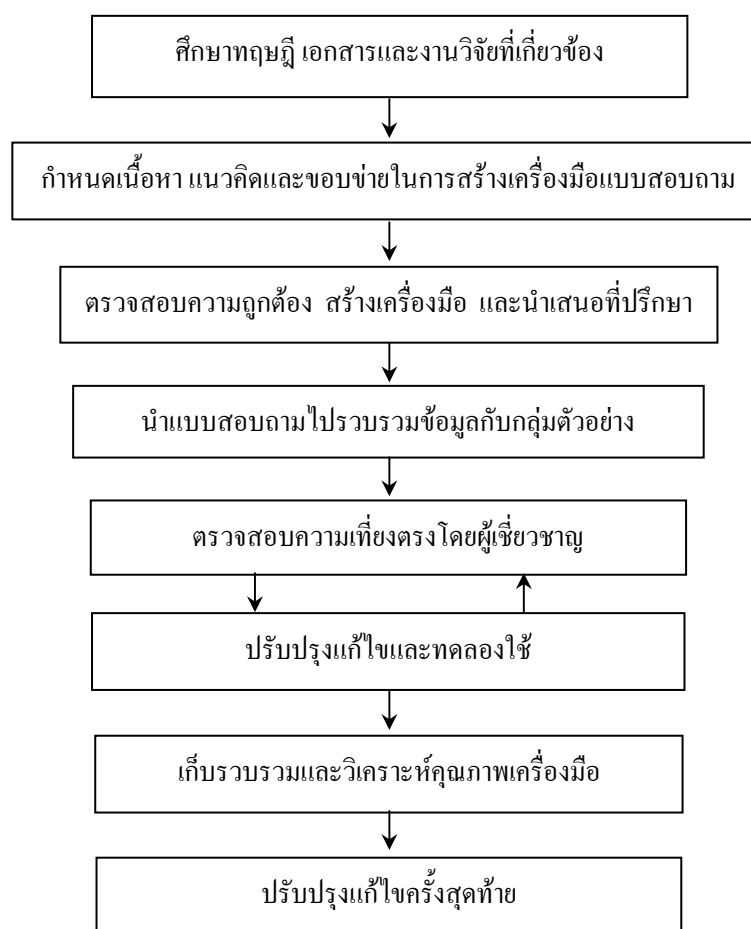
การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังภาพประกอบในหน้าต่อไป

วิธีดำเนินการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ภาพที่ 1

แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามและคุณภาพเครื่องมือ

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่ขอความอนุเคราะห์จากคณบดีทั้งสี่คณะของ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเพื่อขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ชั้นปีที่ 3 ทั้ง 4 คณะ

3.4.2 ผู้วิจัยได้ชี้แจงให้นิสิตเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูล และอธิบายแบบสอบถามก่อนให้นิสิตทุกรูปตอบแบบสอบถาม

3.4.3 นำแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามไปแจกกลุ่มตัวอย่างและรวบรวมเก็บแบบสอบถามจำนวนใบสอบถามนิสิต 250 รูป

3.4.4 ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ทุกฉบับ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ 200 ฉบับ

3.5 การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการประมวลผลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิตินำมาบันทึกลงเครื่องคอมพิวเตอร์ดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการหาค่าร้อยละ

3.5.2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ระดับความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต

วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) (Standard Deviation) และแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึงนิสิตมีความคิดเห็นด้วยอย่างมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยน้อยที่สุด

3.5.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น ต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ทั้ง 4 คณะ จำแนกตาม สถานภาพ วิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าที (t-test for Independent Samples) อายุ คณะ วุฒิกิจศึกษาเดิม ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมและคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียน โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เปรียบเทียบพหุคูณ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson-Product Moment Correlation Coefficient)

3.5.4 นำข้อคิดเห็นจากคำถามปลายเปิด ที่นิสิตตอบในแบบสอบถามมาวิเคราะห์เชิงพรรณนาในรูปของความถี่

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) ค่าสถิติพื้นฐาน
- 2) ค่าร้อยละ
- 3) ค่าเฉลี่ย (Mean)
- 4) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6.1 สถิติที่ใช้หาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient)

3.6.2 สถิติทดสอบสมมติฐาน

1. ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติการทดสอบ ค่าที (t-test for Independent samples)
2. ทดสอบความแตกต่างระหว่าง ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way Analysis of Variance)
3. กรณีที่ค่าความแปรปรวนแบบทางเดี่ยวนั้นมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำการเปรียบเทียบพหุคูณ เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ Tukey- Kramer Test
4. ค่าสหสัมพันธ์อย่างง่าย โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยเรื่อง : ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการวิเคราะห์ผลตามลำดับ

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- N = ขนาดของกลุ่มประชากร
- \bar{X} = ค่าคะแนนเฉลี่ย
- S = ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
- t = ค่าที่ สถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
- F = ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงพินิจ ใน F- distribution
- Df = ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (degree of Freedom)
- SS = ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง (sum of Square)
- MS = ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง (Mean Square)
- P = แทนค่าของระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ
- * = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนิสิต โดยการหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ความเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดผล ประเมินผล จำแนกตามสถานภาพ อายุ คณะ วุฒิการศึกษาเดิม ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น ต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ทั้ง 4 คณะ ตามตัวแปรอิสระจำแนกสถานภาพ วิเคราะห์

โดยใช้สถิติค่าที (T-test for Independent Samples) อายุ คณะ วุฒิกการศึกษาเดิม ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม และคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียน โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเปรียบเทียบพหุคูณ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson-Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 ข้อมูลคำถามแบบปลายเปิด โดยให้ผู้ตอบชี้ปัญหาและข้อเสนอต่อการจัดการเรียนการสอนด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดการประเมินผล วิเคราะห์คำตอบ อธิบายเชิงพรรณนาในรูปของความถี่

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนิสิตโดยการหาค่าร้อยละ ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 200 รูป รายละเอียดตามตาราง 4.1 ดังนี้

สถานภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นพระภิกษุ ร้อยละ 86 รองลงมา มีสถานภาพเป็นสามเณร ร้อยละ 14

อายุ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ร้อยละ 58.00 รองลงมา มีอายุระหว่าง 26-35 ปี ร้อยละ 27.00 ระหว่าง 36-45 ปี ร้อยละ 11.00 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 46 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 4.00

วุฒิกการศึกษาก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่วุฒิกศึกษา ก่อนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย มัธยมศึกษาสายปรีดีสามัญ ร้อยละ 40.00 รองลงมาจบชั้นมัธยมศึกษาสายสามัญ ร้อยละ 22.00 การศึกษานอกโรงเรียน ร้อยละ 20.50 เปรียญธรรม 5 ประโยค ร้อยละ 16.00 และกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุด คือ วุฒิชั้น ปวช. ร้อยละ 1.50

ประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเดิม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนของรัฐบาล ร้อยละ 71.00 รองลงมาไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 21.50 และมีประสบการณ์น้อยที่สุดจากโรงเรียนเอกชน ร้อยละ 7.50 ตามลำดับ

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีผลการศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ร้อยละ 48.50 รองลงมา มีผลการศึกษามีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.00-4.00 ร้อยละ 34.00 และมีผลการศึกษามีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 ร้อยละ 17.50 ตามลำดับ

คณะที่นิสิตสังกัด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ สังกัดคณะสังคมศาสตร์ ร้อยละ 34.00 รองลงมาสังกัด คณะครุศาสตร์ ร้อยละ 23.00 คณะมนุษยศาสตร์ ร้อยละ 22.50 และกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดคือนิสิตที่สังกัดคณะพุทธศาสตร์ ร้อยละ 20.50

ตารางที่ 4.1

จำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.	สถานภาพ		
	ภิกษุ	172	86.00
	สามเณร	28	14.00
	รวม	200	100
2.	อายุ		
	ระหว่าง 15–25 ปี	116	58.00
	ระหว่าง 26–35 ปี	54	27.00
	ระหว่าง 36–45 ปี	22	11.00
	ตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป	8	4.00
	รวม	200	100
3.	วุฒิการศึกษาก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย		
	เปรียญธรรม 5 ประโยค	32	16.00
	ปริยัติสายสามัญ (ม.6)	80	40.00
	สายสามัญ ม.6	44	22.00
	สายอาชีวศึกษา(ปวช.)	3	1.50
	การศึกษานอกโรงเรียน	41	20.50
	รวม	200	100
4.	ประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเดิม		
	ไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษ	43	21.50
	จบมาจากโรงเรียนรัฐบาล	142	71.00
	เรียนมาจากโรงเรียนเอกชน	15	7.50
	รวม	200	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน (คน)	ร้อยละ
5.	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา		
	คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00	35	17.50
	คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.00	97	48.50
	คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.00-4.00	68	34.00
	รวม	200	100
6.	เป็นนิสิต		
	คณะพุทธศาสตร์	41	20.50
	คณะครุศาสตร์	46	23.00
	คณะมนุษยศาสตร์	45	22.50
	คณะสังคมศาสตร์	68	34.00
	รวม	200	100

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทั้ง 6 คือด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดผลประเมินผลโดยรวม และรายด้าน

ตารางที่ 4.2

แสดงค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูล เกี่ยวกับความเห็นการจัดการเรียนการสอนของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ใน 6 ด้าน

ความคิดเห็นของนิสิต	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านหลักสูตร	3.50	1.32	ปานกลาง
ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.72	1.52	ปานกลาง
ด้านผู้เรียน	3.22	1.13	ปานกลาง
ด้านผู้สอน	3.29	1.00	ปานกลาง
ด้านการเรียนการสอน	3.08	1.06	ปานกลาง
ด้านการวัดผล ประเมินผล	3.36	0.64	ปานกลาง
รวม	3.19	0.83	ปานกลาง

การวิเคราะห์ความเห็นต่อการเรียนการสอน ของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 6 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.19$, S.D.=0.83) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตมีความเห็นต่อการเรียนการสอนด้านหลักสูตร มากที่สุด ($\bar{x}=3.50$, S.D.=1.32) รองลงมา นิสิตมีความเห็นต่อด้าน การวัดผลประเมินผล ($\bar{x}=3.36$, S.D.=0.83) ด้านการเรียนการสอน ($\bar{x}=3.08$, S.D.=1.06) และนิสิตที่มีความเห็นต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุด ก็คือด้าน สื่อการเรียนการสอน ($\bar{x}=2.72$, S.D.=1.52) ตามตาราง 4.2

ตารางที่ 4.3

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับความเห็นต่อการเรียนการสอน ของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในด้านหลักสูตร

ความคิดเห็นของนิสิต	\bar{x}	S.D.	ระดับ
ด้านหลักสูตร			
ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ/การสอนภาษาอังกฤษ	3.94	1.33	มาก
เนื้อหาวิชาที่เรียนรู้นำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้จริง	3.31	0.88	ปานกลาง
จัดเนื้อหารายวิชา ได้สอดคล้องกับหลักสูตร	3.30	0.87	ปานกลาง
ความเหมาะสมของเวลาเรียนที่กำหนดในแต่ละสัปดาห์ตามหลักสูตร	3.19	0.89	ปานกลาง
ความเหมาะสมของจำนวนรายวิชาในโครงสร้างหลักสูตร	3.25	0.86	ปานกลาง
การกำหนดระยะเวลาในการฝึกงาน 1 ปี ตามหลักสูตรมีความเหมาะสม	3.21	1.10	ปานกลาง
เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาได้	3.09	0.94	ปานกลาง
ความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน	3.02	1.01	ปานกลาง
ความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ในการศึกษาต่อ	3.00	1.00	ปานกลาง
รวม	3.50	1.32	ปานกลาง

การวิเคราะห์ความเห็น ต่อการเรียนการสอนของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านหลักสูตร โดยรวม พบว่า นิสิตมีความเห็นต่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.50$, S.D.=1.32) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนมากที่สุด ในข้อคำถามที่ว่าความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ/การสอนภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=3.94$, S.D.=1.33) รองลงมามีความคิดเห็นต่อการเรียน การสอนในข้อคำถาม

ที่ว่าเนื้อหาวิชาที่เรียนรู้นำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้จริง ($\bar{x}=3.31$, S.D.=0.88) จัดเนื้อหาวิชาได้สอดคล้องกับหลักสูตร ($\bar{x}=3.30$, S.D.=0.87) ความเหมาะสมของจำนวนรายวิชาในโครงสร้างหลักสูตร ($\bar{x}=3.19$, S.D.=0.86) การกำหนดระยะเวลาในการฝึกงาน 1 ปี ตามหลักสูตร มีความเหมาะสม ($\bar{x}=3.21$, S.D.=1.10) และนิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุดคือ ความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ในการศึกษาต่อ ($\bar{x}=3.00$, S.D.=1.00) ตามตาราง 4.3

ตารางที่ 4.4

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับ ความเห็น ต่อการเรียนการสอนของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในด้านสื่อการเรียนการสอน

ความคิดเห็นของนิสิต	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านสื่อการเรียนการสอน			
ตำราและเอกสาร มีเพียงพอกับผู้เรียน	2.89	1.67	ปานกลาง
เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะมีจำนวนเพียงพอ	2.56	1.06	ปานกลาง
เครื่องขยายเสียง+Microphone เพียงพอ	2.62	1.12	ปานกลาง
เครื่องบันทึกเสียง+ม้วนบันทึกเสียงเจ้าของภาษาเพียงพอ	2.26	1.00	น้อย
เครื่องคอมพิวเตอร์+Projector เพียงพอ	2.23	1.11	น้อย
การจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์อย่างเพียงพอ	2.50	1.16	น้อย
ความพร้อมของห้องเรียน อาคารเรียน โต๊ะและเก้าอี้สำหรับนิสิตที่นั่งฟังบรรยาย	2.95	1.30	น้อย
สภาพของห้องเรียนเอื้อต่อการใช้อุปกรณ์การสอน	3.03	1.25	ปานกลาง
ห้องสมุดมีหนังสือ เอกสาร ตำราทางด้านวิชาภาษาอังกฤษที่ให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน	2.76	1.17	น้อย
พื้นที่ภายในห้องสมุดมีความคับแคบเกินไปไม่มีที่นั่งสำหรับศึกษาค้นคว้า	3.41	1.74	ปานกลาง
มหาวิทยาลัยจัดสถานที่ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียนได้ใช้พักผ่อนในช่วงพักและชั่วโมงว่าง	2.74	1.13	ปานกลาง
รวม	2.72	1.52	ปานกลาง

การวิเคราะห์ ความคิดเห็นต่อการจัดเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวม พบว่า นิสิตมีความเห็นต่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=2.72$, S.D.=1.52) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตมีความ

คิดเห็นต่อการเรียนการสอนมากสุดในข้อความที่ว่า พื้นที่ภายในห้องสมุดมีความคับแคบเกินไปไม่มีที่นั่งสำหรับศึกษาค้นคว้า ($\bar{X}=3.41$, S.D.=1.74) รองลงมาคือความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนในข้อความที่ว่า สภาพของห้องเรียนเอื้อต่อการใช้อุปกรณ์การสอน ($\bar{X}=3.03$, S.D.=1.25) ความพร้อมของห้องเรียน อาคารเรียน โต๊ะและเก้าอี้สำหรับนิสิตที่นั่งฟังบรรยายและ ($\bar{X}=2.95$, S.D.= 1.30) นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุดคือ เครื่องคอมพิวเตอร์+Projector เพียงพอ ($\bar{X}=2.23$, S.D.=1.11) ตาม ตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.5

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับ ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในด้านผู้เรียน

ความคิดเห็นของนิสิต	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านผู้เรียน			
ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดีพอ	2.81	1.18	น้อย
ผู้เรียนกล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจในขณะที่เรียน	3.03	1.02	ปานกลาง
ผู้เรียนขาดการค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน	3.29	1.20	ปานกลาง
ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน	3.62	1.18	มาก
ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.17	1.11	ปานกลาง
ผู้เรียนมีวุฒิการศึกษาเดิมที่แตกต่างกัน	3.54	1.15	มาก
ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมการเรียนการสอน	3.13	1.03	ปานกลาง
รวม	3.22	1.13	ปานกลาง

การวิเคราะห์ความเห็นต่อการเรียนการสอนของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านผู้เรียน โดยรวม พบว่า นิสิตมีความเห็นต่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.22$, S.D.=1.13) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนมากที่สุด ในข้อที่ว่า ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ($\bar{X}=3.62$, S.D.=1.18) รองลงมา มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน ในข้อคำถามที่ว่าผู้เรียนมีวุฒิการศึกษาเดิมที่แตกต่างกัน ($\bar{X}=3.54$, S.D.=1.15) ผู้เรียนขาดการค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน ($\bar{X}=3.29$, S.D.=1.20) และนิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุด คือผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดีพอ ($\bar{X}=2.81$, S.D.=1.18) ตาม ตาราง 4.5

ตารางที่ 4.6

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับ ความเห็นต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในด้านผู้สอน

ความคิดเห็นของนิสิต	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านผู้สอน			
ผู้สอนแจ้งให้นิสิตทราบจุดประสงค์รายวิชา ในแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน	3.52	0.93	มาก
ผู้สอนมีความรับผิดชอบและเข้า/ออก สอนตรงเวลา	3.27	1.06	ปานกลาง
ผู้สอนเปิดโอกาสให้นิสิตกล้าแสดงออก	3.42	0.95	ปานกลาง
ผู้สอนมีความสามารถในวิชาที่สอน	3.37	1.00	ปานกลาง
ผู้สอนสร้างบรรยากาศการเรียนรู้กระตุ้นให้นิสิตค้นคว้าหาความรู้ร่วมกิจกรรม	3.16	1.06	ปานกลาง
ผู้สอนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของผู้เรียนสม่ำเสมอ	3.13	0.99	ปานกลาง
ผู้สอนเตรียมการสอน เอกสารการสอนอย่างสม่ำเสมอ	3.14	0.96	ปานกลาง
รวม	3.29	1.00	ปานกลาง

การวิเคราะห์ ความเห็นต่อการเรียนการสอนของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านผู้สอน โดยรวม พบว่า นิสิตมีความเห็นต่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.29$, S.D.=1.00) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนมากสุดในข้อคำถามที่ว่าผู้สอนแจ้งให้นิสิตทราบจุดประสงค์รายวิชา ในแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.52$, S.D.=0.93) รองลงมา ผู้สอนเปิดโอกาสให้นิสิตกล้าแสดงออก

($\bar{X}=3.42$, S.D.=0.95) ผู้สอนมีความสามารถในวิชาที่สอน ($\bar{X}=3.37$, S.D.=1.00) ผู้สอนมีความรับผิดชอบและเข้า/ออก สอนตรงเวลา ($\bar{X}=3.27$, S.D.=1.06) ผู้สอนสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ กระตุ้นให้นิสิตค้นคว้าหาความรู้ร่วมกิจกรรม ($\bar{X}=3.16$, S.D.=1.06) และนิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุดคือ ผู้สอนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของผู้เรียนสม่ำเสมอ ($\bar{X}=3.13$, S.D.=0.99) ตาราง 4.6

ตารางที่ 4.7

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็น ต่อการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ ของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในด้านการเรียนการสอน

ความคิดเห็นของนิสิต	\bar{X}	(S.D.)	ระดับ
ด้านการเรียนการสอน			
การจัดกิจกรรมทบทวนบทเรียนที่สอนไปแล้ว	3.02	1.01	ปานกลาง
การจัดการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีส่วนร่วมในกิจกรรม	3.10	1.00	ปานกลาง
การจัดกิจกรรมเพื่อเสนอเนื้อหาใหม่	3.12	1.02	ปานกลาง
การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม	3.16	1.06	ปานกลาง
การดำเนินการเรียนการสอนโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในทักษะการสื่อสาร ฟัง พูด อ่าน และเขียน	3.16	1.15	ปานกลาง
การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยศึกษาดูงานทั้งในและนอกสถานที่ เพื่อเสริมประสบการณ์ให้ผู้เรียน	2.97	1.15	น้อย
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผสมผสานทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ	3.04	1.06	ปานกลาง
การนำเทคนิคและวิธีการสอนแบบต่างๆมาสอนในวิชาภาษาอังกฤษ	3.04	1.11	ปานกลาง
รวม	3.08	1.06	ปานกลาง

การวิเคราะห์ ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านการเรียนการสอนโดยรวม พบว่า นิสิตมีความเห็นต่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.08$, S.D.=1.06) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนมากสุดในข้อคำถามที่ว่า การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม และข้อคำถามที่ว่า การดำเนินการเรียนการสอนโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในทักษะการสื่อสาร ฟัง พูด

อ่าน และเขียน ($\bar{X}=3.16$, S.D.=1.06) และ($\bar{X}=3.16$, S.D.=1.15) รองลงมา มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนในข้อที่ว่า การจัดกิจกรรมเพื่อเสนอเนื้อหาใหม่ ($\bar{X}=3.12$, S.D.=1.02) และนิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุด คือ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยศึกษาดูงานทั้งในและนอกสถานที่เพื่อเสริมประสบการณ์ให้ผู้เรียน ($\bar{X}=2.97$, S.D.=1.15) ตาราง 4.7

ตารางที่ 4.8

แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในด้าน การวัดผลประเมินผล

ความคิดเห็นของนิสิต	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านการวัดผลและประเมินผล			
กำหนดหลักเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลอย่างชัดเจน	3.42	1.04	ปานกลาง
แจ้งวิธีการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้า	3.39	0.99	ปานกลาง
วัดผลและประเมินผลหลังเรียนเพื่อนำผลมาพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.27	1.03	ปานกลาง
วัดผลเมื่อจบหน่วยการเรียนรู้	3.40	1.05	ปานกลาง
การประเมินผลจากการสะสมงานและการรายงานการปฏิบัติจริงของผู้เรียน	3.04	1.00	ปานกลาง
รวม	3.36	0.64	ปานกลาง

การวิเคราะห์ ความเห็นต่อการเรียนการสอนของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวม พบว่า นิสิตมีความเห็นต่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.36$, S.D.=0.64) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนมากสุดในข้อที่ว่า กำหนดหลักเกณฑ์การวัดผลและประเมินผล อย่างชัดเจน ($\bar{X}=3.42$, S.D.=1.04) รองลงมา มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน ในข้อคำถามที่ว่า วัดผลเมื่อจบหน่วยการเรียนรู้ ($\bar{X}=3.40$, S.D.= 1.05) และนิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุด คือ การประเมินผลจากการสะสมงาน และการรายงานการปฏิบัติจริงของผู้เรียน ($\bar{X}=3.04$, S.D.=1.00) ตารางที่ 4.8

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านการสอน และด้านการวัดผลประเมินผล ดังนี้

1) การทดสอบสมมติฐานที่ 1 นิสิต มีสถานภาพต่างกัน มีความเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9

การเปรียบเทียบความคิดเห็น ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามสถานภาพ พระภิกษุ สามเณร โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	พระภิกษุ		สามเณร		t	Prob
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านหลักสูตร	3.33	1.03	4.55	1.72	0.96	*0.03
2. ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.77	0.88	2.86	1.05	0.44	0.62
3. ด้านผู้เรียน	3.32	0.08	3.28	0.41	0.34	0.83
4. ด้านผู้สอน	3.42	1.07	3.61	1.35	0.69	0.41
5. ด้านการเรียนการสอน	3.10	0.87	3.29	1.09	0.85	0.32
6. ด้านการวัดผล ประเมินผล	3.36	0.82	3.37	0.72	0.07	0.94
รวม	3.22	0.79	3.49	1.05	0.55	0.52

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ *0.5

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิต ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกนั้น ด้านสื่อการเรียนการสอน ผู้เรียน ผู้สอน การสอน และการวัดผล ประเมินผล ปัจจัยด้านสถานภาพ พบว่า แตกต่างอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตาราง 4.9)

2) การทดสอบสมมติฐานที่ 2 นิสิตมีอายุต่างกัน มีความเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10

การเปรียบเทียบความคิดเห็น ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามอายุ โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นต่อ การเรียนการสอน	อายุ 15.25 ปี		อายุ 26-25 ปี		อายุ 36-45 ปี		อายุ 46 ปี ขึ้นไป		F	Prob
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านหลักสูตร	4.68	4.55	4.30	2.12	4.22	2.19	3.98	1.12	0.34	0.69
2. ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.77	0.90	2.85	0.84	2.81	0.65	2.63	1.71	0.34	0.69
3. ด้านผู้เรียน	3.23	0.53	3.37	0.67	3.53	1.62	3.42	2.38	1.31	0.38
4. ด้านผู้สอน	2.89	0.74	3.23	1.93	1.15	0.81	3.06	0.71	1.40	0.32
5. ด้านการเรียนการสอน	3.08	0.93	3.20	0.87	3.18	0.123	3.12	1.16	0.18	0.80
6. ด้านการวัดผลประเมินผล	3.32	0.77	3.44	0.89	3.25	0.76	3.60	0.96	0.54	0.42
รวม	1.40	3.39	1.22	3.02	1.02	3.30	1.34	0.68	0.55	0.55

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิต ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทั้ง 6 ด้านคือ หลักสูตร สื่อการเรียนการสอน ผู้เรียน ผู้สอน การเรียนการสอน และการวัดผล ประเมินผล ปัจจัยด้านอายุ พบว่า นิสิตที่มีอายุแตกต่างกัน ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 (ตาราง 4.10)

ตารางที่ 4.11

การเปรียบเทียบความแปรปรวนของความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามอายุ โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	Prob
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	3.00	0.64	0.21	0.42	0.74
	ภายในกลุ่ม	196.00	98.52	0.50		
	รวม	199.00	99.16			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	2.33	0.78	1.30	0.28
	ภายในกลุ่ม	169.00	117.23	0.60		
	รวม	199.00	119.56			
ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	1.20	0.40	1.56	0.20
	ภายในกลุ่ม	196.00	50.30	0.20		
	รวม	199.00	51.50			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	1.91	0.64	1.25	0.29
	ภายในกลุ่ม	196.00	99.61	0.51		
	รวม	199.00	101.52			
ด้านการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	0.99	0.33	0.50	0.68
	ภายในกลุ่ม	196.00	128.17	0.65		
	รวม	199.00	129.16			
ด้านการวัดผล ประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	3.00	0.26	0.09	0.12	0.95
	ภายในกลุ่ม	196.00	138.69	0.71		
	รวม	199.00	138.96			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	199.00	106.64	0.40	0.42	0.26
	ภายในกลุ่ม	169.00	105.42	0.52		
	รวม	184.00	106.03	0.46		

จากตารางที่ 4.11 แสดงว่า นิสิตที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชา
ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3) การทดสอบสมมติฐานที่ 3 นิสิตมีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12

การเปรียบเทียบความแปรปรวนของความเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียน มหาวิทยาลัย โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Prob
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	4.00	2.17	0.54	1.09	0.36
	ภายในกลุ่ม	1.59	96.99	0.50		
	รวม	199.00	99.16			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	4.00	5.77	1.44	2.47	*0.05
	ภายในกลุ่ม	195.00	113.79	0.56		
	รวม	199.00	119.56			
ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	4.00	0.76	0.19	0.73	0.57
	ภายในกลุ่ม	1.95	50.74	0.26		
	รวม	1.99	51.50			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	4.00	2.89	0.72	1.43	0.23
	ภายในกลุ่ม	1.95	98.63	0.51		
	รวม	1.99	101.52			
ด้านการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	4.00	5.45	1.36	2.15	0.08
	ภายในกลุ่ม	1.95	123.71	0.63		
	รวม	1.99	129.16			
ด้านการวัดผล ประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	4.00	2.67	0.66	0.95	0.43
	ภายในกลุ่ม	1.95	136.28	0.69		
	รวม	1.99	138.59			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4.00	4.76	1.19	3.66	0.007
	ภายในกลุ่ม	1.95	63.44	0.33		
	รวม	1.99	68.20			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.12 แสดงว่า นิสิตที่มีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตที่มีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย มีความคิดเห็นต่อสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และด้านอื่น มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

เพื่อให้ทราบว่า ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจำแนกตามวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย มีความคิดเห็นต่อ สื่อการเรียนการสอนอย่างไร จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ปรากฏตามตาราง 4.13

ตารางที่ 4.13

ผลการเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของนิสิตต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านสื่อการเรียนการสอน
จำแนกตามวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย

ความคิดเห็นต่อ การเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ด้านสื่อการ เรียนการสอน	เปรียบเทียบ	ม.6	ม.6	ชั้น ปวช.	กศน.
	\bar{X}	5 ประโยค	สายปรีชิต	สายสามัญ		
		3.38	3.53	3.64	4.00	3.83
เปรียบเทียบ 5 ประโยค	3.38	0.05	-	-	-	-
ม.6 สายปรีชิต	3.53	-	-	-	-	-
ม.6 สายสามัญ	3.64	-	-	-	-	-
ชั้น ปวช.	4.00	-	-	-	-	-
กศน.	3.83	-	-	-	-	0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.13 แสดงว่า นิสิต มีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย คือ เปรียญธรรม 5 ประโยค และ กศน. มีความคิดเห็น ด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

4) การทดสอบสมมติฐานที่ 4 นิสิตมีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.14

การเปรียบเทียบ ความแปรปรวนของความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามประสบการณ์
การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมโดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	Prob
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	3.00	1.92	0.64	1.29	0.28
	ภายในกลุ่ม	196.00	97.24	0.50		
	รวม	199.00	99.16	0.16	0.26	0.85
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	0.48	0.61		
	ภายในกลุ่ม	196.00	119.08			
	รวม	199.00	119.56			
ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	0.73	0.24	0.94	0.42
	ภายในกลุ่ม	196.00	50.77	0.26		
	รวม	199.00	51.50			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	0.66	0.22	0.43	0.73
	ภายในกลุ่ม	196.00	100.86	0.51		
	รวม	199.00	101.52			
ด้านการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	1.40	0.47	0.71	0.55
	ภายในกลุ่ม	196.00	127.76	0.65		
	รวม	199.00	129.16			
ด้านการวัดผล ประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	3.00	2.07	0.69	0.66	0.40
	ภายในกลุ่ม	196.00	136.89	0.70		
	รวม	199.00	138.96			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3.00	2.00	0.67	0.28	0.75
	ภายในกลุ่ม	196.00	66.20	0.34		
	รวม	199.00	68.20			

จากตารางที่ 4.14 แสดงว่า นิสิตที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และ ไม่เป็นตามสมมติฐานที่ 4

5) การทดสอบสมมติฐานที่ 5 นิสิตมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15

การเปรียบเทียบความแปรปรวนของ ความเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Prob
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2.00	0.29	0.14	0.28	0.75
	ภายในกลุ่ม	197.00	98.87	0.50		
	รวม	199.00	99.16			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2.00	6.32	3.16	5.49	*0.000
	ภายในกลุ่ม	197.00	113.24	0.57		
	รวม	199.00	119.56			
ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	2.00	0.56	0.28	1.09	0.34
	ภายในกลุ่ม	197.00	50.94	0.26		
	รวม	199.00	51.50			
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2.00	2.82	1.41	2.81	0.06
	ภายในกลุ่ม	197.00	98.70	0.50		
	รวม	199.00	101.52			
ด้านการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2.00	8.53	4.27	6.97	*0.000
	ภายในกลุ่ม	197.00	120.62	0.61		
	รวม	199.00	129.16			
ด้านการวัดผล ประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2.00	10.09	5.05	7.71	*0.001
	ภายในกลุ่ม	197.00	128.86	0.65		
	รวม	199.00	138.96			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2.00	3.31	1.65	5.02	*0.010
	ภายในกลุ่ม	197.00	64.89	0.33		
	รวม	199.00	68.20			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 แสดงว่า นิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา มีความคิดเห็นต่อ สื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการเรียนการสอน และด้านการสอบวัดผล ประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และด้านอื่น มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

เพื่อให้ทราบว่ ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา มีความคิดเห็นต่อ สื่อการเรียนการสอน ต่อการจัดการเรียนการสอน และต่อการวัดผลประเมินผลอย่างไร จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ปรากฏตามตาราง 4.16 4.17 4.18

ตารางที่ 4.16

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิต ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านสื่อการเรียนการสอน จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	ด้านสื่อการเรียนการสอน	คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า	คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	คะแนนเฉลี่ยระหว่าง
	\bar{X}	2.00	2.00-2.99	3.00-4.00
คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00	3.37	0.00	-	-
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00-2.99	3.13	-	-	-
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.00-4.00	2.87	-	-	0.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.17

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิต ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านการเรียนการสอน จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ความคิดเห็นต่อการ จัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ด้านการเรียน การสอน	คะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่า	คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง	คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง
	\bar{X}	2.00-3.51	2.00-2.99 3.44	3.00-4.00 3.03
คะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่า 2.00	3.51	0.000	-	-
คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 2.00-2.99	3.44	-	0.000	-
คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 3.00-4.00	3.03	-	-	0.010

ตารางที่ 4.18

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิต ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านการวัดผลประเมินผล จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ความคิดเห็นต่อ การเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ด้านการวัดผล ประเมินผล	คะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่า	คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง	คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง
	\bar{X}	2.00-3.97	2.00-2.99 3.87	3.00-4.00 3.43
คะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่า 2.00	3.97	0.000	-	-
คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 2.00-2.99	3.87	-	0.000	-
คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 3.00-4.00	3.43	-	-	0.010

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6) การทดสอบสมมติฐานที่ 6 นิสิตมีสังกัดคณะต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.19

การเปรียบเทียบความแปรปรวน ของความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามสังกัดคณะโดยรวมและรายด้าน

ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Prob
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	3.00	0.55	0.18	0.36	0.78
	ภายในกลุ่ม	196.00	98.61	0.50		
	รวม	199.00	99.16			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	1.32	0.44	0.73	0.54
	ภายในกลุ่ม	196.00	118.24	0.60		
	รวม	199.00	119.56			
ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	0.67	0.22	0.86	0.46
	ภายในกลุ่ม	196.00	50.83	0.26		
	รวม	199.00	51.50	1.64	3.33	0.464
ด้านผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	4.92	0.49		
	ภายในกลุ่ม	196.00	96.60			
	รวม	199.00	101.52			
ด้านการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3.00	6.97	2.32	3.73	*0.010
	ภายในกลุ่ม	196.00	122.18	0.62		
	รวม	199.00	129.16			
ด้านการวัดผลประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	3.00	3.34	1.11	1.61	0.19
	ภายในกลุ่ม	196.00	135.61	0.69		
	รวม	199.00	138.96			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3.00	2.26	0.75	2.24	0.080
	ภายในกลุ่ม	196.00	65.93	0.34		
	รวม	199.00	68.20			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 จำแนกตามสังกัดคณะ โดยรวมและรายด้านแสดงว่า นิสิตสังกัดต่างคณะ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตสังกัดคณะครุศาสตร์ และคณะพุทธศาสตร์ มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และด้านอื่น มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

เพื่อให้ทราบว่ ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามสังกัดคณะ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนอย่างไร จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ปรากฏตามตาราง 4.18

ตารางที่ 4.20

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็น ต่อการจัดการเรียนการสอนของนิสิตวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สังกัดคณะ จำแนกตามด้านการเรียนการสอน

ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน	ด้านสังกัดคณะ	มนุษยศาสตร์	สังคมศาสตร์	พุทธศาสตร์	ครุศาสตร์
	\bar{X}	3.22	3.41	3.59	3.08
มนุษยศาสตร์	3.22	-	-	-	-
สังคมศาสตร์	3.41	-	-	-	-
พุทธศาสตร์	3.59	-	-	0.010	-
ครุศาสตร์	3.08	-	-	-	0.010

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.20 แสดงว่า นิสิต ที่สังกัดคณะพุทธศาสตร์ และครุศาสตร์จำแนกตามด้านการเรียนการสอน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิด แสดงความคิดเห็นของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิเคราะห์คำตอบในรูปของความถี่

ตารางที่ 4.21

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิด

1. ด้านหลักสูตร	ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
แสดงความคิดเห็น	: มีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน ผู้ตอบจำนวน 30 รูป
	: ไม่มีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน ผู้ตอบจำนวน 50 รูป
ข้อเสนอแนะ	: ควรปรับปรุงหลักสูตรให้มีความทันสมัย ผู้ตอบจำนวน 60 รูป
	: ไม่ควรปรับปรุงหลักสูตรเพราะมีความเหมาะสมอยู่แล้ว ผู้ตอบจำนวน 10 รูป
2. ด้านสื่อการเรียนการสอน	ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
แสดงความคิดเห็น	: ผู้บรรยายนำสื่อประกอบการบรรยายทุกครั้ง ผู้ตอบจำนวน 20 รูป
	: ผู้บรรยายไม่นำสื่อประกอบการบรรยาย ผู้ตอบจำนวน 50 รูป
ข้อเสนอแนะ	: ผู้บรรยายควรใช้สื่อประกอบการบรรยาย และใช้สื่อให้เป็น ผู้ตอบจำนวน 60 รูป
	: ผู้บรรยาย ใช้สื่อได้ปฏิบัติเป็นปกติอยู่แล้ว ผู้ตอบจำนวน 15 รูป
3. ผู้เรียน	ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
แสดงความคิดเห็น	: ผู้เรียนมีพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันผู้ตอบจำนวน 70 รูป
	: ผู้เรียนมีพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษเท่าเทียมกัน ผู้ตอบจำนวน 21 รูป
ข้อเสนอแนะ	: ควรคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก ผู้ตอบจำนวน 60 รูป
	: ไม่ควรคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก ผู้ตอบจำนวน 13 รูป
4. ผู้สอน	ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
แสดงความคิดเห็น	: ผู้สอนมีความพร้อมสูง ตั้งใจให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้ตอบจำนวน 55 รูป
	: ผู้สอนมีความพร้อมต่ำ ไม่ตั้งใจถวายความรู้แก่ผู้เรียน ผู้ตอบจำนวน 29 รูป
ข้อเสนอแนะ	: ควรพัฒนาการสอนและเพิ่มความเอาใจใส่มากกว่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน ผู้ตอบจำนวน 70 รูป
	: การสอนในปัจจุบันมีความรู้พอเพียงต่อความต้องการของนิสิตแล้ว ผู้ตอบจำนวน 62 รูป

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

5. การเรียนการสอน	ความคิดเห็นต่อการจัดเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
แสดงความคิดเห็น	: ผู้สอนมีความสนใจในผลการสอนดีมาก ผู้ตอบจำนวน 25 รูป
	: ผู้สอนมีความพร้อมต่ำ ไม่ตั้งใจถวายความรู้แก่ผู้เรียน ผู้ตอบจำนวน 64 รูป
ข้อเสนอแนะ	: ควรพัฒนาการสอนและเพิ่มความเอาใจใส่มากกว่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน ผู้ตอบจำนวน 75 รูป
	: การสอนในปัจจุบันมีความพอเพียงต่อความต้องการของนิสิตแล้ว ผู้ตอบจำนวน 42 รูป
6. การวัดผล	ความคิดเห็นต่อการจัดเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
แสดงความคิดเห็น	: การวัดผลประเมินผลมีประสิทธิภาพมาก ผู้ตอบจำนวน 32 รูป
	: การวัดผลประเมินผลมีประสิทธิภาพน้อย ผู้ตอบจำนวน 53 รูป
ข้อเสนอแนะ	: ควรพัฒนาการวัดผลประเมินผลให้ได้มาตรฐานผู้ตอบจำนวน 56 รูป
	: การวัดผลมีประสิทธิภาพอยู่แล้วผู้ตอบจำนวน 24 รูป

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ ระดับอุดมศึกษามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปสาระสำคัญและผลการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของโครงการการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
- 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนิสิต ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
- 3) เพื่อประมวลปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ

5.2 ความสำคัญของการวิจัย

5.2.1. ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

5.2.2 ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

5.2.3 ผลจากการวิจัยนี้ ทำให้ทราบปัญหา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนปรับปรุงในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5.3. ขอบเขตของการวิจัย

5.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง¹ คือ นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ทั้ง 4 คณะ คณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และ คณะมนุษยศาสตร์ ในกรุงเทพมหานคร ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจำนวน 376 รูป

5.3.2 กลุ่มตัวอย่างประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กรุงเทพฯ จากทั้ง 4 คณะ เป็นนิสิต ชั้นปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในคณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และ คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 200 รูป โดยใช้ตารางการเลือก ประชากรและกลุ่มตัวอย่างของมอร์แกน (Krejcie,R.V.,& Morgan,D) ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถาม จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แล้ว ดำเนินการสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหาใน 6 ด้าน คือด้านหลักหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการวัดการประเมินผล เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า และแบบสอบถามปลายเปิด แบ่งเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะ เป็นแบบเลือกตอบ (Check List) จำแนกตามสถานภาพ คือ สถานะ การศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนต่อ มหาวิทยาลัย ประสพการณ์เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และเป็นนิสิตสังกัดคณะ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ใน 6 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดผลประเมินผล มีลักษณะ เป็นคำถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

¹จากกองทะเบียนและวัดผล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (กรุงเทพมหานคร : 2548), อัดสำเนา.

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด ได้แสดงความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนในด้านหลักสูตร ด้านสื่อการสอน ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดผลประเมินผล และข้อเสนอแนะแต่ละด้าน มีลักษณะเป็นเชิงพรรณนาในรูปแบบความถี่

5.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการตามขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล จากนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยทั้ง 4 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ และคณะพุทธศาสตร์
2. ผู้วิจัยได้ชี้แจงให้นิสิตเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูล และอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามก่อนให้นิสิตตอบแบบสอบถาม
3. ได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับ ในจำนวนที่แจกคือ 250 ฉบับ

5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยกระทำการประมวลผลข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. การแสดงข้อมูลสถานภาพของนิสิต โดยคำนวณค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 6 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการสอน ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดผลประเมินผล ซึ่งมีลักษณะแบบสอบถามให้เลือกตอบหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 นิสิตมีความคิดเห็นด้วยน้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพเป็นรายด้านและโดยรวม โดยใช้สถิติทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มใช้ค่า t-test

4. เปรียบเทียบความคิดเห็น ของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพคือ สถานะ อายุ วุฒิการศึกษาเดิม ก่อนเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย ประสบการณ์เรียนจากโรงเรียนเดิม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และเป็นนิสิตสังกัดคณะ โดยใช้การวิเคราะห์ตามความแปรปรวนทางเดียว (One way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

5. นำข้อคิดเห็นจากคำถามปลายเปิด ที่นิสิตตอบในแบบสอบถามมาวิเคราะห์เชิงพรรณนา ในรูปของความถี่

5.7 สรุปการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สรุปผลได้ ดังนี้

5.7.1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นพระภิกษุ อายุระหว่าง 15-25 ปี มีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย จบระดับชั้น ปริญญาตรี ม.6 ประสบการณ์เรียนจากโรงเรียนเดิม จบจากโรงเรียนรัฐบาล ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามีเกรดเฉลี่ย เท่ากับ 2.00 และ ส่วนใหญ่เป็นนิสิตสังกัดคณะสังคมศาสตร์

5.7.2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

1) ด้านหลักสูตร นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ นิสิตมีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับมาก คือ ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ /การสอนภาษาอังกฤษ ส่วนข้ออื่น ๆ นิสิตมีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง

2) ด้านสื่อการเรียนการสอน นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่นิสิตมีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับมาก คือ ตำราและเอกสาร มีเพียงพอกับผู้เรียน เครื่องขยายเสียง+Microphone พอ สภาพของห้องเรียนเอื้อต่อการใช้อุปกรณ์การสอน พื้นที่ภายในห้องสมุดมีความคับแคบเกินไป ไม่มีที่นั่งสำหรับศึกษาค้นคว้า ส่วนข้อ นิสิตมีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับน้อยที่สุด คือ อุปกรณ์การสอน เครื่องคอมพิวเตอร์+Projector มีไม่เพียงพอกับจำนวนนิสิต

3) ด้านผู้เรียน นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่นิสิตที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คือผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน และผู้เรียนมีวุฒิการศึกษาเดิมที่แตกต่างกัน ข้อที่นิสิตที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางคือ ผู้เรียนกล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจในขณะที่เรียน ผู้เรียนขาดการค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมการเรียนการสอน ส่วนข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยคือ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดีพอ

4) ด้านผู้สอน นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่นิสิตมีความเห็นอยู่ในระดับมาก คือผู้สอนแจ้งให้นิสิตทราบจุดประสงค์รายวิชา ในแผนการเรียนการสอน ก่อนทำการเรียนการสอน รองลงมาคือผู้สอนเปิดโอกาสให้นิสิตกล้าแสดงออก ผู้สอนมีความสามารถในวิชาที่สอน มีความรับผิดชอบ และเข้า/ออก สอนตรงเวลา และข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย คือผู้สอนเอาใจใส่ และติดตามผลการเรียนของผู้เรียนสม่ำเสมอ ส่วนข้ออื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง

5) ด้านการเรียนการสอน นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนในระดับมากที่สุดคือ การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม การดำเนินการเรียนการสอนโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในทักษะการสื่อสาร ฟัง พูด อ่าน และเขียน รองลงมามีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมเพื่อเสนอเนื้อหาใหม่ ข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย คือการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยศึกษาดูงานทั้งในและนอกสถานที่ เพื่อเสริมประสบการณ์ให้ผู้เรียน ส่วนข้ออื่น ๆ นิสิตมีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง

6) ด้านการวัดผลประเมินผล นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นมากที่สุดคือ กำหนดหลักเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลอย่างชัดเจน และข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุด คือ การประเมินผลจากการสะสมงาน และการรายงานการปฏิบัติจริงของผู้เรียน ส่วนข้ออื่น ๆ นิสิตมีความเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

5.7.3 ผลการเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการสอน ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดผลประเมินผล จำแนกตาม สถานะ อายุ วุฒิ การศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย ประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม ระดับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และเป็นนิสิตสังกัดคณะ ปรากฏผล ดังนี้

1. **ทดสอบสมมติฐานที่ 1** นิสิตมีสถานภาพต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนิสิตที่เป็นสามเณร มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่านิสิตที่เป็นพระภิกษุ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. **ทดสอบสมมติฐานที่ 2** นิสิตมีอายุต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 โดยนิสิตที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด และนิสิตที่มีอายุ 46 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ น้อยที่สุด

3. **ทดสอบสมมติฐานที่ 3** นิสิตมีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้ามาเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่า นิสิต มีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย คือปริญญาธรรม 5 ประโยค และ กศน. มีความคิดเห็นด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. **ทดสอบสมมติฐานที่ 4** นิสิตมีประสบการณ์ภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม ต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05

5. **ทดสอบสมมติฐานที่ 5** นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสอบวัดผลประเมินผล ต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

6. **ทดสอบสมมติฐานที่ 6** นิสิตสังกัดคณะต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษโดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แต่เมื่อพิจารณารายด้าน แสดงว่า นิสิต ที่สังกัดคณะพุทธศาสตร์ และครุศาสตร์จำแนกตามด้านการเรียนการสอน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

5.8 สรุปการอภิปรายผล

ผลที่ได้จากความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สามารถอภิปรายสรุปผลได้ ดังนี้

5.8.1 ด้านหลักสูตร¹ นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ ความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ในการศึกษาต่อ ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรที่จัดการเรียนการสอนอยู่ปัจจุบัน ไม่สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนของสถาบันอื่น ๆ ที่นิสิตมีเป้าหมายในการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ประกอบกับประชากรกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยนี้มีทุกคณะและทุกภาควิชาที่ไม่ศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่ม สอดคล้องกับงานวิจัยของทัศนีย์ พิศาลรัตน์คุณ อ่างใน วรเชษฐ รมจันทร์อินทร์ ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษา ผู้ใหญ่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวม 4 ด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร ด้านวิธีการเรียนการสอน ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน และด้านผู้เรียน นิสิตมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุโร พงษ์ทองเจริญ อ่างใน วรเชษฐ รมจันทร์อินทร์² ศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับอุดมศึกษา ด้านหลักสูตร พบว่า หลักสูตรไม่เอื้ออำนวยต่อการประกอบอาชีพ ไม่ต่อเนื่องจากหลักสูตรที่ได้ศึกษา และเนื้อหาของหลักสูตรกว้างเกินไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตตชา นิลดำ ได้ศึกษาปัญหาในการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาควิชาศึกษาศาสตร์ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกเป็นรายด้านดังนี้

ด้านหลักสูตร ด้านวิธีการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านสื่อการเรียนการสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก นิสิตมีปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านผู้สอน ด้านวัดผล และประเมินผล นิสิตมีปัญหาการเรียนในระดับน้อย

5.8.2 ด้านสื่อการเรียนการสอน นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ เครื่องคอมพิวเตอร์+Projector มีไม่เพียงพอ ทั้งนี้เนื่องจากการบรรยายของอาจารย์ใน

¹สุโร พงษ์ทองเจริญ, อ่างใน วรเชษฐ รมจันทร์อินทร์, วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน, หน้า 62-70.

²เรื่องเดียวกัน, หน้า 60-61.

วิชาภาษาอังกฤษไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอนดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ มนต์ ศรีกัลยา¹ พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนในเรื่องอุปกรณ์การฝึกปฏิบัติ มีจำนวนไม่เพียงพอ อยู่ในสภาพชำรุดปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ พบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก ปัญหาเกิดจากจำนวนสื่อ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน มีไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ และดังที่กระทรวงศึกษาธิการ² ได้กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็ว ผู้สอนต้องสามารถเลือกใช้สื่อต่าง ๆ ได้ตรงกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ เช่น สื่อของจริง สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ตลอดจนสื่ออิเล็กทรอนิกส์

5.8.3 ด้านผู้เรียน นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นิสิตที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คือผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน และผู้เรียนมีวุฒิการศึกษาเดิมที่แตกต่างกัน ก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นิสิต มีความคิดเห็นต่อสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นิสิต มีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย คือปริญญาธรรม 5 ประโยค และ กศน. มีความคิดเห็นด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ทั้งนี้ เนื่องจากผู้เรียนมีพื้นฐานก่อนเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับมัธยมจากโรงเรียนปริยัติสายสามัญ รองลงมา จบสายสามัญ ร้อยละ 22.00 การศึกษานอกโรงเรียน ร้อยละ 20.50 ปริญญาธรรม 5 ประโยค ร้อยละ 16.00 และกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุด คือ วุฒิชั้น ปวช. ร้อยละ 1.50 และไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 21.50

สอดคล้องกับงานวิจัยของ พงศ์พรรณ สิ้นธุชัย³ ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม พบว่า

¹ มนต์ ศรีกัลยา, “การศึกษาปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตปฏิบัติการทางการศึกษา 2 สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา,” ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540), หน้า 71.

² กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, (กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2544), หน้า 46.

³ พงศ์พรรณ สิ้นธุชัย, “การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม.” ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), (กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2534., หน้า 85–90.

นักศึกษามีปัญหาในเรื่องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ใน 4 ทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ด้านความต้องการ นักศึกษาที่มีความต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้านการฟังและการพูดอยู่ในระดับมาก แต่มีความต้องการเรียนรู้ในการอ่านและการเขียนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเพศ นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ในด้าน 4 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับผลวิจัยของ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ¹ กล่าวว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจภาษาอังกฤษน้อย มีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอังกฤษน้อยและผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีความเชื่อมั่นตนเอง

5.8.4 ด้านผู้สอน นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนมากสุดในข้อว่า ผู้สอนแจ้งให้นิสิตทราบจุดประสงค์รายวิชา ในแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอนผู้สอนเปิดโอกาสให้นิสิตกล้าแสดงออก ผู้สอนมีความสามารถในวิชาที่สอน ผู้สอนมีความรับผิดชอบและเข้า/ออก สอนตรงเวลา ทั้งนี้ เนื่องจากรายละเอียดประจำวิชาหลักสูตรพุทธศาสตร์มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย² ได้มีรายละเอียด แนวตั้งเขป จุดประสงค์ รายละเอียดของวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลไว้แล้วจึงทำให้ผู้สอนแจ้งให้นิสิตทราบจุดประสงค์รายวิชา ส่วนนิสิตมีความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ ผู้สอนไม่ใส่ใจและติดตามผลการเรียนของผู้เรียนสม่ำเสมอ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้สอนขาดความเอาใจใส่ในการติดตามผลการเรียนของนิสิต

สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตตชา นิลคำ³ ได้ศึกษาปัญหาในการเรียนของนิสิตปริญญาตรีภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกเป็นรายด้าน ด้านผู้สอน ปัญหาเกิดขึ้น มีสาเหตุมาจากผู้สอนขาดความเอาใจใส่ต่อปัญหา ในการเรียนของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และผู้สอนบรรยายเนื้อหาในรายวิชาที่สอนเร็วเกินไป ทำให้ผู้เรียนตามไม่ทัน

¹ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ, “การวิเคราะห์ด้านวิทยานิพนธ์วิชาภาษาอังกฤษช่วงระหว่างปี 2537-2541”, นครราชสีมา : 2545, หน้า 72-80.

² กองวิชาการ สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, รายละเอียดประจำวิชา หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2542.

³ อ่างแล้ว, จิตตชา นิลคำ, “ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี),” หน้า 60-61.

สอดคล้องกับงานวิจัยของ รวงอรุณ ลิ้มเล็ก¹ ได้ศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตร ภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี พบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมีปัญหาด้าน ความรู้ความเข้าใจในหลักสูตร และความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับ มาก เมื่อพิจารณาตามตัวแปรเพศ ครูผู้สอนที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจใน หลักสูตรและด้านความสามารถ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ และกล่าวว่า ครูภาษาอังกฤษควรจะเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ เป็นอย่างดีและมีทักษะ มีจิตวิทยาในการสอนได้เป็นอย่างดี และ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรวดี องค์กรสกุล² ได้ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ พบว่า นักศึกษาและอาจารย์มีปัญหาของหลักสูตรและเนื้อหาวิชากับลักษณะวิชา และต้องการให้มีการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ในด้านเนื้อหา วิธีสอน อุปกรณ์การ สอน แบบทดสอบอื่น ๆ

5.8.5 ด้านการเรียนการสอน แสดงว่า นิสิต ที่สังกัดคณะพุทธศาสตร์ และครุศาสตร์ จำแนกตามด้านการเรียนการสอน มีความคิดเห็นต่อการจัดเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ทั้งนี้เนื่องจากพื้นฐานภาษาอังกฤษเดิมแตกต่างกัน

สอดคล้องงานวิจัยของประเสริฐ จันทร์อุดม³ ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร พบว่า ด้านนักศึกษาในคณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พื้นฐานอยู่ในระดับน้อย ส่วนนักศึกษาคณะครุศาสตร์และคณะวิทยาการจัดการ มีปัญหาอยู่ใน

¹ รวงอรุณ ลิ้มเล็ก รวงอรุณ, “การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของ ครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี,” สารนิพนธ์ กศ.ม. การประถมศึกษา, (กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541), บทคัดย่อ.

² อ่างแก้ว, ภัทรวดี องค์กรสกุล, “การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียน การสอนภาษาอังกฤษในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง,” หน้า 74.

³ ประเสริฐ จันทร์อุดม, “ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร,” ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), (กำแพงเพชร : บัณฑิตวิทยาลัยสถาบันราชภัฏกำแพงเพชร, 2536), บทคัดย่อ.

ระดับปานกลาง ด้านหลักสูตรและแบบเรียน นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาการจัดการมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาคณะครุศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาโดยรวมและรายด้าน พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นมากสุดในข้อที่ว่า การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม และการดำเนินการเรียนการสอนโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในทักษะการสื่อสาร ฟัง พูด อ่าน และเขียน สอดคล้องกับ รัตนา ประเสริฐศรี¹ ให้ความหมายถึงการเรียนการสอนหมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนโดยยึดหลักผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ตลอดจนคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ พร้อมทั้งทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และสอดคล้อง กับ สุมิตรา อังวัฒนกุล² ให้ความหมาย วิธีการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศที่รู้จักกันดีในปัจจุบัน คือวิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีนี้เน้นไม่ให้ผู้สอนคำนึงถึงความรู้สึกและสติปัญญาของผู้เรียนเท่านั้น แต่ต้องมีความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างการตอบโต้ทางกายของผู้เรียน รวมทั้งปฏิกริยาตอบโต้เพื่อป้องกันตัวตามสัญชาตญาณและความต้องการในการเรียน วิธีสอนนี้นำหลักการมาจากแนวแนวคิดการเรียนรู้แบบปรึกษา (Counseling Learning Approach) ผู้ริเริ่มแนวคิดนี้คือ ชาร์ลส์ เอ เคอร์รัน (Charles A Curran) แนวคิดนี้เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มผู้สอนต้องยอมรับความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนร่วมกันทำกิจกรรม และกำหนดความต้องการในการเรียน ส่วนผู้สอนจะทำหน้าที่เสมือนเป็นที่ปรึกษาด้านภาษาเท่านั้น ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มและมีอิสระในการคิด ส่วนข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยศึกษาดูงานทั้งในและนอกสถานที่ เพื่อเสริมประสบการณ์ให้ผู้เรียน ทั้งนี้เนื่องจากผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้มีการจัดการเรียนการสอนนอกสถานที่ อันเป็นประสบการณ์ตรงของนิสิต และขาดงบประมาณในการนำพานิสิตออกจัดกิจกรรมนอกสถานที่

¹ อ่างแล้ว, รัตนา ประเสริฐศรี, “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน,” หน้า 18.

² อ่างแล้ว, สุมิตรา อังวัฒนกุล, แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา, หน้า 39-119.

สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชต์ธานี ชัชวาลย์ปรีชา¹ ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนิสิต วิชาเอกพลศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร พบว่า อาจารย์และนิสิต นักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ยังขาดงบประมาณและ การประสานงานระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา และขาดการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ไม่ได้รับความ สะดวก และขาดแหล่งค้นคว้า เนื่องจากห้องสมุดมีหนังสือ เอกสาร วารสารทางพลศึกษาและ วิชาการทั่วไปน้อย

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลาวัณย์ จักรานูวัฒน์² ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของ นิสิต นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ สาขาบริหารธุรกิจ (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร สรุปผลการวิจัยได้ว่า นิสิต มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ภาคพิเศษอยู่ในระดับได้รับบริการน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านส่งเสริมวิชาการ และด้านอาคารสถานที่ และ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ จรววยพร ต้นตระกูล³ กล่าวว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิง อาจไม่เห็นความจำเป็นในการใช้ทักษะการพูด เนื่องจากในชีวิตประจำวันของคนไทยไม่มีความจำเป็น ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ยิ่งสิ่งแวดลอมรอบตัวผู้เรียน ก็ไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียน

5.8.6 ด้านการวัดผลประเมินผล นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการเรียน การสอนมากที่สุด ข้อที่ว่าการกำหนดหลักเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลอย่างชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจาก รายละเอียดประจำวิชาหลักสูตรพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2542 มีรายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลไว้ชัดเจนแล้วจึงทำให้ผู้สอน กำหนดหลักเกณฑ์ชัดเจน และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542⁴ ได้ กำหนดแนวทางและหลักการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำคัญที่สุด มาตรา 22 ถือว่าการเรียน

¹ อ่างแล้ว, รัชต์ธานี ชัชวาลย์ปรีชา, “การสำรวจปัญหาการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรีวิชาเอก พลศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522, บทคัดย่อ.

² ลาวัณย์ จักรานูวัฒน์, “ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ สาขาวิชา บริหารธุรกิจ (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานครต่อการจัดการศึกษา ภาคพิเศษ,” ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. ธุรกิจศึกษา, (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540), บทคัดย่อ.

³ จรววยพร ต้นตระกูล, “การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารด้านการฟังของ นักศึกษา คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีปทุม,” (วารสารศรีปทุม, 2543), หน้า 21.

⁴ อ่างแล้ว, กระทรวงศึกษาธิการ, พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ.

การสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเอง ระบบการวัดการประเมินผล การเรียนต้องมีความเที่ยงตรง โปร่งใส สามารถตรวจสอบความถูกต้อง และข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ การประเมินผลจากการสะสมงานและการรายงานปฏิบัติจริงของผู้เรียน ทั้งนี้ เนื่องจากการวัดผลประเมินของอาจารย์ ได้วัดผลเฉพาะการสอบกลางเทอมและปลายเทอม ไม่หลากหลายในการเก็บคะแนนของนิสิต

สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมศักดิ์ ภูวิภาคารวรรณ¹ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล และมีส่วนในการจัดกระบวนการเรียนรู้ของตนเองเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ใช้วิธีที่หลากหลาย เครื่องมือวัดผลไม่ควรเป็นแบบทดสอบอย่างเดียวแต่ควรใช้ให้เหมาะสมกับสิ่งที่วัด เครื่องมือวัดได้แก่แบบทดสอบ การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์เพิ่มสะสมงานหรือผลงานของผู้เรียน

5.9 ข้อเสนอแนะ

5.9.1 ด้านหลักสูตร ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ในการศึกษาต่อ ควรปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรและโครงสร้างของหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานเพื่อส่งเสริมให้สอดคล้องกับการนำไปใช้เพื่อการศึกษาต่อ

5.9.2 ด้านสื่อการเรียนการสอน เครื่องคอมพิวเตอร์+Projector ในด้านสื่อ อุปกรณ์เครื่องมือสำหรับใช้ประกอบการเรียนการสอนยังด้อยประสิทธิภาพ และจำนวนสื่อ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน มีไม่เพียงพอกับนิสิตและผู้สอน ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรจัดสรรงบประมาณจัดซื้อวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนให้ทันสมัยและเพียงพอ

5.9.3 ด้านผู้เรียน นิสิต มีวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย คือปริญญาธรรม 5 ประโยค และ กศน. มีความคิดเห็นด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดีพอ ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานภาษาแตกต่างกัน ดังนั้นครูผู้สอนควรปรับความรู้ของผู้เรียนให้มีความรู้เท่ากัน โดยการสอนซ่อมเสริมนอกเวลาเรียน เรียนภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปได้ศึกษาระดับประกาศนียบัตร ค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมจากเอกสาร หรือเพิ่มรายวิชาภาษาอังกฤษเสริม เพื่อให้ นิสิตเกิดทักษะทั้ง 4 ด้าน

¹ สมศักดิ์ ภูวิภาคารวรรณ, การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง, พิมพ์ครั้งที่ 2, (เชียงใหม่ : เชียงใหม่พิมพ์แสงศิลป์, 2544), หน้า 93.

5.9.4 ด้านผู้สอน ผู้สอนไม่ใส่ใจและติดตามผลการเรียนของผู้เรียนสม่ำเสมอ อาจารย์ผู้สอนควรมีการติดตามผลการเรียนของนิสิตและหาวิธีการแก้ไขต่อไป

5.9.5 ด้านการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยศึกษาคูงานทั้งในและนอกสถานที่ เพื่อเสริมประสบการณ์ให้ผู้เรียน ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทำโครงการตั้งงบประมาณให้เพียงพอตามสถานะที่เป็นจริง เพื่อเป็นประสบการณ์จริงของนิสิต และเพิ่มทักษะในการเรียนรู้ต่อไป

5.9.6 ด้านการวัดผลประเมินผล การประเมินผลจากการสะสมงานและการรายงานปฏิบัติจริงของผู้เรียน ควรเน้นคะแนนในส่วนที่เป็นกิจกรรมการเรียนของนิสิตเพื่อเป็นแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เครื่องมือวัดควรจะเป็นแบบทดสอบ การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ แฟ้มสะสมงานหรือผลงานของผู้เรียน เพิ่มความถี่ของเวลาการทดสอบวัดผลประเมินผล

5.10 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวิจัยผลคุณภาพของนิสิตที่จบการศึกษาเพื่อไปศึกษาต่อระดับสูง
2. ควรวิจัย วิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	จ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย	4
1.3 สมมติฐานของโครงการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น	7
2.2 ประวัติความเป็นมาของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	11
2.3 หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษและสาขาการสอนภาษาอังกฤษ	12
2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	24
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	49
3.1 กำหนดกลุ่มเป้าหมายและประชากรตัวอย่าง	49
3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย	50
3.3 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	51
3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	53
3.5 การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	53
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	54

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	55
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	55
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล	55
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ	78
5.1 วัตถุประสงค์ของโครงการการวิจัย	78
5.2 ความสำคัญของการวิจัย	78
5.3 ขอบเขตของการวิจัย	79
5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	79
5.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	80
5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	80
5.7 สรุปการวิเคราะห์ข้อมูล	81
5.8 สรุปการอภิปรายผล	84
5.9 ข้อเสนอแนะ	90
5.10 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	91
บรรณานุกรม	92
ภาคผนวก	99
ผนวก ก แบบสอบถามโครงการวิจัย	100
ผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือเพื่อตอบแบบสอบถาม	106
ประวัติผู้วิจัยและคณะ	107

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1	4
3.1	50
4.1	57
4.2	58
4.3	59
4.4	60
4.5	61
4.6	62
4.7	63
4.8	64

ตารางที่	หน้า
4.9 การเปรียบเทียบความความคิดเห็น ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามสถานภาพ พระภิกษุ สามเณร โดยรวมและรายด้าน	65
4.10 การเปรียบเทียบความความคิดเห็น ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามอายุ โดยรวมและ รายด้าน	66
4.11 การเปรียบเทียบความแปรปรวนของความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามอายุ โดยรวมและรายด้าน	67
4.12 การเปรียบเทียบความแปรปรวนของความเห็นต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตาม วุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย โดยรวมและรายด้าน	68
4.13 ผลการเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของนิสิตต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านสื่อ การเรียนการสอนจำแนกตามวุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย	69
4.14 การเปรียบเทียบ ความแปรปรวนของความคิดเห็นต่อการจัดการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตามประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมโดยรวม และรายด้าน	70
4.15 การเปรียบเทียบความแปรปรวนของ ความเห็นต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยรวมและรายด้าน	71
4.16 ผลการเปรียบเทียบความความคิดเห็นของนิสิต ต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านสื่อการเรียน การสอน จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา	72

ตารางที่	หน้า
4.17 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิต ต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านการเรียน การสอน จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา	73
4.18 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิต ต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ด้านการวัดผล ประเมินผล จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา	73
4.19 การเปรียบเทียบความแปรปรวน ของความคิดเห็นต่อการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำแนกตาม สังกัดคณะ โดยรวมและรายด้าน	74
4.20 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็น ต่อการจัดเรียนการสอนของนิสิต วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สังกัดคณะ จำแนกตามด้านการเรียนการสอน	75
4.21 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิด	76

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามและคุณภาพเครื่องมือ	52

ภาคผนวก

ผนวก ก

แบบสอบถามโครงการวิจัย

เรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ระดับอุดมศึกษา ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้ ต้องการทราบ ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับอุดมศึกษา ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อศึกษาความคิดเห็น เปรียบเทียบระดับความคิดเห็นและประมวลปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ผลการตอบจะถือเป็นความลับ และนำไปเพื่อการวิจัยเท่านั้น

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลง หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตรงข้อมูลส่วนตัวของท่าน

[โปรดตอบคำถามทุกข้อ]

1. สถานะ พระภิกษุ สามเณร
2. อายุ ตั้งแต่ 15-25 ปี ตั้งแต่ 26-35 ปี
 ตั้งแต่ 36-45 ปี ตั้งแต่ 46 ขึ้นไป
3. วุฒิการศึกษาเดิมก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย จบระดับชั้น คือ
 จบปริญญาธรรม 5 ประโยค จบปริยัติธรรมสายสามัญ [ม.6]
 จบสายสามัญ มัธยมศึกษาปีที่ 6 จบสายอาชีวศึกษา [ปวช.]
 จบการศึกษาจากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน/เทียบเท่า
4. ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม
 ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษ เรียนมาจากโรงเรียนรัฐบาล
 เรียนมาจากโรงเรียนเอกชน
5. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา
 คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 คะแนนเฉลี่ย 2.00-2.99
 คะแนนเฉลี่ย 3.00-4.00
6. เป็นนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์
 คณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยทั้ง 4 คณะ จำแนกออกเป็น 6 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดการประเมินผล

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็น ด้วย มาก ที่สุด [5]	เห็น ด้วย มาก [4]	เห็น ด้วย ปาน กลาง [3]	เห็น ด้วย น้อย [2]	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด [1]
ด้านหลักสูตร					
1. ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ / การสอนภาษาอังกฤษ					
2. เนื้อหาวิชาที่เรียนรู้นำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้จริง					
3. จัดเนื้อหาวิชา ได้สอดคล้องกับหลักสูตร					
4. ความเหมาะสมของเวลาเรียนที่กำหนดในแต่ละ สัปดาห์ตามหลักสูตร					
5. ความเหมาะสมของจำนวนรายวิชาในโครงสร้าง หลักสูตร					
6. การกำหนดระยะเวลาในการฝึกงาน 1ปี ตามหลักสูตร มีความเหมาะสม					
7. เนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์และแก้ปัญหาได้					
8. ความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จะ นำไปใช้ในการปฏิบัติงาน					
9. ความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จะ นำไปใช้ในการศึกษาต่อ					
ด้านสื่อการเรียนการสอน					
10. ตำราและเอกสาร มีเพียงพอกับผู้เรียน					
11. เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะมีจำนวนเพียงพอ					

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็น ด้วย มาก ที่สุด [5]	เห็น ด้วย มาก [4]	เห็น ด้วย ปาน กลาง [3]	เห็น ด้วย น้อย [2]	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด [1]
12. เครื่องขยายเสียง+Microphone เพียงพอ					
13. เครื่องบันทึกเสียง+ม้วนบันทึกเสียงเจ้าของภาษา เพียงพอ					
14. การจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์อย่าง เพียงพอ					
15. ความพร้อมของห้องเรียน อาคารเรียน โต๊ะและเก้าอี้ สำหรับนิสิตที่นั่งฟังบรรยาย					
16. สภาพของห้องเรียนเอื้อต่อการใช้อุปกรณ์การสอน					
17. ห้องสมุดมีหนังสือ เอกสาร ตำราทางด้านวิชา ภาษาอังกฤษที่ให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเพียงพอกับ จำนวนผู้เรียน					
18. พื้นที่ภายในห้องสมุดมีความคับแคบเกินไปไม่มีที่นั่ง สำหรับศึกษาค้นคว้า					
19. มหาวิทยาลัยจัดสถานที่ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียนได้ใช้ พักผ่อนในช่วงพักและชั่วโมงว่าง					
ด้านผู้เรียน					
20. ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดีพอ					
21. ผู้เรียนกล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจในขณะ เรียน					
22. ผู้เรียนขาดการค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน					
23. ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน					
24. ผู้สอนแจ้งให้นิสิตทราบจุดประสงค์รายวิชา ในแผน การเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน					

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็น ด้วย มาก ที่สุด [5]	เห็น ด้วย มาก [4]	เห็น ด้วย ปาน กลาง [3]	เห็น ด้วย น้อย [2]	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด [1]
ด้านผู้สอน					
25. ผู้สอนมีความรับผิดชอบและเข้า/ออก สอนตรงเวลา					
26. ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาลงแสดงออก					
27. ผู้สอนมีความสามารถในวิชาที่สอน					
28. ผู้สอนสร้างบรรยากาศการเรียนรู้กระตุ้นให้นักศึกษา ค้นคว้า หาความรู้ร่วมกิจกรรม					
29. ผู้สอนสนใจใส่ใจและติดตามผลการเรียนของผู้เรียน สม่ำเสมอ					
30. ผู้สอนเตรียมการสอน เอกสารการสอนอย่างสม่ำเสมอ					
ด้านการเรียนการสอน					
31. การจัดกิจกรรมทบทวนบทเรียนที่สอนไปแล้ว					
32. การจัดการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีส่วนร่วม ในกิจกรรม					
33. การจัดกิจกรรมเพื่อเสนอเนื้อหาใหม่					
34. การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคลเป็นคู่หรือ กลุ่ม					
35. การดำเนินการเรียนการสอนโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมใน ทักษะการสื่อสาร ฟัง พูด อ่าน และเขียน					
36. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยศึกษาดูงานทั้งใน และนอกสถานที่ เพื่อเสริมประสบการณ์ให้ผู้เรียน					
37. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผสมผสานทั้งทฤษฎี และปฏิบัติ					
38. การนำเทคนิคและวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาสอนใน วิชาภาษาอังกฤษ					

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็น ด้วย มาก ที่สุด [5]	เห็น ด้วย มาก [4]	เห็น ด้วย ปาน กลาง [3]	เห็น ด้วย น้อย [2]	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด [1]
ด้านการวัดผลและประเมินผล					
39. กำหนดหลักเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลอย่าง ชัดเจน					
40. แจ้งวิธีการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบ ล่วงหน้า					
41. วัดผลและประเมินผลหลังเรียนเพื่อนำผลมาพัฒนา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
42. วัดผลเมื่อจบหน่วยการเรียนรู้					
43. การประเมินผลจากการสะสมงานและการรายงาน การปฏิบัติจริงของผู้เรียน					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับ ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 3 ทั้ง 4 คณะ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ออกเป็น 6 ด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และ ด้านการวัดการประเมินผล ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร ความคิดเห็น.....
ข้อเสนอแนะ.....
.....
2. ด้านสื่อการเรียนการสอน ความคิดเห็น.....
ข้อเสนอแนะ.....
.....
3. ด้านผู้เรียน ความคิดเห็น.....
ข้อเสนอแนะ.....
.....

4. ด้านครูผู้สอน ความคิดเห็น.....
 ข้อเสนอแนะ.....

5. ด้านการเรียนการสอน ความคิดเห็น.....
 ข้อเสนอแนะ.....

6. ด้านการวัดการประเมินผล ดังนี้ ความคิดเห็น.....
 ข้อเสนอแนะ.....

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ศศ.นิลรัตน์ กถีนจันทร์ หัวหน้าคณะวิจัย

พระมหาสุรริยา วรเมธี Ph.D. ผู้ร่วมวิจัย

พระมหาประยูร ธีรวิโส Ph.D. ผู้ร่วมวิจัย

ผนวก ข

แบบสอบถาม

เรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา

ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ศึกษาเปรียบเทียบ ระดับความคิดเห็นของนิสิตในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และประมวลปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา

แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 4 ตอนประกอบด้วย

- **ตอนที่หนึ่ง** ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ สถานะภาพ อายุ คณะ วุฒิการศึกษาเดิม ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- **ตอนที่สอง** ข้อมูลคำถามด้านความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย 6 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดการประเมินผล ให้เลือกตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยกำหนดให้โดยกาเครื่องหมายถูกในช่องที่กำหนดไว้

- **ตอนที่สาม** ข้อมูล คำถามแบบปลายเปิดโดยให้ผู้ตอบชี้ปัญหาและข้อเสนอต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านการเรียนการสอน ด้านการวัดการประเมินผล

ดังนั้น ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากท่านได้ช่วยตอบแบบสอบถามนี้และโปรดได้ตอบให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง คำตอบของท่านผู้วิจัยจะถือเป็นความลับ โดยจะนำคำตอบไปใช้เป็นข้อเสนอผลการศึกษาในภาพรวม เพื่อประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยต่อไป

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่าน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิลรัตน์ กลิ่นจันทร์)

หัวหน้าโครงการ

ประวัติผู้วิจัยและคณะ

หัวหน้าโครงการ

1. ชื่อ (ภาษาไทย) : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิลรัตน์ กลิ่นจันทร์
ชื่อ (ภาษาอังกฤษ) ASST. PROF. NILRATANA KLINCHAN
2. เลขหมายประจำตัวประชาชน 310200086810
3. ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์
4. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้ ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อาคารวัดศรีสุदारาม ถนนบางขุนนนท์ แขวงบางขุนนนท์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทร. 02-4345939 Mobile 06-9725320
E-Mail: KLINCHAN @mcu.ac.th

5. ประวัติการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ป. ๕. 4, พ.ม., พธ.บ., M.A.
พ.ศ. 2516	ป.๕. 4
พ.ศ. 2525	ปริญญาตรี พธ.บ. (สาขามานุษยฯ วิชาเอกภาษาอังกฤษ เกียรตินิยม) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2526	ประกาศนียบัตรครุพิเศษมัธยม (พ.ม.) กรมฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ
พ.ศ. 2528	ปริญญาโท Pol.Sc (Second Class) จาก Poona University, India

6. ประสบการณ์การทำงาน: -

อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะ มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
รองหัวหน้าภาควิชาภาษาต่างประเทศ และคณะกรรมการบริหาร
ประจำคณะมนุษยศาสตร์ พ.ศ. 2538 ถึง 2540
คณะทำงานกร่างรายละเอียดหลักสูตรหลักสูตร พธ.บ. 2540
คณะกรรมการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร พธ.บ. 2540
คณะทำงานกร่างรายละเอียดหลักสูตรประกาศนียบัตร
ภาษาอังกฤษ 2540
คณะกรรมการแปลหลักสูตรสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นอังกฤษ

คณะกรรมการร่างหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาภาษาศาสตร์
คณะกรรมการบริหาร โครงการเปิดสอนภาษาอังกฤษ

7. งานพิมพ์เผยแพร่:-

1. บทความเรื่อง Why Meditation Training May Cause Insanity
2. Structure and Writing in English
3. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
4. English Course One
5. การใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
6. Modern English Grammar
7. Tourist Guide to Thailand

8. ประสบการณ์ในการทำงานวิจัย

งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว

-ความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา
มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

งานวิจัยที่กำลังทำอยู่

1. การบริหารการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรนานาชาติในมหาวิทยาลัย
2. การศึกษารูปแบบวิธีการการเผยแพร่พุทธธรรมของนักเผยแผ่พุทธศาสนาที่มีชื่อเสียง
ในประเทศไทย

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

1. ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) พระมหาประยูร ชีรวังโส Ph.D.
(ภาษาอังกฤษ) Phramaha Prayoon Theerawongso
2. ตำแหน่งปัจจุบัน รักษาการหัวหน้าภาควิชาพุทธจิตวิทยา อาจารย์ ระดับ 6
3. ที่อยู่ (ที่ทำงาน) ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทร. 02-3445939, 02-8911740
4. ประวัติการศึกษา

ปริญญาตรี	คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา (พธ.บ.) สถาบัน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปีที่จบ 2535
ปริญญาตรี	คณะสื่อสารมวลชน สาขา หนังสือพิมพ์ (B.J.) สถาบัน Marathwada University India ปีที่จบ 2538
ปริญญาโท	คณะจิตวิทยา สาขาจิตวิทยาคลินิก (M.A.) สถาบัน Marathwada University India ปีที่จบ 2537
ปริญญาโท	คณะรัฐศาสตร์ สาขารัฐศาสตร์ สถาบัน Deed University Pune India ปีที่จบ 2540
ปริญญาโท	คณะเศรษฐศาสตร์ สาขาเศรษฐศาสตร์ สถาบัน Deed University Pune India ปีที่จบ 2543
ปริญญาเอก	จิตวิทยาคลินิก ปี 2546
5. ประสบการณ์การทำงาน
 - 1) อาจารย์สอนพระปริยัติธรรมโรงเรียนพุทธศาสตร์ วัดยานนาวา กรุงเทพฯ 2527
 - 2) อาจารย์ระดับ 4 มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 2545
 - 3) วิทยากรทางวิทยุรายการธรรมะแสงสว่างทางใจ สถานีวิทยุกองพลที่ 1 รอ.
6. ประสบการณ์ในการวิจัย งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว
 - 1) การศึกษาความสัมพันธ์เกี่ยวกับความเครียดของงาน บุคลิกภาพ ความพึงพอใจ และแรงจูงใจ ของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมในเมืองอินเดีย ปีพิมพ์ 2545
 - 2) ภาวะผู้นำของผู้บริหารในมหาวิทยาลัยสงฆ์ ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารงานทางวิชาการ ผู้ร่วมวิจัย
 - 3) งานด้านตำรา จิตวิทยาคลินิก จิตวิทยาบุคลิกภาพ และจิตวิทยาการทดลอง สรีระจิตวิทยา จิตวิทยาผู้ใหญ่

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

1. ชื่อ (ภาษาไทย) พระมหาสุริยา ฉายา วรเมธี นามสกุล นักปราชญ์ Ph.D.
(ภาษาอังกฤษ) Phramaha Suriya Wamedhi (Nakprat)
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ ระดับ 7
3. ที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์ มจร. วัดศรีสุदारาม วรวิหาร บางขุนนนท์ กทม. 10700
4. ที่อยู่ วัดอมรินทราราม คณะ 5 แขวงศิริราช เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
5. ประวัติการศึกษา ปีที่สำเร็จ
 - พธ.บ.(พุทธศาสตร์) รุ่นที่ 28 พ.ศ.2525
 - M.A.(Ling.), University of Poona, India พ.ศ.2529
 - M.P.A. University of Poona, India พ.ศ.2531
 - Ph.D. (Ling.), Nagpur University, India พ.ศ.2534
 - วุฒิบัตร ผู้บริหารระดับสูงมหาวิทยาลัยสงฆ์ พ.ศ.2541
 - ประกาศนียบัตร นักเผยแผ่ธรรมทางวิทยุกระจายเสียง ปชส. พ.ศ.2542
6. ประวัติการทำงานในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
 - เลขานุการ ร.ร. พอ. มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2525
 - หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ร.ร. พอ. มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2526
 - อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2535
 - หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ พ.ศ.2536
 - กรรมการพิจารณาหลักสูตร มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ.2538
 - คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาฯ พ.ศ.2540
 - กรรมการบริหารงานบุคคล กรรมการสภามหาวิทยาลัย พ.ศ.2540
 - กรรมการวิทยุโทรทัศน์ มหาวิทยาลัยฯ พ.ศ.2541
7. ประวัติผลงานทางวิชาการ
 - เอกสารประกอบการบรรยายวิชา ภาษาศาสตร์เบื้องต้น พ.ศ.2535
 - เอกสารประกอบการบรรยายวิชา การเขียนไทย พ.ศ.2536
 - บทความเรื่อง Buddhism in Thailand (พิมพ์ในวารสาร Horizon เมืองนาครบุรี) พ.ศ.2533
 - The Rural Development Administration in Thailand. สารนิพนธ์ พ.ศ.2531
 - A Descriptive Study of the Buriram Dialect of High Khmer วิทยานิพนธ์ Ph.D พ.ศ.2534
 - เอกสารประกอบการบรรยายวิชา ศาสตร์คณิตกรรมเบื้องต้น พ.ศ.2541

ประวัติที่ปรึกษาโครงการ

1. ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) ดร. โคนิษฐ์ ศรีทอง
(ภาษาอังกฤษ) Dr. Konit Srithong
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ระดับ 7
3. ที่อยู่ (ที่ทำงาน) ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย บางกอกน้อย
กรุงเทพฯ 10700
4. ประวัติการศึกษา

ปริญญาตรี	พธ.บ. สาขาการศึกษานอก ร.ร. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2532
ปริญญาโท	M.A. สาขาสังคมวิทยา University of Poona, India.
ปริญญาเอก	Ph.D. สาขาสังคมวิทยา Panjab University, India.
5. ประสบการณ์การทำงาน

งานวิจัยที่ทำสำเร็จแล้ว (เป็นผู้ร่วมวิจัย)	
- การทบทวนองค์ความรู้เรื่องผู้ติดเชื้อ HIV ผู้ป่วยเอดส์และการดูแลรักษาสุขภาพ	แบบทางเลือก
- กระบวนการพัฒนาพระสงฆ์ที่พึงปรารถนาตามพระธรรมวินัย	
งานวิจัยที่กำลังทำ	
- การพัฒนาคุณภาพชีวิตตามแนวพุทธศาสตร์ : กรณีศึกษาวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี	

 (หัวหน้าโครงการ)

ประวัติที่ปรึกษาโครงการวิจัย

1. ชื่อ-สกุล (ภาษาไทย) นายบุญเลิศ จีรภัทร์
(ภาษาอังกฤษ) Mr.boonlert Chirapatr
2. ตำแหน่ง อาจารย์ ระดับ 6
3. สังกัด ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
4. สถานที่ติดต่อ
 - ที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดศรีสุदारาม แขวงบางขุนนนท์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700 โทร.02-434-6588
 - ที่บ้าน 19/32 หมู่ 16 ซอยอยู่เย็น ถนนพุทธมณฑลสาย1 แขวงบางระมาด เขต ดลิ่งชัน กรุงเทพฯ โทร.02-887-7497
5. ประวัติการศึกษา
 - พ.ศ.2518 ปริญญาตรี (วท.บ.) วิชาเอก สถิติ คณะวิทยาศาสตร์ ม.ศิลปากร
 - พ.ศ. 2523 ปริญญาโท (พบ.ม.) วิชาเอก การคลัง วิชาโท เศรษฐมิติ
คณะพัฒนาเศรษฐกิจ สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์ (NIDA)
6. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ
 - สาขาวิชาสถิติ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์
 - สาขาวิชาวางแผนเชิงกลยุทธ์ สาขาการตลาด (วิจัยการตลาด)
7. ประสบการณ์
 - อาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์ โรงเรียนกรุงเทพช่างกล
 - เจ้าหน้าที่สถิติ กรมประมง กระทรวงเกษตรฯ
 - อาจารย์สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ คณิตศาสตร์และสถิติ มหาวิทยาลัยเกริก
 - อาจารย์สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ คณิตศาสตร์และสถิติ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพิมุข จักรวรรดิ
 - หัวหน้าหน่วยวิจัยเศรษฐกิจทั่วไป ส่วนวิชาการ สำนักกรรมการผู้จัดการธนาคารกรุงเทพพานิชยาการ จำกัด (มหาชน)
 - ผู้จัดการส่วนวิเคราะห์ข้อมูลและเศรษฐกิจฝ่ายวิจัยและวางแผน ธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน)
 - ผู้จัดการฝ่ายวางแผนธุรกิจ กลุ่มบริษัท สามมิตรมอเตอร์

- Supervisor ฝ่ายวิจัย บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

- ผู้อำนวยการภาคผลิต กลุ่มบริษัท บีบี จำกัด

พ.ศ.2544-ปัจจุบัน อาจารย์ประจำ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

8. ประสบการณ์วิจัย

- พ.ศ.2522 “ศึกษาความต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา : กรณีศึกษาคณะด้านการศึกษา”
- พ.ศ.2524 ผู้ช่วยโครงการ “การทดแทนกันของแรงงานกับปัจจัยทุนในอุตสาหกรรมทอผ้า”
- พ.ศ.2534 “แนวโน้มความต้องการสินเชื่อและเงินฝากของระบบธนาคาร”
- พ.ศ.2536 “ศึกษาส่วนแบ่งตลาดของสาขาแต่ละสาขาในจังหวัดและอำเภอของธนาคารศรีนคร”
- พ.ศ.2538 “ศึกษาแนวโน้ม ความต้องการรถยนต์ในประเทศไทย”
- พ.ศ.2539 “แนวโน้มความต้องการชิ้นส่วนรถยนต์ รถบรรทุกในประเทศ : กรณีศึกษาแหวนไฮดรอลิก และเพลาารถบรรทุก
- พ.ศ.2545 “ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับอุดมศึกษา”
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- พ.ศ. 2546 “การปฏิรูปการเรียนรู้ตามแนวพุทธศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา”

บรรณานุกรม

1. ภาษาไทย

1.1 หนังสือ

กองวิชาการ สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. **รายละเอียดประจำวิชา หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2542.

กรมอาชีวศึกษา. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2542.

กระทรวงศึกษาธิการ. **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาฯ, 2544.

กระทรวงศึกษาธิการ. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2542.

กองทะเบียนและวัดผล. สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : 2548, สำเนา.

นิรมล ศตวุฒิ. **การพัฒนาหลักสูตรภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2542.

บรรพต สุวรรณประเสริฐ. **การพัฒนาหลักสูตรโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. 2544.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. **การจัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2520.

ปรียาพร วงศ์อนุตโรจน์. **การบริหารวิชาการ**. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซท, 2535.

พวงเพ็ญ อินทรประวัดี. **“การวิเคราะห์ด้านวิทยานิพนธ์วิชาภาษาอังกฤษช่วงระหว่างปี 2537-2541”**. นครราชสีมา : 2545,

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). **พุทธธรรม**. โรงพิมพ์มหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2538 .

_____. **ธรรมนุญชีวิต**. สำนักพิมพ์สหธรรมมิก, 2541.

_____. **พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม**. มหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2538.

มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. **พิธีประสาทปริญญา**. สำนักพิมพ์มหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2549.

มัทนา ทองใหญ่. **กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539.

วิเชียร แพทยาคม หลวง. **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2509.

สมศักดิ์ ภูวิภาคารวรรณ. การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง. พิมพ์ครั้งที่ 2, เชียงใหม่ : เชียงใหม่พิมพ์แสงศิลป์, 2544.

สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม. จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2521.

ศุภมิตร อังวัฒน์กุล. แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์, 2526.

อุทัย หิรัญ. สังคมวิทยาประยุกต์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2519.

1.2 วิทยานิพนธ์

กฤษฎณี มหาวิรุฬห์. “ทัศนะในการดำเนินงานเบื้องต้นของประชาชนกรรมการหมู่บ้านตามโครงการ
รณรงค์คุณภาพชีวิตและความจำเป็นพื้นฐาน : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดชัยนาท.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531.

นาคม ชีรสวรรณจักร. “ความคิดเห็นของประชาชนท้องถิ่นต่อการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิง
นิเวศ กรณีศึกษา : อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

รัชต์ธานี ชัชวาลปรีชา, “การสำรวจปัญหาการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรีวิชาเอกพลศึกษา
ระดับมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

เรืองวิทย์ แสงวัฒนา. “ความคิดเห็นและความสนใจของนักเรียนเตรียมทหารเกี่ยวกับอัตราการเพิ่ม
ประชากรของประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2522.

วาสนา ธีปะลา. “ความรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมายวิชาชีพการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพ
โรงพยาบาลศูนย์ และโรงพยาบาลทั่วไป.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.

สุรวีร์ เพ็ชรเพชรเลิศ. “ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
หลักสูตรธุรกิจศึกษา.” คณะศึกษาศาสตร์, กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2543.

อุษา สุขประเสริฐ. “ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตรสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พุทธศักราช 2531 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ระดับ ปวช. สาขาช่างไฟฟ้า ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การบริหารอาชีวศึกษา), กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2540.

1.3 สารนิพนธ์

กรณพิชญ์ สุมา. “ความคิดเห็นของประชาชนต่อการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ : ศึกษาเฉพาะกรณี ชุมชนเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา.” สารนิพนธ์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) คณะพัฒนาสังคม สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์, พ.ศ.2544.

จิตตชา นิลดำ. “ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี).” คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2542.

ชุตีรัตน์ เจริญ. “ปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาการเตรียมฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.” สารนิพนธ์ กศม. (ธุรกิจศึกษา), กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.

ดารารัตน์ มีสี. “คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ตามความต้องการของผู้บริหารสถานประกอบการ ในเขตจังหวัดสมุทรสงคราม.” (กศม.) สารนิพนธ์, กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.

ทัศนีย์ ตรีธาร. “ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ.” สารนิพนธ์ กศม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, (2544).

บุปผา เพิ่มสิน. “ความคิดเห็นต่อการสอนนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ ในโครงการความร่วมมือของโรงเรียนพาณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.” สารนิพนธ์ .กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา), กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

- พระมหาราชครู รมจันทรอินทร์. “ปัญหาการเรียนของนิสิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.” สารนิพนธ์ .กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.
- พรทิพย์ฟ้า ท้อสุวรรณ. “ความคิดที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2545 ของครูผู้สอนวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี.” สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. “หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต.” สารนิพนธ์ พุทธศาสตรบัณฑิต กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2538.
- รวงอรุณ ลิ้มเล็กรวงอรุณ. “การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี.” สารนิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา), กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.
- รัตนา ประเสริฐศรี. “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยพณิชยการเซตุน.” สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2543.
- อารีย์ ขุนชิต. “ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแผนการเรียนพาณิชยการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพุทธจักรวิทยา.” สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.
- ไอลดา มาแสง. “ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยและโรงพยาบาลชุมชน จังหวัดยโสธร ต่อการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.” สารนิพนธ์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม), คณะพัฒนาสังคม สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์, 2545.

1.4 ปริญญาานิพนธ์

- ทัศนีย์ พิศาลรัตน์คุณ. “ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่.” ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา), กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2539.
- นิรุติ จันทนะทรัพย์. “ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะวิชาอุตสาหกรรมศึกษา วิทยาลัยครูพระนคร.” ปริญญาานิพนธ์, กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2536.

- ประเสริฐ จันทร์อุดม. “ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร.”
 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), กำแพงเพชร : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏ
 กำแพงเพชร, 2536.
- พงศ์พรรณ สิ้นรุชชัย. “การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม.” ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ),
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนครสวรรค์, 2534.
- ภัทรวดี องค์กรกุล. “การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอน
 ภาษาอังกฤษในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง.”
 ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาอังกฤษ), กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล,
 2537.
- มนัส ศรีกัลยา. “การศึกษาปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 5 ในเขตปฏิบัติการทางการศึกษา 2 สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัด
 นครราชสีมา.” ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.
- ลาวัญญ์ จักรานุกวัฒน์. “ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
 (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร ต่อการจัดการศึกษาภาคพิเศษ.”
 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. ธุรกิจศึกษา, กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.
- วัชรรา หมดป้อมตัว. “การศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเกษมโปลีเทคนิค.”
 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา), กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.
- สมพงษ์ อุดมโชคทรัพย์. “ความพึงพอใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3
 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.” ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2539.
- สุกัญญา เจริญวัลย์. “การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยม
 ศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.” ปรินญา
 ณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.
- อุมภาพร สกลรักษ์. “ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการเรียน
 การสอนของวิทยาลัยพลศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา.” ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
 ธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.

มนัส ศรีกล้า. “การศึกษาปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตปฏิบัติการทางการศึกษา 2 สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัด นครราชสีมา.” ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.

1.5 วารสาร

จรววยพร ตันตระกูล. “การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารด้านการฟังของ นักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.” วารสารศรีปทุม, 2543.

2. ภาษาอังกฤษ

Batista, John R. **Research in Education**. 4th ed. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice Hall, 1997.

Best, J.W. & Kahn, J.V. **Research in Education**. Boston : Library of Congress Cataloguing-in-Publication data, 2003.

Biddle, Bruce U. June. “**Method and Concept in Classroom Research Review of Education Research.**” Prentice–Hall, 1976.

Bishop, Russell Horold. “**Foreign Language in the Elementary School :**” A study of Methods in Selected Areas of Oregon, Dissertation Abstracts, 1976.

Brown, H. Douglas. **Principle of Language Learning and Teaching**. New Jersey : Prentice– Hall, 1980.

Clark, Willis W. **Boys and Girls Are There Significant Ability and Achievement Diffrence**. Journal of Education Research, 1967.

Good,Carter V. **Dictionary of Education**. New York : Me Graw-Hill Book Company, Inc, 1969.

Hart, Frand W. **Teacher and Teaching by Ten Thousand High School Seniors**. New York : Macmillan Co., 1954.

Holmes, Aavid Clask. “**Teaching Cometencier Needed by Trade and Industrial Teachers in Colorad.**” Dissertation Abstracts International, 1975.

- Kanchana Khamnongsuk. **“A Survey of Problems and Wants in Learning and Teaching of English for Communication Arts in Bangkok University.”** Master’s Rthesis, M.A. (Applied Linguistics), Bangkok : Graduate School Mahidol University, Photocopied, 1989.
- Morgan, C.T and R.A. King. **Introduction to Psychology.** Tokyo Japan : Mc Graw Hill Kogabusta Ltd., 1971.
- Naylor, F.D. **Personality and Educational Achievement.** Sydney John : Weiley and Sons, Australia Pty, 1972.
- Rammer, H.H. **Introduction to Opinion and Attitude Measurement.** New York : Haper and
“What the Good Language Learner Can Teach Us in TESOL., 1954.
- Webster. **Webster’s New World Dictionary of the American Language.** Cleveland : The World Publishing, 1968.